

1914.

சுணாபதிநுண்ணு.

தேவீ பராக்ரமம்.

விநாயகன் துதி.

ஸுதேவகா.

சுணாபதிநுண்ணு விநாயகன் துதி
சுணாபதிநுண்ணு விநாயகன் துதி

மென்பா

சுணாபதிநுண்ணு விநாயகன் துதி
சுணாபதிநுண்ணு விநாயகன் துதி

தேவீஸ்வர துதி.

கடவுளாக கவிதா நாயகர்

விநாயகன் துதி
விநாயகன் துதி
விநாயகன் துதி
விநாயகன் துதி

பராதேவம்.

புறநாககந்திநாயகன் துதி.

புறநாககந்திநாயகன் துதி
புறநாககந்திநாயகன் துதி
புறநாககந்திநாயகன் துதி
புறநாககந்திநாயகன் துதி

கணபதிதுணை.

தேவீ பராக்ரமம்.

விநாயகஸ்துதி.

ஸ்லோகம்.

தந்தாநீலயந்தேவம் கஜவத்தரஞ்சதூர்புஜம்
பச்சன்மல மஹம்வத்தே ஸர்வவிக்கோபஸாத்தயே

வேண்பா.

உலகு துதிசெய்ய மும்பன் முகத்தோன்
உலகுநாச் செய்க வினிது.

தேவீஸ்துதி.

கட்டளைக் கவித்துறை.

பூவின் கிழத்தி மலையன் தேவிகற் புங்கவர்கள்
தேவின் மனைவி கஜகா யகிவல்லி தேவமொடும்
பாவின் மொழியிற் பராவி வடம்பெறு பாளை முக்கட்
சோவின் கிழத்தி யருள்வாய் குயின்மொழிக் கோமளையே.

பாலதேவம்.

அமுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

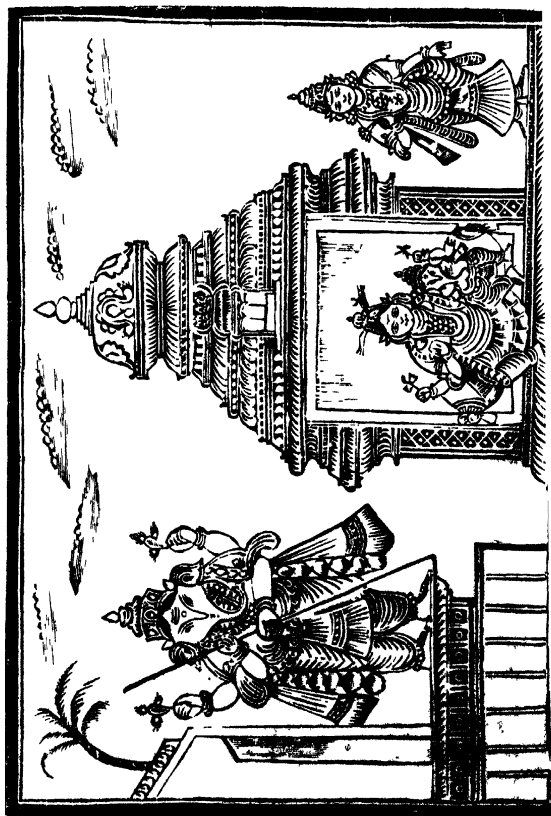
ஆதியில் வணங்குந் தேவாம் ஐங்கா னவன்பின் வந்த
சோதிவேற் குழான் மேருத் துரோணமா வளைத்த சீவன்
மாதுமை வடுகன் வீரன் மால்மலர் மருவு செய்பான்
ஐதுகா யத்ரி யின்னோ ருதுதுணை புரிசு மாதோ.

நூல் வரலாறு.

சர்வ மங்களப் பிரதையாகிய மகா தேவியே ஸமஸ்த ஜகதா தார காரண பூதையென்றும், அப்பா சத்தியின் திருவருளா லேயே அடைதற்கரிய அரும்பெரும் பதவிகளைத்தும் அடை தலாமென்றும், அவ்வன்னையேபிரமாதிகேதவர்கட்கெல்லாங்கிருபா நோக்கம்வைத்துச் சிருஷ்டியாதிகளையியல்புற நடத்துவானென்று முணர்ந்த வசிஷ்டர், புலத்தியர், சுகர், சம்வர்த்தர், சம்புபத்தர், சதா கந்தர், சுகச்சேபர், மாண்ட்வியர், துருவாசர், வேதாரணியர், ஆத்தி ரேயர், புலகர், சமதக்கினி, சங்கர், செளநகர், மாதேசர், லிகிதர், பராசர் கர்க்கர், நாரதர், குட்கர், பரத்துவாசர், காசிபர், வாமதேவர், உத்தாலகர், கண்ணுவர், விசுவாமித்தியர் முதலிய முனிசிரேஷ்டர் முன்னொரு காலத்தில் பிரமதேவனை நோக்கி நான்கள் தவஞ் செய்ததற்குரிய புண்ணியபூமியொன்றனை யடியேங்கட்குக் குறிப்பித்தருளவேண்டு மென வேண்ட, சதுர்முகன் அவர்கள் கருத்திற்கிணங்கித் தருப்பை யொன்றைச் சக்கரமாகவளைத்து லீலமிசை புருட்டி முனிவர்களே! இந்நேமியைத்தொடர்ந்து செல்லுங்கள். இது நிற்குமிடமே கீங்கள் தவம் புரிததற்குரிய விடமெனவிடுப்ப, முனிவர்கள் அதனைப்பின் பற்றிச் சென்றனர்: அது தங்கிய வனமே கைமிச வன மெனப் படும். [நேமி-சக்கரம். நேமி சம்பந்தம் கைமிசம்] முனிவர்கள் ஆங்கே ஒருங்குகூடி அநேக வருடங்கள் செய்ததற்குரிய சத்திரயா கத்தை நடத்துபவராய்த்திருவெண்ணீரணிந்து அக்கமலை சூடிச் சிவத்தியான பரராய் வேதாசுமாதிகளாற் பரம்பரையும் பராசத்தி யையுந் துதிசெய்து வதிந்திருந்தனர்.

நூல் வரலாறு.

அக்காலத்தில் சதுர்வேக வட்டங்க அஷ்டாங்கபுராணங்களை வியாசமுனிவர்பால் ஐயம் திரியு அறியாமையென்ன முக்குற்ற மகவக்கற்ற புண்ணிய சொரூபமாகிய குகமுனிவர் அங்கெழுந்தருள. முனிவர்கள் கண்ண ஆந்தர்கொண்டு எதிர்சென்றழைத்து அருங்கிய பாத்திய ஆசமனாதி களாலுபசரித்து, மயர்த்த பீடகதிலிருத்தி, மலர்கிராண மகாநுபாவை ! அடியேங்கள் செய்குவாப் பானால் சேவையை நங்கெழுந்தருளப் பெற்றோம் தேவரீர் அடியேங்கட்குப்பன்முறை செய்கு படுகசுத்தினால் சிவபெருமானைப் பரியாது தீயிற் குடுபோல அபின்னையாமருக்கும் அமலையாகிய மாராத்தையே அவ்விறைவன் செயலையு மியக்குகின்றனென்றும், அவன்திருவடியே நற்கதியளிப்பதென்றும், யாங்கள் ஒருநாறுணர்ந்திருந்தும் அவ்விறைவின் புகழைக்குறிக்கும் பல சரித்தி மகாகக் கேட்டிருந்தும், அட்டேவியானவன் அடியார்க்கெய்திய லும்க்கண்களைந்து இவ்ந்தசித்திகளை யருளும்படி சகனீகரித்த சரித்திகளை நன்கறிய மனநாடியுள்ளோம். திருவாய் மலர்ந்ருள வேண்டுமென, குதமுனிவர் அகங்களிதுளுட்டி அசைவறவருந்து அம்பகையின் அடிமலர்புவி, அருந்தவச செல்வார்களே! அகில மாதாவின் சரிதசாகரம் அளவிடற்பாலதன்று. முன்னொரு காலத்தில் சிவபராக்கிரமமாகிய அஷ்டாஷ்டபூர்த்தங்களை உங்கட்குக் கூறியுள்ளோம். இப்போது நீங்கள் விரும்பிய சரிதையைச்சுருக்கித் தேவீபராக்கிரமமென அஷ்டாஷ்டலீலைகளைச் சொல்லுகின்றோம். பெரியோரைச் சேவித்தது வீணாகாமற் பயனுண்டாகச் செய்தீர்களென்று சிறிது நீவ்ந்தைகூடித்தேவியின் திவ்விய மங்கள சொரூபத்தை மனதிலிருத்தி அவர்கட்குக் கூறியருள, அனைக்கேட்ட கையிசாரணிய வாசிகள் பேரின்பப் பெருக்கிலாழ்ந்து உரைகுழந உடலசைய உள்ளமுருகப் பாடிப்பரவி ஆநந்தக்கூத்தாடிப் பரவசராய்ப் பக்தி சரத்தையோடு தேவியின் திருவருளுக்கிலக்காய் இனிது வீற்றிருந்தார்கள்.

முதலாவது

கணபால சிருஷ்டி.

உலக முழுவதையும் பெருது பெற்ற உமாதேவியார் தமது தோழிகளாகிய ஜயை விஜயை முதலாயினோடு விளையாட்டயர் கையில், விஜயை விமலையைப் பணிந்து, தாயே! நமது சிவபெரு மானுக்கு நந்தி பிருங்கி முதலிய பிரமத கணங்கள் கணக்கின்றி யுள்ளன. நமது திருவாயிலைச் சிவகணங்களே காக்கின்றனரா தலின், அவர்கள் சிவாக்கிணைப்படி நடப்பார்களன்றி ஒரு காலத்தில் நமது கட்டளையைக் கொள்ளமாட்டார்கள். தேவி! உமக்கென்றோர் உத்தம கணபாலனும் சிவகணங்களாயிருத்தல் நலமென்றனள். சின்னாட்பின்னர், தேவியார் தோழிகளோடு நீராடிக்கொண்டிருக் கையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் திருவாயிலிலிருந்த நந்தி பக வானைச் சமயந்தேராது உட்புகுத, அம்மையார் உபசாரவஸ்திர மணிந்திருந்தாராகலின் நானெய்தி நமது தோழிவிஜயை சொன்ன விடயம் மெய்யே. நமது கட்டளையின்றி இவ்வந்தப்புரத்தில் அஃது மாத்திரமும் ஒன்றும் நடக்கப்படாதென்று கருதி, கையில் ஜலங் கொண்டு உடலைத் தேய்த்துருட்டிச் சிவத்தியானஞ் செய்து பிரணவஸ்வரூபமும் யானை முகமும் திரிநேத்திரங்களும் மங்கள ரூபமுமுடையராய் கென்றிய வஸ்திரமணிந்து ஸர்வ வியாபியாய் விளங்குங் கணனெனும் புத்திரனை நிர்மித்துப் பிராணன் கொடுத்துத் திருவாயிலிலிருத்தி, “நீ நமதானையின்றி எவ்வே யாயினும் உள்ளேவிடற்க” என்றாஜ்ஞை சந்தி, “நீயென் பிரிய புத்திரன் நீ தீர்க்காயுளாயிரு” என்றாசீர்வதித்துக்கூற, கணபாலன் யானைசெய்யும் பணிவிடைகள் யாவும்” என; யாமனை “ந

இப்போது துவாரபாலகனாயிரு” என்றொரு தண்டமளித்து முத்தமிட்டு ஆலிங்கனஞ்செய்து அந்தப்புரமடைய, கணபாலர் திருவாயிலி லெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

எவம்லிசார்யஸாதேவீ ஜலம் ஜக்ஷாஹ பாணநா |

தேஹம்ஸ்தம்ருக மாதாய ச்யாந்வாருபம் ப்ரபோஸ்ஸ-பம் ||

நிர்மாயப்ரணவாகாரம் சதுர்பாஹம் த்ரிலோசகம் |

ஸூக்லாம் பரதரம் விஷ்ணு கஜவத்தரம் ஸிவாக்ருசிம் ||

பின்னொருநாள், சிவபெருமான் பிரமத கணசகிதமாய்த் தேவியின் அந்தப்புரமடைய, கணபாலர் ஒருவரையும் உள்ளே செல்லவிடாது தண்டத்தைக் கையிலெடுத்துத் தடைசெய்ய சிவபெருமான் “நான் யார்? சிவனென்றறியாயா?” என. “சிவனா லென்ன? தாயின் கட்டளைப்பிற்றி விடமாட்டேன்” என. “நானே உன் தாயின் நாயகன்” என. கணபாலர் “ஆயிலுமாகுக! இங்கேயே நித்கவேண்டும்” என. பிரமத கணத்துடன் உட்புகத் தொடங்கியது கண்டு கணபாலர் கோபித்துக் கையிலிருந்து முசலத்தாற் பலரையும் பலவாறு புடைத்துத் துடித்த. சிவபடர் களும் பிரமன் விஷ்ணு நந்தி பிருங்கி முதலினோரும் சமீபித்தற் கஞ்சி நெடுந்தூரத்தினிற்கும் பெருமான யணுகி. நாங்கள் அவனை வெல்ல வலியில்லோமென. சங்கரன் களிபொங்கிக் கணக்கில்லாத வர்களாகிய நீங்கள் அவ்வொருவனுக்கு ஆற்றாது புறங்காட்டி யோடி வந்தது விந்தையே, விரைவில் அவனை யப்புறப்படுத்தி வழி செய்யுங்களென மந்தகாசத்துடன் கூற, அவர்கள் மீண்டும் கணபாலரை யடைந்து, சதுர்வித அபாயத்தாலும் அவர் இணங்காமை கண்டு வருந்துகையில், அந்தப்புரத்திலிருந்த தேவிமாரிடம் விஜ்ஞயயடைந்து விர்த்தநாதங்களை மொளியிட. தேவி அபிமானத்தினால் ஒருவரையும் விடவேண்டாமென்று கணபாலருக்குக் கட்டளை யனுப்ப, கணபாலர் தாய் மொழிப்படி

உடையை யிறுக்கிக்கட்டிக் கிரீடமணிந்து தொடைதட்டி. பிரமக
கணங்களே! உங்களை யடித்தெறிந்து விடுவேன். நானே பார்வதி
புத்திபன். நீங்களோ சிவகணங்கள். நாமிருவரும் சமானர். நீங்கள்
சிவாக்கினையைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள். நானும் தாயின்
கட்டளைப்படி நடந்துகொள்வேன். நீங்கள் உட்புகுதவேண்டு
மாயின் என்னை வென்றாவது வேண்டிக்கொண்டாவது போகக்
கடவீர்களென. அப்பிரமத கணங்கள் மீண்டும் சிவபெருமானை
யடைந்து விண்ணப்பிக்க. சிவபெருமான் பிரமக கணங்களாகிய
நீங்கள் விரயத்தாற் செல்வது காணமான செயல் எனக்கூறிவிடுப்ப.
அவர்களில் நந்தி பிரமகி முதலினோர் கணபாலரோடு போர்க்குச்
தொடங்க. கணநாதர் இருப்புலக்கையால் எதிர்த்தோருடைய
மண்டைகை கால் கன்னம் முகலியன உடைபடப்படுதத்தனர்.
அதனால் எண்ணில்லார் கீழ்விழுந்தனர். சிலர் ஒடினர். சிலர் கண
பாலரைத் துதித்து வேண்டிக்கொண்டு சிவசன்னிதியடைந்தனர்.
சிவபெருமான் சிறிது சினங்கொண்டு பிரமன் விஷ்ணு முதலிய
தேவர்களுையனுப்ப. அவர்களெய்திக் கமது அஸ்திரங்களை விடுந்
தனர். இவ்வே யறிந்து அம்பிகை இருசக்திகளைப் படைத்துக் கண
பாலர்க்குதவிசெய்ய அனுப்பினள். அவர்களில் ஒரு சக்தி கோ
ரூபமும் பெரிய மேனியும் மலைபோன்ற முகத்திற் குகைபோலத்
திறந்தவாயுமுடையவள். மற்றொருத்தி மின்னல் போன்ற வடிவ
மும் எண்ணிறந்த கரர்களா முடையவள். இவ்விருவரும் அமரர்
செலுத்திய அஸ்திரங்களை யத்தத்தாற் பற்றி வாய்பெய்து விழுங்க.
கணபாலரொருவரே இருப்புலக்கையா லடித்து. பூர்வம் கடல்
முழுவதையும் ஒரு மந்தர மலையே கலக்கினுற்போலத் தேவர்
சேனையைக் கலக்கினர். நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் வேடிக்கை
பார்த்தார்கள். யாவரும் கலங்கினர் கடலுந்திசையுங் கலங்கின.
மலைகள் குலங்கின. திசைகள் செவிடுந்நன. அச் சமயத்தில்
இந்திராதி தேவர்களும் உயிர் கொண்டிருந்த பிரமத கணங்களும்

சிவபெருமானை யடைந்து, ஸ்வாமி! அக்கண்ணை வெல்ல முடியா தென, பிரமனும் விஷ்ணுவும் கணபாலனிடம் போர்புரிகையில் சிவபெருமானே வஞ்சகமாக அவரைப் பாசத்தால் வீக்க. நாரதர் தேவியாரிடம் சென்று, தாயே! மானத்தை விடக்கூடாதெனக் கூறி மறைந்தனர்.

பிராட்டிபெருஞ்சினமெய்தி அநேக சக்திகளையுண்டு செய்ய. அவர்கள் மகாதேவியின் கட்டளை பெற்று அங்கங்குப்பட்டவர்களை வாயிற் பெய்து கபளீகரித்தும் வாயை யங்காந்துகொண்டும் கோர ரூபங் காட்டியும் தலையசைத்துக்கொண்டும் பெரிய யுத்தஞ் செய்கையில், இச்சங்காரத் தொழிலைக் கண்ட விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் முனிவர்களும். ஐயோ அகாலத்தில் மகாப்பிரளயஞ் சம்பவித்ததே யாது செய்வோம்? ஈசுவரி கிருபையிருந்தாலன்றி இஃகடங்காதென்றெண்ணி யிருக்கையில். சக்திகள் தராதரமின்றி யாவராயுந் துன்பியற்றினர். பார்வதி தேவி மகாதேஜஸோடு அக்கினிமயமாக விளங்குவது கண்டு யாவரும் பிரமித்து நின்றனர். அதுகண்ட நாரத முனிவர் தேவமுனிவர்கட்கு இதஞ்செய்யக் கருதியவராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் வேண்டுகோளால், சிவமுனிவர் களோடு பார்வதி தேவியாரிடமெய்தி.

ஐகதம்ப நமஸ்துப்யம் ப்ரக்ருத்யைதே நமோஸ்துதே |
அபர்ணயை நமஸ்துப்யம் கிரிஜாயை நமோஸ்துதே |
பவாந்டைதே நமஸ்சைவ துர்காயைதே நமோஸ்துதே |
பத்ராயை நமஸ்துப்யம் ப்ரக்ருத்யைதே நமோஸ்துதே |
சண்டிகாயை நமஸ்சைவ காத்யாயந்யை நமோஸ்துதே |

ஐகம்மாதாநை ! பிரகிருதிரூபியே ! சருகுபக்ஷணமுமின்றித் தவஞ் செய்பவனே ! இமாசலமன்னன் புதல்வியே ! பவானியே ! துர்க்கஸம்ஹாரியே ! சர்வமங்கலையே ! ஆதியானவனே ! சண்ட முண்டஸம்ஹாரியே ! காதத்தியாயனியே ! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் நமஸ்காரமென்று தோத்திரஞ்செய்யும், அங்களைப் பாராமலும்

ஒன்றுஞ் சொல்லாமலுமிருந்தமையின், முனிவர்கள் பயந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, மாதா! சிவபெருமானும் நாங்களும் பெருங்கஷ்டமெய்துதலின் சாந்த மடையவேண்டும். நாங்கள் யாவரும் உம்மால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவர்கள். சாந்தமாகவேண்டும் கூமிக்க வேண்டும் கூமிக்க வேண்டு மெனப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, அன்னே அவர்கள் விஷயத்தில் அன்பு கூர்ந்து, என் மகன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து உங்கள் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு உலகிற்கு முதற் கடவுளாகு மட்டும் சங்காரமு மொழியாது. நீங்களுஞ் சுகமெய்தீர்கள் எனக்கூற, அவர்கள் யாவரும் சிவ பெருமான்பால் ஓட்டமாயடைந்து கூற, சிவபெருமானும் தேவ முனிவர்களுடன் யோசித்து, உலகிற்குக் கேம முண்டாவது முக்கியம். தேவியின விருப்பத்தின்படி நடக்கவேண்டுவது தானெனத்தீர்மானித்து, துரோணசலத்தை வருவித்து இரந்த பிரமத கணங்கள் முதலிய யாவரையும் எழுப்பி, பாசபத்தராக விருந்த கணபாலரைப் பார்த்து வருந்திப்பாசத்தையகற்றித் தமது திருக்கரத்தாற்றடவ. கணபாலர் உடனே யெழுந்து என் முசல மெங்கே? என்னொடு போர்செய்த தேவர்களெங்கே? எனக்கூறிக் கொண்டே முசலத்தை யேந்தி முன்னே நிற்க, தேவர்களும் நாரதாதி முனிவர்களும் மனங்களிக்க, சிவபெருமான் திருமால் முதலானோரை நோக்கி இனிப்பார்வதி தேவி விரும்பிய காரியங்கள் உங்களாற் செய்து முடிவுறவேண்டு மென்றார்கள்.

தேவர்களயாவரும் மனமகிழ்ந்து. சுந்தராகாரமுடையகண்ணை, கணத்தியகூர்களாயிருக்கும் வீஷ்ணுவாதி தேவர்கள் யாவரும் கண நாதனாக விருக்கும்படி பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வஸ்திராபர ணாதிகளாலலங்கரித்து, புதல்வனெழுந்தானென்று களிப்பெய்திக் கோபந்தணியப் பார்வதிதேவிபால் அழைத்துச் சென்றுகாண்பிக்க, அம்பிகையகங்குளிர்ந்து, கணபதியைச் சகல சாம்ப்ராஜ்யங்களு முண்டாக ஆசீர்வதித்து அவருடையத் தடவி, மகனே! நீவருந்தித்

தன்யஸ்யீன. * இன்று முதல் முதலிற் பூசிக்கத்தக்கவனாக. உன்னைச் செஞ்சந்தனம் செம்மலர்கள் நைவேத்தியம் நீராஞ்சனம் தாம்பூலம் அர்க்கியம் பிரதக்ஷிண முகலியவற்றும் பூசிப்போர் சகல காரிய சித்தியும் பெறுகவென்று கூறி. முன் கோபத்தில் விடுத்த சக்திகளை யழைத்துத் தம்மிடத்தொடுக்கிக் கொண்டனர். தேவர்கள் சந்தோஷமெய்திச் சிவபெருமானை யழைத்துச் சென்று தேவியாரோடு சமாதான வார்த்தைகள் கூறி, அருகே யமர்ந்தி. கணபதியை யெடுத்து வந்து சிவபெருமான் தொடைமேலிருத்தினர். சிவபெருமான் சித்தங்களித்து. கஜமுகர் சிரமிசைத்திருக்கரம்வைத்து இவன் என் மகன் எனக்கூற, கணபதி உடனே துடையினின்றிழிந்து சிவபெருமானையும் தேவியையும் நமஸ்கரித்து: தேவகீதவா! நான் செய்த சூற்றத்தைப் பொறுக்க வென்றனர். அப்பொழுது சிவபெருமான். விஷ்ணுவோ! பிரமனே! நாம் உலகிற் பூசிக்கப்படுதல்போல இக்க'ணசன் எல்லாராலும் பூசித்தற்குரியன். அன்றியும் இவனை முதல்த் பூசித்தே நம்மைப் பூசிக்கக்கடவர். அப்படி இவனைப்பூசியாடவர் காரியஞ் சித்தியெய்தாரென்று கூறினர்.

அதன்பின், சிவபெருமான் முதலிற் கணபதியைப் பூசித்தனர். இரண்டாவது விஷ்ணுவும், மூன்றாவது பிரமனும். நான்காவது பார்வதியும். ஐந்தாவது எனைத்தேவர்களும். அதன்பின் முனிவர்களும் எல்லோரும் பூசித்தார்கள். யாவரும் ஆசீர்வதித்தனர். தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் அப்சரசுகள் வாத்திய நாட்டிய சங்கீதங்கள் செய்தனர். இக்கணபதி விரதம் உத்தம விரதங்களி லொன்றென்று உணர்த்துத்தது.

சதுர்த்யாந்தம் ஸமுத்பந் ஊர்ஜேமாவிகணேஸ்வரா|

அஸுதே சததாபேகே சந்த்ராஸ் யோத்ய நேஸுபே|

புத்தமேசததாயாமே ஜாதேச கிரிஜாஸதீ|

நீர்மதாமாஸதே ரூபம் தஸ்மாத் தே வரத முத்தமம்.

இரண்டாவது ஸ்கந்தோத்தபவம்.

சிவபெருமானே யிகழ்ந்து தக்கன் செய்த யாகத்தில் பல தேவர்களும் வந்திருந்தமைக்காக வெகுண்ட திருநந்திதேவர் கதீசி முனிவர் முதலானோர் சாபத்தால், காசிப்பிரமாவுக்கும் மாயைக்கும் பிறந்த சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகனென்னும் அசுரர்கள் சிவபெருமானே நோக்கிப் பெருந்தவமியற்றி ஆயிரத் செட்டண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகமெல்லையும் அரசு செய்ய வாய்ப்பெற்று, தேவர் முனிவர்களைப் பலவாறு வருத்தினமையின், சகிக்கமுடியாத தேவர்கள் மகா கைலாயமடைந்து சிவபெருமான் தேவியாரோடு திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் சந்திரதானத்தில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கூட்டங்கூட்டமாய்க் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று, எம்பெருமானே! நாம்கள் “சூரனாதியர் துன்பைச் சகிக்கவில்லேம்” என விண்ணப்பிக்க, பரமேசுவரன் “தேவர்களே! நீங்கள் மிகவும் மெலிந்தீர்கள். யாது வரம் வேண்டினும் தடையின்றித் தருவோம். அஞ்சாதீர்கள்” என்ற தக்கிரகிக்க, “எம்பெருமானே! தேவரீர் மலையரசுமாரி யாகந் திருவாவதாரஞ் செய்தருளிய உமா பிராட்டியாரைத் திருமணம் புரிந்தும் எங்கள் இடுக்கணகலத் தேவரீரைப்போன்ற ஒரு திருக்குமாரனைப் பெறுதல் கேட்டோம். அதனையே விரைவில் திருவருள் புரிதல் வேண்டும்.” எனப் பிரார்த்திக்க, அமலன் “அமரர்களே! அங்கனமே யாகுக” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, ஈஸானம் தற்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் ஸத்தியோ ஜாதமென்னும் “ஐந்து முகத்தோ டதோமுகமுந்தந்து—திரு முகங்களாருகிச் செந்தழற்கூறு-மொருமுகமாய்த் தீப்பொறியா

றுப்ப” என்றபடி—ஐந்து திருமுகங்களோடு அதோமுகமொன் றையுந் தோற்றுவித்து ஆறு திருமுகங்களோடும் விளங்கி, தேவர்கள் அஞ்சித் துதிபுரிசையில், தமது ஆறு திருமுகங்களி லுள்ள நெற்றித் திருவிழிகடோறும் ஒவ்வொரு புவிங்கம் [நெருப் புப்பொறி] உண்டு செய்தனர். அவை பிரமாத் தேவர்களில் எவரேனும் நெருங்க முடியாத அதியுஷ்ணத்தோடு கூடியதாய் அண்ட முழுவதும் விரவிப்பரவின. அச்சமயத்தில் பக்கலிலிருந்த அம்மையார் துணுக்குற்றச் சிங்காதனத்தை விட்டெழுந்து அர் விரைவில் அந்தப்புரமெய்தினர். அப்படி விரைந்து செல்லுகை அன்னையார் திருவடியிலிருந்து ஒன்பது ரத்தினங்கள் சிந், [இதன் தொடர்ச்சி நவரத்தின வல்லியறிந் காண்க] இது கட்டஞ்சி யெங்கும் பரவிய தேவர்கள் மீண்டுங் குழுமி, சிவ சந்நித யடைந்து, “எந்தையே! குரானதியரைத் தொலைக்க ஒரு மைந்தனை யருள வேண்டிய வெங்கட்டு, எல்லையில்லாத தீப் பீழம்பையருளினால் அடியேங்கள் உய்வ தெங்கனம்? தேவரீர் திருநுதலிற் றேன்றிய தீப்பொறிகள் எல்லா வுலகங்களிலும் பரவின. விரைவில் அவற்றை மாற்றுவடிண் யாவு மழிந்து போதலில் ஐயமின்று. அக்கினிக் காற்றது நீங்கிய நாங்கள் தேவரீரையன்று வேறு சரணின்மையால் தேவரீர்பால் அடைக் கலம்புக்கேம்.” எனப் பலவாறு பதுமநாபனாதியோர் பிரார்த்திக்க வெபெருமான் “அஞ்சலிர்” என்று கையமைத்து ஒரே தி முகத்தோடுற்றிருந்து, தமது நெற்றித் திருவிழியி லுதித்த தீ வோனே வருமாறு கருதவும், அவை ஆறு பொறிகளாய் அண்ண லன் நண்ணின. உடனே இறைவர் வாயுதேவனையும் அக்கினி கவானையு நோக்கி “நீங்கள் இப்பொறிகளைக் கங்கையில் விடக் டவீர்கள்” எனக் கட்டளையிட்டு, அதற்கியைந்த வலிமையுந் தருள, அவ்விருவரும் மாறி மாறி யெடுத்துச் சென்று முகிமை யாகிய கங்கையை யடைந்து அதில் வைத்தார்கள். கங்காதேவியும்

அப்பொறிகளைச் சிரமிசைத் தாங்கிக் கணமொன்றில் சரவணப் பொய்கையில் விடுத்தனர். திருமால் முதலிய தேவர்கள் பத்துத் திசைகளிலுமிருந்து பொய்கையைப் பாதுகாத்தனர் அப்போது அச்சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருப் புயங்களும் விளங்க, சிவபெருமானே குமாரசுவாமி யாகத்தாமரை மலர்மிசை வீற்றிருப்பத் தேவர்கள் தரிசித்தார்கள். கார்த்திகை மாதர் அறுவரைப் பாலூட்டி வளர்க்கத் திருமால் முதலினோர் கட்டளை தர, அவ்வாழிதையர் ஆண்டுற்றபோது, ஆறு குழந்தைகளாகி அவர்கள் பால்முலையுண்டு திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்தனர். பின்னொரு பகலில் சிவபெருமான் தேவியாரோடும் விடையூர்ந்து சரவணப் பொய்கையை யடைந்து தேவியாரை நோக்கி, உன் மகனைக் கொணர்கவென, பிராட்டியார் அதி னிழிந்து ஆறு குழந்தைகளையும் ஒரு சேர அன்போடெடுக்கையில் ஆறு திருவுருவேற்றிருந்த குமாரக் கடவுள் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருக்கரங்களும் ஒரே திருமேனியுமாக விளங்க, தேவியார் தமது திருத்தனங்களினின்று சொரியும் பாலைப்பொன் வள்ளத்தினேற்றுப் புகட்டி யெடுத்துச் சென்று சிவபெருமானைப் பணிவிக்க, சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தா லெடுத்துத் திரு வார்பிலிணைத்துப் பக்கலிலிருத்தினர். தேவியாரும் இடபவாகன விவரிந்து திருக்கைலாயகிரி யடைந்தனர்.

அந்த வேலையிற் கவுரியை நோக்கியெய்மைய
னிந்த நின்மகன் நனைக்கொடு வருகென வியம்பச்
சுந்தரங்கெழு விடையினுந் துண்ணென வெழுந்து
சித்தை கொண்டபே ராதார் தன்னொடுஞ் சென்றான்.

சரவணந்தனிற் தனதுசே யாறுருத் தனையு
யிருக ரங்கனா லன்புட் னெடுத்தனன் புல்லித்
திருமு கங்கனோ ராறுபன் னிருப்புயஞ் சேர்ந்த
வருவ மொன்றெனச் செய்தன ஞலகமீன் றுடையான்.

எந்தை சத்திக ஞாயிரெலா மொடுங்குறு மெல்லே
முந்து போலவொன் றுகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் மூவிரு வடிவுமொன்றாகிக்
கந்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமான்.

மூன்றாவது

தாஷாயணியவதாரம்.

ஒரு காலத்தில் பிரமவேடன் செய்த சிருட்டிகளெல்லாம்
விருத்தி யடையாமையின் மனத்திருப்தி யின்றித் துக்காங்கிரச்
தனாய், இனி மாதர் முயக்கத்தாலுண்டாகுஞ் சிருட்டியைச்
செய்யவேண்டு மெனக் கருதியவனாய், சர்வேசனால் பெண்கள்
சிருஷ்டிக்கப் படவேண்டுமன்றி, அவ்வாறு நானே படைக்க
வலியில்லேன். இவ்விடயத்தில் சிவசிவைகளின் அநுக்கிரகம்
பெறுவேனென்று, உமாபரமேசுவரரை இதய தாமரையிலிருத்தி
உக்கிரதவஞ் செய்கையில், அப்பெருந் திறலாளர் மணங்கனித்து
அர்த்தநாரீச்சுவா மூர்த்தமாகப் பிரத்தியட்சமாக, பிரமதேவன்
சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து. அஞ்சலியஸ்த்தனாய்ப் பக்தி சிரத்தை
யோடு மதுரமான வியாகரணலக்ஷண சப்தத்துடன் கூடிய தோத்
திரங்களால் மஹாதேவனையும் மஹாதேவியையும் அன்பின்மய
மாகி நின்று பக்தி சிரத்தையுடன் பின்வருமாறு தோத்திரஞ்
செய்யவாழினன்.

“ஜயதேவமஹாதேவ ஜயேஸ்வரமஹேஸ்வர
 ஜயஸ்வருணஸ்ரேஷ்ட ஜயஸ்வஸுகாதிப|
 ஜயப்ரக்ருதிகல்யாணி ஜயப்ரக்ருதிகாயிகே
 ஜயப்ரக்ருதிதாராங்கி ஜயப்ரக்ருதிஸந்தரி|
 ஜயாமோகமஹாமாய ஜயாமோகமநோரத
 ஜயாமோகமஹாலீல ஜயாமோகமஹாபல|
 ஜயவிஸ்வஜகந்மாத ஜயவிஸ்வஜகந்மயி
 ஜயவிஸ்வஜகத்தாத்ரி ஜயவிஸ்வஜகத்ஸகி|
 ஜயஸாஸ்வதிகைஸ்வர்ய ஜயஸாஸ்வதிகாலய
 ஜயஸாஸ்வதிகாகார ஜயஸாஸ்வதிகாநாக|
 ஜயாத்மத்ரயந்ர்மாத்தரி ஜயாத்மத்ரயபாலிநி
 ஜயாத்மத்ரயஸம்ஹர்த்ரி ஜயாத்மத்ரயநாயிகே|
 ஜயாவலோகநாயத்த ஜகத்காரணப்ரும்ஹண
 ஜயாபேக்ஷாகடாக்ஷோத்த ஹுதபுக்புத்தமௌக்திகி|
 ஜயதேவாத்யவிஜ்ஞேய ஸ்வாத்மஸஞ்ஞமத்ருஸோஜ்வலே
 ஜயஸ்தூலாத்மஸக்த்யம்ஸ வ்யாப்தவிஸ்வசராசரே|
 ஜயநானைகவியஸ்த விஸ்வதத்வஸமுக்கய
 ஜயாஸுஸ்ரோநிஷ்ட ஸ்ரேஷ்டாநுககதம்பக|
 ஜயோபார்ஜிதஸம்ரக்ஷா ஸம்விதாநபடியஹி
 ஜயோந்முலிதஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷாம்குரோத்கமே|
 ஜயப்ராதேஸிகைஸ்வர்ய வீர்யஸௌர்யவிஜ்ஞும்பண
 ஜயவிஸ்வபஹிர்பூத நிரஸ்தபரஷைபவ|
 ஜயப்ரணீதபஞ்சார்த ப்ரயோகபரமாம்ருத
 ஜயபஞ்சார்தவிஜ்ஞாந ஸுதாஸ்ரோதஃ ஸ்வருபிணி|
 ஜயாதிகோர ஸம்ஸார மஹாரோக பிஷத்வர
 ஜயாநாதிமலாஜ்ஞாந தமஃபடல்சந்த்ரிகே|
 ஜயத்ரிபுரகாஷாக்நே ஜயத்ரிபுரபைரவி
 ஜயத்ரிகுணநிர்முக்த ஜயத்ரிகுணமர்திநி|

ஜயப்ரமதஸர்வஜ்ஞ ஜயஸ்வப்ரபாதிதே

ஜயப்ரசுரதிவ்யாங்க ஜயப்ரார்திததாயிநி|

க்வதேவதேபரந்தாம க்வவயம்க்வசுநோவசு

ததாபிபசுவந்பக்த்யா ப்ரலபந்தம்ஶுமஸ்வமாழ்”

இத்தோத்திரத்தாற் களிகூர்ந்த அர்த்த நதீர்சுவரர், பிரஜா விர்த்தியைக் கருதிச் செய்த உன் தவத்தைவியந்தோம். அதனை நிறைவேற்றுவோ மென்று தமது வாமபாகமாகிய சக்தியைப் பிரிய, பிரமதேவன் பரமேசுவரியும் சமஸ்த லோகங்கட்கும் மகேசுவரியும் சர்வஞ்ஞையும் சர்வ வியாபியுமாகிய மகாதேவியை அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, யான் படைத்தற் றொழிவைச் செய்யும்படி படைக்கப்பட்டு என் படைப்புகள் விர்த்தி யடையாமையின், இனி ஸ்திரீபுருஷ சங்கமத்தால் உலக ஶ்ருஷ்டி யாகவேண்டுமென்று இச்சைகொண்டேன். பூர்வம் ஸ்திரீசமு கங்கள் இதுகாறும் படைக்கப்படாமையின் அஃதெனக்குச் செய்ய இயலாததாயிற்று. எல்லாச் சக்திகளும் தேவரீராலேயே உண்டா தலின் அதுவிஷயமாகத் தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். சரா சரப்பிரபஞ்சங்கள் ஈடேறும்படி தேவியாரின் ஓர்மசத்தால் என் புதல்வனான தக்ஷனுக்குக் குமாரியாக அவதரிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, பார்வதிதேவி தன் புருவமத்தியில் ஒரு சக்தியை யுண்டுசெய்து, அப்படித் தோன்றிய சக்தியை நோக்கி, நீ பிரமன் பிரியப்படி செய்க வெனக் கட்டளையிட்டு, சிவபெருமானுடன் கைலாயகிரியை யடைந்தனர்.

“தக்ஷிணங்கபவோ ப்ரஹ்மா வாமதஸ்ச ஜகார்த்தக:” என்ற படி சிவபெருமானுடைய வலப்புறத்துதித்த பிரமதேவின், பார்வதி தேவியின் புருவ மத்தியிலுதித்த சக்தியைப் பணிந்து, தாயே! நீயென் மகனான தக்ஷப்பிரஜாயதிக்கு முதலாகி, உலகவிர்த்தியை யுண்டுசெய்ய வேண்டுமென்றிரப்ப, அத்தருணம் தக்ஷப்பிரஜாபீதி

யும் பார்வதிதேவியின் அம்சமான குமாரியைப் பேரத்தவன் செய்து கொண்டிருந்தமையின், அச்சக்தி அப்படியே, தக்ஷப் பிரஜாபதிக்குத் தனையயாகினள். அதுமுதலாக * மாதர்களும் டருஷர்களுஞ் சையோகஞ்செய்து மக்களைத் தருவாராயினர் தக்ஷன்மகளாகத் தோன்றிய காரணத்தால் தாக்காயணியென அம்மையாருக்கு அபிதான மூண்டாயிற்று.

நான்காவது

மதுகைடப்

சங்கராசத்தி யநுக்கிரகம்.

மகா சமுத்திரம் பெரு வெள்ளமாகப் பெருக, அதில் மூவுலகங்களும் மூழ்கியழிய, திருமால் சேஷசயனத்தில் அறிது யிலமர்ந்திருக்க, அவர் காதுகளிலிருந்த குதும்பியினின்று மஹா பலிஷ்டரும் அகரத் தொழிலுடையவருமான மது கைடபன் என்னும் கைத்தியர் தோன்றி அக்கடலிலேயே வளர்ந்து பெரிய சரீரமுடையராய் அங்கேயே விளையாடி புலாவிக்கொண்டிருக்கையில், தமக்குள் “காரணமின்றிக் காரியம் நிகழாதென்பதும் ஆதாரமின்றி ஆதேயப்பொருள் நிலைபெருதென்பதும் உண்மையாகலின் நாம் ஆதார ஆதேயங்களின் தன்மையை யறியவேண்டும். இக்கடலுக்கு ஆதாரம் யாது? இது யாவருடைய புடைப்பு? நாமிருவரும் யாரால் எப்படிப் படைக்கப் பட்டோம்? நமது தந்தை யெவருள்ளார்?” என்றிவை முதலியன கருதிச் சிந்தித்த இருவரில். கைடபன் “மதுவே! இச்சலார்ணவத்தில் நம்மை நிலை பொறுத்தும் சத்தியே காரணமென்பது என் கருத்து. இக்கடலும் அச்சத்தியால் வியாபிக்கப் பட்டது. நம்மிருவர்க்கும் யாவர்க்கும் மேம்பட்ட அத்தேவியே காரணியாயிருக்கின்றன” என்று. மதுவும் அங்ஙனமே அபிப்பிராயப் பட்டான். இவ்வாறிருவர்கள் யோசிக்கையில், வாக்பீஜமாகிய அக்ஷரகோண ஆதாயத்தி லுண்டாகச் சேட்டு மனதிற்கொண்டனார். சட்டையின்மேலுள்ளி தோன்றிற்று. ஒளியும் தசையுள் ஒன்று சேட்ட அங்விருவரும் கண்ணராய்ந்து வெற்றொளியுமன்று வெற்றொளியு

மன்று என்று நிச்சயித்துத் தமதுணவை யொழித்துப் பஞ்சேந்திரி யங்களை யடக்கி மனதை அக்ஷரத்தில் நிறுத்தி, சமாதியோகத்தில் உலையிருத்தி ஆயிரவருடம் அருந்தவும் ஆற்றினர். பராசத்தி அவர்களுக்குப் பிரசன்னையாய் அசரீரியாக விரும்பிய வரத்தைக் கேட்பீர்களாக என, தேவீ! யாங்கள் விரும்பும்போதுதான் எங்கட்கு மாணமுண்டாக அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென வேண்ட, அங்ஙனமே யநுக்கிரகித்தனர்.

மதுகைடபர் வர சித்தேடத்தால் மகா வீரத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், உலக சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவன் அவர்கட்கு முன்னே திடீரெனச் செல்லக்கண்டு. அவர்கள்களித்து ஓ பிரமதேவனே! நீ யெங்களோடு யுத்தஞ்செய்க. இன்றேல் உணக்காசனமாகிய தாமரையைவிட்டு எங்கேனுஞ் செல்க. வலியற்ற உனக்குச் சகாசனமேதுக்கு? என்றனர். பிரமன் இவர்களோடு போர் புரிய நமக்கு ஆற்றல் சாலாது. யாது செய்வோமென்று தன்னுள் ஆலோசித்து, நமது வலியின்மையை இவர்களறிந்தால் விபரீதமாம். ஒருவனே நம்மைத் துவம்சஞ் செய்து விடுவானென்று பயந்து, விஷ்ணுமூர்த்தியை மனதாற் சரணமடைந்து அவர் துபிலுணரும் பொருட்டு, “தினநாத! ஹரே! விஷ்ணே! வாமந! மாதவ! விஸ்வம்பர! விசாலாக்ஷ! புண்யஸ்ராவண ரீர்த்தன! ஜகத்யோநே! நிராகார. ஸர்க்கஸ்திப்யந்த ஜேதவே” என்றித்யாதி வசனங்களால் ஸ்துதிசெய்து இந்த இரண்டாகாரும் என்னைக் கொல்ல விரும்புந்தனர். இவர்களினின்றும் என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்று பகவாது பிரார்த்தித்தும், விஷ்ணு நித்திரை தெளியாமையின் பேராகி இவர்களுள்

யஞ்சபெளதிக குணங்களாகிய சந்தாதிவிஷ்ணுநின் உயிர்த்தியாகன் உணராததனாற்போல இவ்விஷ்ணுவும் நித்திராகத்தியாகனங்களின் மூடும்புவிட்டு ஒன்றுமறியாதிருக்கின்றனவென்று துஷ்டியாக

சித்திராசத்தியையும் லக்ஷ்மியையும் துதித்து அவர்களுந் திரு
மாலைத் துயிலெழுப்பு முடியாமையின் இவர்களெல்லாம் சுதந்திர
ரல்லர்- பரதந்திரர். அம்பிகையொருத்தியே சுதந்தரை. ஆதலின்
சங்கரியையே பலவாறு துதித்துக் காரிய சித்திபெற வேண்டு
மென்று நானுவணையாகத் துதிசெய்ய. அக்கருணாகரியின் அறுந்
கிரகத்தினால் விஷ்ணுமூர்த்தியின் சரீரத்தினின்றும் தாமசரூபமான
சித்திராசக்தி அவ்விருதானவரையும் ஒழிக்கும் பொருட்டு வெளி
ப்பட்டு ஆகாயத்திற் சுட்புலனுக் கெட்டாதிருந்த அம்பிகையின்
பக்கலில் நின்றனள். உடனே 'விஷ்ணு தேஜோரூபியாய்ப்
பிரகாசித்துத் தன்னுடைய உடலை யசைத்தனர். கெம்பீரத்தோடு
பிரமணைநோக்கி நீ தவத்தைவிட்டு இங்கேன் வந்தனை. பயக
கொண்ட மனதோடிருப்பதென்? என, பிரமன் எந்தையே! உமது
செவிக்குறும்பியிலுதித்த இவ்வாசுர, ரிருவரும் என்னைக் கொல்ல
வருகின்றனர். யான் தேவரீரைச் சரணடைந்தேன் என
விண்ணப்பிக்க, திருமால் இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் இவர்களை
யொழிக்கின்றேன். என் வலிமையை யுணராது உன்னைத்
தொடர்ந்து என்னோடும் போர் செய்ய எத்தனிக்கின்றார்கள்
எனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே மதுகைடப் நான்
முகனைப் பரிகசித்துப் போருக்கழைத்து, உன்னையும் கொன்று
உனக்காகப் பேசும் சேஷசயனியையும் பின் கொன்றுவிடுவேன்.
தவநிலை உங்களுக் கடிமை யென்றார்கள்.

அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில். மதுகைடபவன் மூத்
பட்டோடி விஷ்ணுவின்மேற் பாய்ந்து யிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு
மற்போர் செய்தனன். விஷ்ணு அவனோடு பெரும்போர் செய்து
அவனை யோடும்படி செய்தனன். அது சமயத்தில் கைடபன்
அவனைப்போலவே பெரும்போர் செய்தனன். இப்படியே விரண்ட
சரணாக் மாதி மாதி ஜயாவிரு. கருடம் திருமாலோடு போர்
புரிந்தனர். அதுடன் விஷ்ணு வெளிதல் இனித்து நின்றனர்.

இவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைப் பிரம தேவனும் நித்திரா சத்தியும் ஆராயத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது விஷ்ணு இவ்வசுரர் மகாதேவியின் வரத்தால் தாங்கள் விரும்பிய போதன்றி யிறவாதவர்கள். இகனை யறிந்திருந்தும் ஐயாயிர வருடமாக அரும்போர் செய்தோம். இவர்களை வஞ்சனையாற் கொல்ல வேண்டுமென்று கருதி. அசுரர்களை! நீங்களிருவரும் ஒவ்வொருவராகத் தனித்து என்னோடு போர்புரியலின் நீங்கள் இளைக்கவில்லை நாளை பெரிதும் இளைப்புற்றேன். எனக்குச் சிறிது அவகாசம் தந்து அதன்மேல் போர் செய்வது தகுதியென, அவர்கள் அசற்கிணங்கி யங்கே யிருந்தனர். விஷ்ணு நெடு நேரம் யோசித்துத் தேவியின் கருணையன்றி முடியாதென்றுணர்ந்து. சோதி சொருபமாய் நீற்குந் தேவியை அஞ்சலி செய்து “புவனேஸ்வரி! மஹாமாயி! புந்திமூர்த்திப் பிரதாயிரி! ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரணி! யானுன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். மணங்கலங்கித் திகைக்கின்றேன். யானுன் மாயையான நித்திரா சத்திடால் கவரப்பட்டு பிரக்கிணையற்றுக் கிடக்கேன். அப்போது பிரமன் என்பால் வந்து நான் இந்திரிய சேஷ்டை யற்று அசேதனனாய் யுறங்குவது கண்டு என்னை யெழுப்ப முயன்று எழுந்திராமையால். தேவாரைத் துதிக்கத் தேவாரீர் என்னை விழிக்கச் செய்தீர் அதுமுதல் ஐயாயிர வருடமாக மதுகை டபரோடு போர் செய்திளைத்தேன். அவர்களோ உமது வரத்தால் வன்மையுற்றவர்கள். நான் அவர்களோடு போர் புரிய வியலாது மறைந்து விட்டால் அவர்கள் பிரமனைத் தடையின்றிக் கொல்வார்கள். ஆகலால் என்னையும் பிரமனையும் காத்தருளவேண்டுமென்று சரணடைந்தேன். அநுக்கிரகிக்குந் தருணம் இதுவே. இப்பொழுது அநுக்கிரகஞ் செய்யாவிடின் அசுரர் எங்களைக் கொன்று விடுவார்களே. யான் என்ன செய்வேன்? எங்கே போவேன்” என்று கண்ணீர் பெருகி அழுதுகின்றனர்.

தேவி கருணையிருந்து, “விஷ்ணுவே! அஞ்சம். நீ போருக்குச் செல்க. உனக்குச் சயமுண்டாக அவர்களை மோகிப்பித்து வஞ்சிக்கின்றேன். அத்தருணம் அவர்களை வெற்றி, கொள்க” என விஷம்ப, பெரிதுங்களித்து, விடை கொண்டு கடலிடையே போர்த் திறங்காட்டித் தோள் கொட்டி நிற்க, மதுகைடபர் சிரித்து “ஆ ஆ போருக்குவருக. பூர்வம் உன்னால் எம்மின ஈத்தவர் தோல் வியுற்றுள்ளார். இப்போது நீ யெங்களால் தோல்வியடையப் போகின்றாய்” என, விஷ்ணு வெருண்டு கை முஷ்டியால் இருவரையுங் குத்த இருவரும் முஷ்டியுத்தஞ் செய்ய, திருமால் சலித்து அம்பிகையைப் புத்தியாளினைக்க, ஜகன்மாதா திருமாலுக்கருள் கூர்ந்து அசுரர் முற்றேன்றி கடைக்கண்ணகிய காம பாணத்தைப் பரயோகித்து, புன்னகைத் தீயை மூட்டி, அபநய நாடகத் தோற் போர் புரிய. வொட்டாது மயக்கி, சங்கீத கானத்தால் மோகாந்தகாரத்தில் மூழ்குவித்து, வெறிபிடித்தார் போலத் தும்மையே பார்த்திருக்கச் செய்தனர். அத்தருணத்தில் விஷ்ணு அசுரர்களே! உங்கள் வலியை மகிழ்ந்தேன். உங்களுக்கு யாது வரம் வேண்டு மென்றனர். மதுகைடபர் மயங்கி யிருந்தும் விஷ்ணுவினை வார்த்தைக்குச் சகியாமல், “நாங்கள் உன் சமர்த் திற்கு மெச்சிலோம். நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேள்” என, விஷ்ணு உள்ளமகிழ்ந்து, “உங்களுக்குக் கொடுக்குந்திறம் உண்மையாயிருந்ால் நீங்கள் என்னுற் கொல்லப்பட வேண்டும்” என்று கூறி, அவர்கள் ஜலமில்லாத விடத்திற் கொல்லப்பட வேண்டுமென, விரும்பியபடியே தமது துடையை நீட்டி அனை நிரஜலப் பிரதேசமாகக் காட்டி. அத்துடைகளில் தங்கள் தலையை வைக்கச் செய்து தமது சக்கராயுதத்தினுற் சங்கரித்துத் தே வியைப்பலவாறு துதித்துப் பிரமதேவனுக்குற்ற இடையூற்றினை நீக்கினர்.

கமோதேவி மஹாமாயே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரினீ
அகாதி சிதநேசண்டி புதீதிமுத்திப் பிரதேஸிவே

நதே ரூபம் நிஜாநாயி ஸுருணம் நிர்ஞுணம்ததா
 சரித்ராண்க்ருதோ தேவி ஸங்க்யா தீதா நியாதீதே.
 அதுபூதோ மயாதேத்யா ப்ரபாவஸ்சாதி துர்கட:
 யத்கஹம் நித்ரயா லீக: ஸக்த்யா தோஸ்மி நிசேதந:
 ப்ரஹ்மணாசாதியத்ரேண போதி தோதி புந: புந:
 நப்ரபுத்தஸ் ஸர்வதாஹம் ஸங்கோசித வடிநந்தரிய:

ஐந்தாவது

குபேரதேத்ரோத்பாடநம்.

பண்டுபதுமகற்ப விருதியில், கலிங்கநாட்டரசன் அருந்தவஞ்
 செய்தளித்த தமனென்பவன். முற்சனனத்தில் தெய்வகதையர்கச
 சம்பவித்த புண்ணியத்தால் சிவாலயங்களில் எங்கெங்குந் தீபங்களை
 யேற்றி உத்தம தருமங்களை யபரிமிதமாகச் செய்து, சபகரமான
 விரதங்களை முறைப்படி அநுஷ்டித்து, புண்ணிய சொருபியாக
 விளங்குகமையின் அவன் குபேரனாக்கப்பட்டு அனகாபுரியின் அரு
 சரிமையும், இயக விரத்தியாதா குய்யக இன்னராதிகட்கு ஆதி
 பத்தியமு மெய்தினன்.

நவனமாகக் குபேரனாக்கப் பெற்றது. தான் பூர்வத்திற்
 புரிந்த திருவினக்குத் தோண்டின் விகேடமென நன்ஞுணந்து,
 அதனையே மேலுஞ்ஞாயும் தவால், ஸாயும்மதியில் ஒரு கிணலிங்கப்
 பிரதிஷ்டைசெய்து 16 மாதம் சித்தமாத ததனியின் புகழ்பெயராக்
 கணனன் வேறுபெயரென இப்புகழ் நதியின் தென்கரையில்

ஞானவொண் செழுஞ்சுட ரேற்றி, ஆசில் கொள்கையோன் பற்பகல் யோகினி லடைந்தான்” —வெருகாலந் திருவிளக்குத் தொண்டினைச் சிறப்பாக நடத்திப் பரமேசுவரனையும் பார்வத் தேவியையும் சிறந்த பக்தியோடு வணங்கி வந்தனன். அவன் செய்த அருந்தவத்திற்கு அகமகிழ் வெய்திய அரவாபரணரும் அம்பிகையும் அவ் வில்ங்கத்தினுள்ளே சோதிமயமாகக் காட்சி தந்து “உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?” எனக் கேட்க, “சர்வஜகத்திற்கும் பிதாமா தாக்களே! எண்ணல்லாத சூரியர் ஒரே காலத்தில் உதயமானாற் போன்ற சோதிருபத்தைத் தரிசிப்பதற்கு எளியேன் கண்கள் கூசுகின்றன. அவை நன்கு தரிசிக்கத்தக்க ஆற்றல் பெறுமாறு அருளவேண்டுவதே அடியேன் வேண்டும் வரம்” என விண்ணப் பிக்க, திருமால் பிரமேந்திராதி தேவர்களும் மனத்தாலும் வாக்காலும் காண்டற்கரிய அத்தேஜோ ரூபத்தைக் கண்டு களிக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவும், சிவபெருமானைத் தரிசித்து அவ் விறைவனோடு பிரியாது விளங்கும் பரமேசுவரியாரது ல்சேடித்த ரூபலாவண்ணிய செளந்தரியத்தைக் கண்டு மயங்கி “இறைவ ரோடு கூடி நிற்கும்படி புரிந்த தவம் யாதோ” என அறிவீனத்தாற் கருதி உற்றுநோக்குகையில், அவனுடைய ஒரு விழி மறைந்தது. உடனே உலக மாதா “இவன் யாவன் வஞ்சகன்” என்று சிவ பெருமானோடுரைப்ப, அண்ணல் “உமையே! இவன் உன்னுடைய மகிமா விசேடங்களை மதித்தானன்றிப் பிறிதொன்றுஞ் சொல் கிலன். நீ வருந்தற்க. இவன் மறைந்த விழியை யருள் புரிக” எனக் கூறவும், மாதேவி அங்கனமே மனமகிழ்ந்து அவனது இழந்த விழியை யருள்புரியவும் அது பொற் கண்ணாயது. இழந்த விழியை மீண்டும் பெற்ற இயக்கர் தலைவன் சந்திர சேதரனையும் சாம்பலியையும் சரண கமலங்களிற் பணிந்து பலவாறு துதித்து வாழ்த்தினான்.

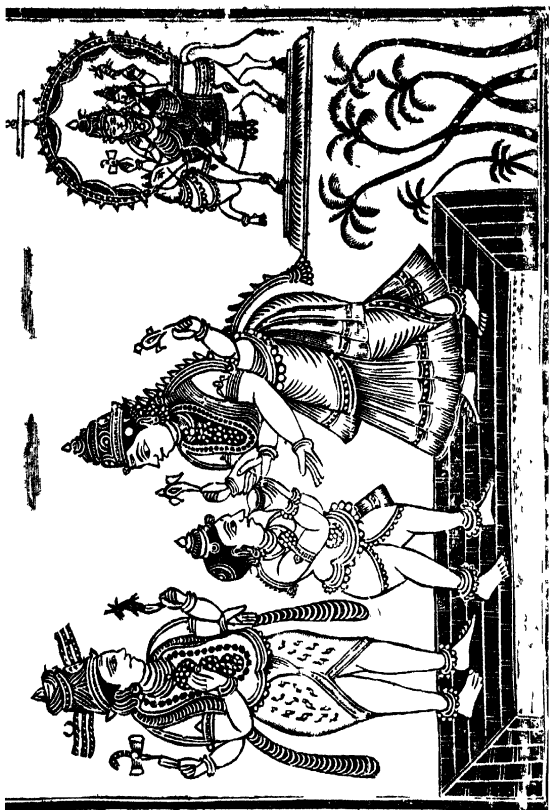
அப்பொழுது சிவபெருமான், தங்கனிருவர் தாட்டாமரைவீற் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து கிடந்த தன்தனைத்தமது கரங்கமலத்தினூற் றடவி யெழுப்பி “ஈ இன்றமுதல் என்னுயிர்த்தோழன். ஈ வழிப் பட்டலிங்கம் குபேரலிங்கமென வழங்குக” என வரந் தந்தனர் அம்பிகை “ஈ குபேரனெனும் பெயரால்யகூ வித்தியாதர குய்ய காதிகளுக்குத் தலைவனாய், அளகாபுரியில் பெரு வளங்களோடு வாழ்க” என்றருள் புரிந்தனர்.

“கொழுத வேந்தனைத் துணைமலர்க் கைகளாற் றைவர்
செழுக் வின் றதொட் டென்னுயிர்த் தோழனீ யென்னுப்
பழுதி ன்ல்வர மருளிநீ பரவிய விவிங்கம்
விழையு நீன்னுடைப் பெயரினால் விளங்குக வென்றான்.
இயக்கர் விஞ்சையர் குய்யகர் கின்னர ரிறைஞ்சி
வியக்க நீண்திக் குபேரனும் பெயரொடு மேலிப்
புயக்கு நல்வளம் தளகையிற் பரிவின்வாழ் கென்ன
முபற்க ளங்கமின் மதிமுகத் துமையிவை மொழிந்தான்.”

ஆறுவது

ஞாநஸம்பந்தா நுகர்ஹழி

பண்டொருகாலத்தில், பார்வதி பரமேசுவரர்களுடைய பண்பா லிதேவகடன் காலகதியால் மங்கியதுபேரலக் கர்ணப்படி உன்னிற் றுதுருவாகும் அதனைப் பண்டுபேரலப் பரணாய்க்குக அநவகா லொணையுக்கையில், காழியென்னும் ஹனுந் நாதன் துணைப் பேறுபெற்ற காரணத்தால் கொழியென்னும் பெயர் பெற்றவகாண

சிவகோத்திரத்தில் வசித்திருந்த அந்தணரில் கௌணியகோத்ரோத் பவராகிய சிவபாத விதயரென்னும் பக்த ரொருவர் தமக்குப் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தியவர், புறச் சமயங்களை நிராகரித்துச் சைவப்பயிரைத் தழைப்பிக்க வல்ல சற்புத்திரனைப்பெற வேண்டிய வராய், அரும்பெருந்தவஞ் செய்ய, அவர்தந்தவத்தின் விசேடத்தால் அகங்களிதாளும்பிய அம்பிகையும் அரவாபரணரும் அவ்வேதிய ருக்கு அவர் அவாவிய அடைவே அருமறைக் கொழுந்தனைய ஆண் மகவொன்றையருளினர். அக்குழந்தை ஆளுடைய பிள்ளையாரெனத் திருநாமஞ் சூடப் பெற்று வளர்பிறைச சந்திரன் போல நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து மூன்று வய தடைந்தது.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் சிவபாத விதயர் தமது நியதிப்படி, ஸ்நானத்திற்குச் செல்லத் தொடங்குகையில், ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அவரைவிடாது பலவகைத் துயர் செய்து ரோதனம் புரிய, குழந்தையை நிறுத்திப்போகும் வண்ணம் எண்ணிநின்ற வகை செய்யினும், ஆளுடைய பிள்ளையார் எவ்வாற்றானும் பிரியாராய்த் தந்தையாரைக் கைப்பற்றிக் கலுழ, உன் செய்கை யிங்ஙனமாயின் வருகவென்று உடன்கொண்டு சென்று, அங்குள்ள தீர்த்தக் கரையை யடைந்து அதன்கண் அரியகுழந்தையை யமர்த்தி, தமது குழந்தை சலத்திலிறங்காவகை சாம்ப சிவனைப் பணிந்து தடா கத்தித் தமெல்லென விழிந்து மூழ்குகின்றவர் கும்பகத்தோடு கூடி அகமருகணஞ் செபித்து மேலே யெழும்புமுன்னர், ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது தந்தையைக் காணப் பெருது அழுததற்கு உலகினர் கருதலோ அல்லது தமக்குரிய சிவஞானத்தினைப் பெறு வதற்குக் காரணமாகலோ அச் சோழியிலுள்ள திருத்தோணியாலயத்தின்கண் ணெழுந்தருளிய தோனியாய்நாயும், திருநிலைநாயகியாய்நாயும் தோத்திக்கொண்ட அம்மே அப்பர் ணென்றழவும்

ஸமஸ்தலோக பிதாமாதாக்களாகிய அக்விருஷரும் ஒன்றாக இடபாருடராய்த் தீர்த்தக்கரையணுகிக் காட்சி தந்தனர். அவ்வமயத்தில் அகிலாண்ட நாயகியாகிய அன்னையார் அக் குழந்தையின் அழகையை அகற்றிக் கண்ணீரைத் துண்ணெனத் துடைத்து. நமது உண்ணாமுலையின் பாலே மாற்றியர்ந்த பொன் வள்ளத்திற் கூர்ந்து சிவஞானமுண்டாகப் புகட்டியருளினர் அந்நால் ஆளுடைய பிள்ளையார் பரமஞானமெய்திச் சிவஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாராய ஆனந்த புரவசராய் வீற்றிருக்கையில். சிவபாத விதயர் ஸ்நான முடித்துக் கரையில் வந்து குழந்தையைக் கண்டு. நமது ஆசாரம், ஷேகும்படி யாவர் கொடுத்த பாலையுண்டனே? ஓயோ உனக்கிதனைக் கொடுத்தோரைக் காட்டுகவென்று அங்கிருந்த ஒரு கோலக் கையிற் கொண்டு பயமுறுத்த. திருஞான சம்பந்தர் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து ஒரு திருக்கரத்தைச் சிமிசைத் துக்கிக் ககனவழியே வீடையூர்ந்து செல்லும் உமாமகேசுவரைச் சுட்டித் திருப்பதி கத்தால் விளக்கியருளினர்.

“தோடுடைய’ செவியன் விடையேறியோர் துவெண்மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென்னுள்ளவ கவர்கன்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாட் பணந்தேத் தவருள் செய்த.
பீடுடைய பிரமபுரமேவிய பெம்மானிவ னன்றே.”

வெளந்தர்யலவநீர்.

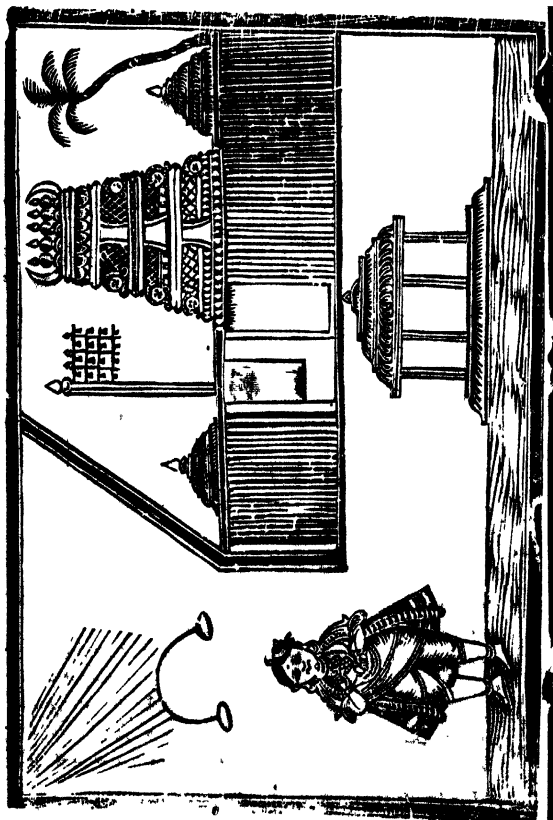
“தபஸ்தந்தம் மந்தே தரணிதர கந்தேஹருதயத:
பய பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதவீவ|
தயாபத்யாதத்தம் த்ரவிட ஸிஸுராவஸ்வாத்ய தவயத்
கனீகாம், ப்ரௌடாநாமஹி காமதீய: கணபுதா ||”

மேற்படி

“தருண மங்கலை யுனது சிந்தை தழைந்த பாலமு தூறினான்
அருண கொங்கையி லுதுபெ ருங்கலி யலைநெ டுங்கட லாகுநே
வருண நன்குறு கவுணி யன்சிறு மதலை யம்புயல் பருகியே
பொருண யம்பெறு கவிதை யென்றொரு புனித மாரி டொழிந்
[ததே.

இச்சிறிதையின் ரொடர்ச்சி தாளஸப்தநானத்திற் கண்டு சொள்க.

ஏழாவது தாளஸப்ததாநம்.

கோழிப்பதியில் திர்த்தக்கரையில் ஆளுடைய பிள்ளையார் ஈட்டிக் காட்டப் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தெரிசித்து ஆனந்த மெலிட்ட புண்ணிய சீலராகிய சிவபாதவிதயர் திருக்குமாரரைத் தோண்மிசைக் கொண்டு அவரோடு ஆலயமெய்தி அப்பணியும் அம்மையையும் அடிபணிந்து தோத்திராஞ் செய்து தம்மனையிற் புருதுகையில் அந்நகர்ப் பிராமணர் முதலினோர் கண்டுங் கேட்டும் அடங்கா அன்பும் மகிழ்வுங் கொண்டு ஞான சம்பந்தப் பிள்ளை பாணர யெய்தி “காழியர்தவமே! கவுணியர் தனமே! சலை ஞானக் கடலே! கடலமுதே! எழிசைமொழியாள் திருவருள் பெற்ற இன்னு சிநகேதே! மறைவளர்திருவே! வைதிகநிலையே! ஞான மூகியே! காவிரியீன்ற முத்தே! வேத வொளியே! புண்ணிய முதலே! கண்ணிறை கதிரே! சலைவளர் மதியே! என்றிப்படிப் பலவற்ற துதி செய்தார்கள்.

மந்தைய தினத்தில், பாலஞவாயராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் ஐந்து தந்தை சிவபாதவிதயர் தோண்மேற் றுங்கிவரத் திருக் தோயிலையடைந்து “தங்கள், தாதையாரையும் வெளியே தாங்களே மெய்யடைதலும் கம்பரால் வந்து போதமுலை அரத்தனித்த புண்ணியதாயாரையுமன் வினாக்கிப்போற்றி, மேதகையவருளியெதிலும் திருக்களகத்துக்கவனஞ்ச விரும்பிற் சென்றார்” —என்றுப்பலவும் அன்னையப்பரை பணிந்து விடைகொண்டு திருக் கோவலுடை வெள்ளும் சிவஸ்தவ மெய்தித் தக்கராச மென்னுடைய பாடி துதி செய்கனர்.

“மடையில் வாளை பாபு மாதரார்
குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்
சடையும் பிழையுஞ் சாழ்பற் பூச்சுங்கீ
முடையுங்கொண்ட வீருவமென் கொலோ”

என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிக மோதித் திருக்கரத்தால் தாள் லொத்திட்டுப் பாடுகையில், சிவபெருமான் அவர் தம் திருக் கரம் வருந்துவது சகியாது சிவநாமம் வரைந்த செடிபொற் றுளங்கன் திருவருளால் அவர் கரத்திலெய்துமாறு அதுக்கிரகித் தனர். அதற்குத் தக்கஇன்னொலி யெய்துமாறு அம்பிகையார் பாவித் தருளினர். இதுதாரணமாக அந்தஸ்தலத்தில் பி-ாட்டி பாருக்கு ஒசை கொடுத்த நாயகியெனும் பெயர் பிரசித்தமாக இன்றும் விளங்குகின்றது.

எட்டாவது

சிஷ்யபாவம்.

ஸாய ஜகந்மாதாவாகிய மஹாதேவீ மணியுமொளியும் மலருமணமும், தீயுமஷ்ணமும், நீருந் தட்பமும், போலங் பரசிவத்தோடு அபின்னையாகி அவ்விடைவன் குறிப்பின்படி பஞ்சகிருத்தியங்களை 'நடத்தி நிற்பன். அககருணை யுருவாடிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய காரணமாகக் கிருத்திய பேதத்தினாலே ஐங்கைப்பெம். அஹை “பரை யாதி விரூப்பறிவு தொழிலாதி புலகமெலாம் படைத்துக் காத்து, வரையாது துண்டத்து மறைத்

ருளி—” என்றபடி முறையே பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்பனவாம். அவற்றுள், பராசத்தி பரவத்தில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது, ஆதிசத்தி பராசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது, இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது. கிரியாசத்தி இச்சாசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது.

இவற்றுள், ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும், இச்சாசத்தி சிருஷ்டியை நடத்தும். ஞானசத்தி சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்களையும், அந்தக் கன்மங்களுக்கீடான தது கரண புவின போகங்களையும் உபாதானத்திரயங்களினின்றும் உண்டாக்கும்.

வாதுளாகமம்.

“தச்சிவேது பராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸா தஜாயத
தச்சக் தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிரக்தி ஸமுப்பவ:
அஸ்யாஸ்யஸக்தேஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸா திச்சாஸக்தி ஸமுப்பவ:
தச்சக் தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஸாத் ஜ்ஞாநபக்தி ஸமுப்பவ;
அஸ்யாஸ்யஸக்தேஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸாத் க்ரியாஸக்தி ஸமுப்பவ:
ஏதாவை ஸக்தய: பஞ்ச நிஷ்களத்வே நகீர்த்திதா:
ஸ்ரிவஸ்ருஷ்டி ரியம் ப்ரோக்தே”

இப்படித் தோன்றிய ஜ்ஞானையசத்திகளில், பின்வரும் பராசத்தியானது பக்ருஹமலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அருகிடுகிக்கும். ஆதி சத்தியானது ஆன்மமலம் பக்ருஹ மாய்மையிடுகிறது. ஞானசத்தி சத்தர்க்கு ஞான வொளியாகி சர்வ சுகத்தி ஸக்திபக்தியுமாகியே தேஜோ ரூபமாகி

இவ்வினைய பஞ்சசத்திகளின் * தசாம்ச பேதத்தால் சகஸ்
நிக்ஷளமாகிய சதாசிவ ரூபமாம்.

வாதுளாகமம்.

“பராஸக்தேர் தஸாம்ஸேந ஸிவஸா தாக்யஸம்பவ:
பராஸக்த்யுத் பவத்வாச்ச ஸுத்ததத்வாச் சிவஉச்யதே”

இது கருத்துப்பற்றியே “சிவஞ்சத்தி தன்னையின்றும் சந்தி
தரன் சிவநீதையின்றும் உவந்திருவரும் புணர்ந்து...
லாமீன்றும் * * *” என அருணந்தி சிவாசாரி, ஸ்ருவாய
மலர்ந்தருளினார். “பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்த
வண்ணம், காத்தவளே பின் காந்தவளே குறுந்திசையென்கு.
முத்தவளே * * *” என்றெடுத் தாண்டதும் இப்பெற்றி
நோக்கியே யென்க.

வாதுளாகமம்.

கர்மேஸஸ்ய ஸஹஸ்ராம்ஸாந் மஹேஸஸ்ய ஸமுத்பவ:
மஹேஸம் ஸகளம் வித்யாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயாத்மக: ||

இங்ஙனமாகவும், வெள்ளிமலையாகிய பூதிகையாகிய லயி லுச்
சியில் எண்ணில் சூரியர் இலகிநாற்போலக் காந்திவிசும் நவரக்
தினசகிதமான ஆயிரக்கால் மகாமண்டபத்தில் பந்தரகட்குதுங்கிர்
கிக்கும் வண்ணம், சிவபெருமானும் மகாதேவியும் திருவோலக்கங்
கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில். திருமால் பிரமன் முதலிய
தேவர்களும், பதினொருகோடி புருத்திரரும், இந்திரன் முதலிய
வெண்டிசைப் பாலரும், அஷ்டவிசுக்களும், மூப்பத்துருக்கோடி

* தசாம்சமென்றதால், பத்தினொன்று துணைமாகிய சாதுக்கியமாம், விரிந்த உபருகம்

சேவர்களுந் நார்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்களுந், சநகாதிம்கருவி
களுந், நவசித்தர்களுந், கருடகார்தர்வ சித்தவித்தியாதர யக்ஷ
கின்னராதி பதினெண்கணங்களுந் கூட்டங் கூட்டமாகத்தங்இ,

∴ இமையோர் பணிவெற் பிறைவா சரண

மிமயத் தரசன் மகனே சரண

மமைவாமிடபத் துசனே சரண

மரியின் கொடிசே ரீனையே சரணங்

கமழ்பூ தியின்மே னியனே சரணங்

களபம் புனைமெய் யுடையாய் சரண

மெமையாள் கருணை விழியாய் சரண

மிருதா மரையா நயனீ சரணம்.

பொருஞ் லமெடுத்தவனே சரணம்

புனைதா மரைசேர் கையாய் சரணம்

அரிதா கியதிக் குடையாய் சரண

மணிதா யொளிபட் டுடையாய் சரணம்

தெரியா டரவக் குழையாய் சரணந்

திகழ்மா மணித்தோ டுடையாய் சரணம்

வரிவே ணியிளம் பிறையாய் சரணம்

மலர்கொந் தளகப் பிறையாய் சரணம்.

காசினிக் குத் தன்னையே போற்றி போற்றி

கடலுலகின் றருடாயே போற்றி போற்றி.

பேசுமதன் றனைக்கரந்தாய் பெரியோசய் போற்றி

பெரியமுகன் றனையேவைக் கொள்வாய் போற்றி

தேயுழறவே விட்டாகந்தாய் போற்றி போற்றி.

பிண்ணமுத நுகர்தாயே போற்றி போற்றி

தேகபெறு மகேசுவனே போற்றி போற்றி.

இத்திருத்தொந் தன்னையே போற்றி போற்றி.

என்று தங்கடங்கட் கியைந்தவாறு தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்கள் புரிந்து கைகட்டி லாய் பொத்தி நிற்கவும், வேதங்கண் முழங்கவும், தும்புருநாரதர் பாடவும், அரம்பையார் நடிக்கவும், கூட்டத்தைத் திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்பு கொண்டடித்து விஷக்கவும், இஷ்டசித்திகளை பெய்த வெண்ணீரோர் வரங்கேட்டுக் கையேந்தி நிற்கவும், ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர் இரத்தின சிங்காசனத்தில் திருவோலக்கம் கொண்டு மூன்றருளியிருந்து பக்தியே வடிவமான பிருங்கி முனிவர் நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது திருக்கண் சாத்தி, அதன்பின் அவரவர்கட்குச் சிவங்கம்பன மந்தஹாஸாதி குறிப்புகளால் விரும்பிய வரங்களை யளித்துத் தத்தமிட்டுச்செல்ல ஆஞ்ஞை தந்தனுப்பி ஏகாந்தமாக விருந்தனர்.

சிவஞான சித்தியார்.

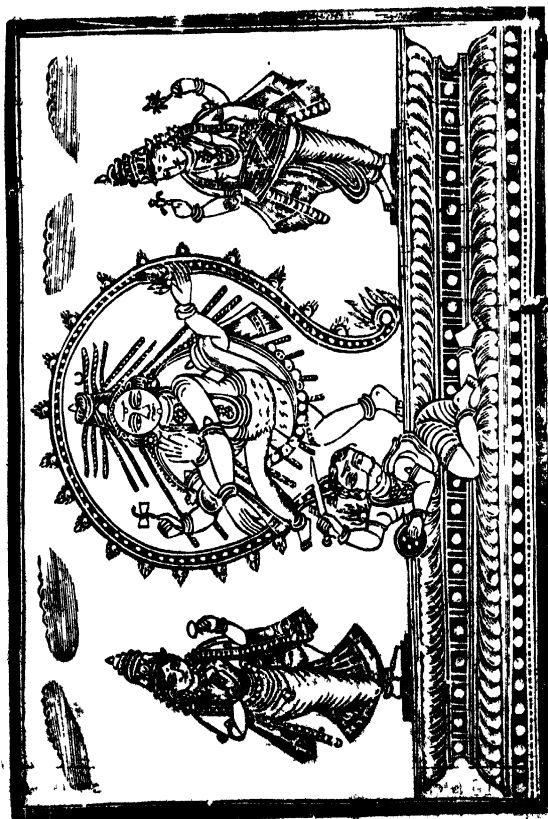
“சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும் பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகும் தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் நெரியு மன்றே.”

என்றபடி சிவசத்திசுளிருவரில் ஒரு சிறிதும் பேதமில்லையாயினும், தேவியார் இலீலாமாத்நிரையாகத் தாமொரு கிட்ய கோலமும் சிவபெருமானே ஒரு குருகோலமுமாக வினங்கி நிற்கத்திருவுளம் கொண்ட இறைவி இறைவராகினைப்பணிந்து. “நகர! யாசத்தின் ஐயகை நிலைமையும், அமைச்சமும், அமைச்சரும், அவற்றை அகன் றார் அமைச்சர்தன்மைமும், வேதசிவராமாதிசுளின் உற்பத்தியும், ஆனவ அநாதியென்றுணர்த்துத் தந்தரு வித்திசுளாட்டிய குக்குளம் அபசகி நமகலிய வாக்குகளுக்கு அறிவுபாணமாய்க் சத்தமாய்க் கண்ணமும், அம்மகனவ வன்னிட்டுத்திதுக்கமும், அந்நினை தேவ

ரீர் வாமபாகத்திலமர்ந்ததும் இவ்வீவ்வரலாற்றானென்று திருவாய்
மலர்ந்தருள வேண்டும். ॥— எனக்கூற, உம்பர் பெருமான்
“உமையே! இரு” எனத் தமது கீர்மபாகத்திலிருத்தி ஒரு திரு
முகமும் ஆறுதிருக்கரமுந்தாங்கி எல்லா ஆசனங்களிலு முயர்ந்த
ஸுகாசனத்திலிருந்து அவ்வினாக்கட்கெல்லாம் தக்கவிடையிற்றுத்
தருளினர்.

நையகமெல்லார் தந்த மாதேவி, ஐயன்பாற் கையேற்றுக்
சிஷ்யகோலங்கொண்ட காரணத்தினால் சிஷ்யபாவை யெனப்
பட்டனர்.

—

ஒன்பதாவது

தாண்டவப்பிரியகௌரீ.

பண்டொரு காலத்தில், தவமே முத்திரதரத்தக்க தெனக் கருதிய தாருவன முனிவர் தவத்தையும், கற்பின் மிசையாற் கர்வித்திருந்த அம்முனி மங்கையர் கற்பையும் அழிக்கத் திருவுளங் கொண்ட சிவபெருமான் திருமாலேத் தம்பால் வரத் திருவுளங் செய்ய, கமலை நாயகன் கடவுள் கருத்தறிந்து கைலையை யடைய. சிவபெருமான் “விண்டிவே! நீ பண்டுகொண்ட மோகினியிரு வெய்துக” எனப் பன்னகசயனன் அன்னனமே யரிவையுருவாக,

தாருவநக்ரீடா விலாஸம்

வாசுஷ்டலைங்கம்.

விஷ்ணுஸ்சமாயயாப்ரஹ்மந் பார்யாபூந்மமஸூந்தரி |

தயாஸஹமஹாக்ரீடாந் க்ருத்வாவேஷந்திகம்பரம் ||

என்றபடி மோகினி வடிவேற்ற திருமாலாகிய பெண்ணோடு சிவபெருமான் திகம்பராய்ப் பிஷாடநராகி “அடியிற் றெடுத்த பாதுகையு மசைந்த நடையு மிசையிடறும். வடிவிற் சிறக்க நட்டிந் தருளி” என்றபடி மிதியடி தொடுத்துக் கபாலமுஞ் சூலமுந் கையிற் கொண்டு உள்ளாளப்பண் பாடி மீதியிற் செல்ல, முனி மங்கையர் பண்ணொலி கேட்டுப் பிஷாடநரைக் கண்டுகாமகோயில் கலையவிழ்ந்து வளைகழன்று நாணமழித்து இறைவர் புகழை மாமாயர் சரஸ்வதித்தேவியை அம்மங்கையர் நாற்பத்தெட்டு வயிற் புதல்வரை ஈன்றனர். இறைவர் அக்குமாரர்களைத் தம்மமதநாகளைத் தவிஞ் செய்து கட்டளை தந்தனுப்பி, நகரின் புறம்பேட்டைகளை

மோகினியின் வடிவு கண்ட முனிவர்கள் தவச் செயலகன்று தத்தம் பெண்டிரை யவ்ரவிச்சென்று கண்டு -- நம்மாதர் இத்திகம் பரஹ் கற்பழித்தனர். நாமுமொரு பெண்ணைத் தவமிழந்தோம்” என வருந்தி. சிவபெருமானைக் சொல்ல விரும்பி அபிசார வேள்வீ செய்து அதிற்றேன்றிய புலி நாகம் மான் பூதர்கள் வெண்டலை தமருகம் முயலகன் அக்கினி முகலியவற்றைப் பரயோகித்தார்கள். அவை யொன்றும் எமது சிவபெருமானை யொரு சிந்தும் ஊறு செய்யாதனவாமின.

“காது வெம்புலி பாசு கவ்வி கடுமப ணித்திள் பூதர்கள்
மோது வெண்டலை திண்டி தற்றுடி முயல கன்றனை யேவிரூர்.

“வேங்கை தன்னை யுரித்து டித்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப்
பாவ்ரு றும்படி யோதி னுனொரு பாத வணகம லக்தினு
லேவரு றும்படி முயல கன்றனை யீடி னோடுமி தித்தனன்
வாவ்ருவகவி னுற்ற மேனியின் மற்றை யாவு மணந்தனன்.”

என்றபடி, புலியை யுரித்தணிந்தும், பூதர்களைச் சேனையாக்இயும், முயலகனைத்தானின் கீழ்மிதித்தும், எனையபாம்பு மான் அக்கினி தமருகம் இவற்றைத் திருக்காத் தேந்தியும், திருத்தெளிச்சேரியில் திருநடம்புரிந்தருளிப் பரமாதியர் துதியினையேற்று, அதுகண்ட முனிவர் அபசாரமன்னிப்பு வேண்ட அவர்கட்கறுக்கிரகித்து, இனி வீவர் சிவசின்னந்தாங்கி எம்மைப் பண்க்து இவ்வுலகிவிருத்தி ரொன விடுத்தி, திருமாலுடன் திருக்கைவாய் பெய்தினர்.

இவ்விடயத்தை யறிந்த எம்தனனையாவது பாராது தேவியார் அக்கினிக்குத்தனம் போலவும், நீரிற்றப்பம் போலவும், பூனை கண்டபோலவும் அபின்ன சத்தியாசாய நான் இங்கிருக்ககும் எனதுனைத தேவரீர் சத்தியாக்ஷகாண்டு தாரகவனபமயவரக நானவும் வியககததக்க மென்று அருவுள்ளத்திற் திறிவ எனக

கொண்டார்போல ஊடல் காட்டவும், இறைவர் பெரிதும் யோசித்து, ஏ பராசக்தி!

ஆகமசாஸ்த்ரம்.

ஏகைவஸக்திப் பரமேஸ்வரஸ்ய ப்ரயோஜனார்த்தாய ச துர்விதரபூத் |
போகேபவாரீ புருஷேஷு-விஷ்ணு: க்ரோதேசகரளீ ஸமரேச துர்த்
[கர ||

என் அரும்பெருஞ் சக்தியாகிய ரீயே பரையாகவும், ஆண்வடிவுற்றபோது விஷ்ணுவாகவும், கோபமெய்தியபோது காளியாகவும் புத்தககாலத்திற் றுர்க்கையாகவும் விளங்குகின்றனை, நின்னையுன்றி சிசுமந்த தொன்றுமில்லை. ரீ வெருளற்க வெனப் பெரிதும் வேண்ட, விமலை ஒருவாறு ஊடல் தணிந்தார் போன்று, அங்குனமாயின் தேவரீர் திருக்கெளிச்சேரியில் நடத்திய தாண்டவத்தை யான் தரிசிக்க ஈண்டுமொருமுறையியற்றல் வேண்டுமெனவியம்பு, இறைவர் இக்கட்டளையே சாலுமெனக் களித்தாராகி, தாருவனமுனிவர் செலுத்திய அபிசாரஹோமாக்கினியிற் றேன்றிய புலபொருளுந் தானாகிய திருக்கோலத்துடன் கௌரியம்மையரர் சந்தியில் அவ்வம்மையாரே திருக்கரத்தாற் றுளபிடவும் திருமால் முழுவெலி செய்யவும் நடனஞ் செய்தருளினர். அது கண்ட அன்னையார் அககுகளி துளும்பி ஐயுரை ஆலிங்கனஞ் செய்து ஆடித்தழுற்றராய் அந்தப்புரத்தி லுழிந்திருத்தனர்.

சிலபெருமரீனத் தமக்காக நடனஞ் செய்யும்படி, தெய்வரீ யேவல்புரித்தலுமையின் தாண்டவப் பிரிய கௌரீ வெனப்பெய்தினாள்.

பத்தாவது தக்ஷசாபம்.

அமரேசனாகிய இந்திரன், பல இமையவர் தன்னைப்புடைகுழ
வீருக்குஞ் சமயத்தில், நாம் காமதேனு கற்பகவிருகும் சங்கநிதி
பதுமநிதி சிந்தாமணி முதலிய செல்வத்தையும், அரமகளிர்
சுகந்தையும் இதுகாறுமறுபலித்துப் பல்வகைய பாவமும்புரிந்திருக்
கின்றோம். அவை கழியுமாறெங்ஙன மெனக் கவலையுற்றேங்கி,
அண்டமுகட்டையருவி யுயர்ந்து பல முனிவர் தவமியற்றுங்
குறைகளாலும் அருவிகளாலும் அழகுற்று விளங்கும் இமாசல
மெய்தி, பார்வதி பரமேசுவரரைத் தரிசித்துப் பற்பல வரங்கொண்டு
தேவர்களைத் தத்தம் நகரெய்த விடுத்துத் தானும் அமராவதி யடைந்
தன்ன்.

அச்சமயத்தில், தக்ஷன் தன் மகளாகிய சதிதேவியையும் ம்ரு
மகனான சங்கரனையும் காண விரும்பியவனாய் அவ்விமாசலத்திற்குத்
தேவரோடு வந்திருந்தான். பார்வதி தேவி அங்கெய்தியிருந்த
தேவர் முனிவர் முதலானோடு தக்ஷனையுஞ் சமமாக நினைத்து
வசனித்தாள். தக்ஷன் தன் அஞ்ஞானத்தால், சதிதேவியைச் சர்வ
லோகமாதாவென்றுணராது, தன்னைத்தன் மகள் விசேடமரியாதை
செய்யவில்லையென்று துவேஷமெய்தி, விதிவசத்தால் சரீரீ
வரனையுஞ் சதிதேவியையும் அவமானஞ் செய்யக் கருதி,
பெருமானுக்கும் மாதேவிக்கும் அவியனிக்காமல் ஒரு யாகஞ்செய்து
நினைத்துத் தன்னகரமெய்தி, இவர்களை வினியாமல் ஏனையு
கும்பரிகளையும் மருகர்களையும் பத்திரிகைகளால் வருவித்தான்
அனுகூலமென பெருமானும் தாகூயணியு நீங்கிய கல்வாக் தேவரு
டையருமறிஞ்ஞர். அதனையுணர்ந்த இவர்க்கு பகவான் சதிதேவியை

பாலுற்று நடந்த விர்த்தார்த்தங்களை யுரைக்க, சதிதேவி தானும் அவ்யாகத்தைக் காணவேண்டுமென்று சிவபெருமானிடஞ்சொல்ல, சிவபெருமான் நீ அங்கெய்தின் அவமானமடைவாய். அவன் சிறிதும் நம்மிருவரையு மதித்திலன் எனப்பலவாறு மறுப்பவும், தேவியின் விருப்பைத் தடுக்க முடியாதவராய் அநுமதிக்காடுப்ப, சதிதேவி எல்லாக் திக்குகளிலும் முகங்களும் திவ்விய சோபனங் களுமுடைய புடமிட்டபொன்னுற் செய்யப்பட்டதும் இரத்தினங்க ளிழைக்கப் பெற்றதும், முத்துவிதான முடையதும், புஷ்ப மாலைகள் தொங்கவிட்டதும், நூறு சித்திரப்பதுமைகள் கட்டப் பெற்றதும், நவரத்தின கசிதமான தூண்டளுடையதும், பவளத்தால் கோரணங் கட்டப்பெற்றதும், மலர் மெத்தை பரப்பியுள்ள துமாகிய விமானத்தில், சித்திர விசித்திர ரத்தினங்களிழைக்கப்பட்டு வசசிர ரத்தினத்தால் விளிம்பிழைக்கப்பெற்ற விநோதமான சிங்கர கனத்தில் உட்கார்ந்தனர். அவ்விமானத்திற்கு இடபத்துவாஜமுஞ் சிங்கத்துவாஜமுங் கட்டப்பட்டன.

சதிதேவி புறப்படுகையில், வசசிர கஞ்சகமணிந்தவர்களும், விசித்திரமான பிரம்பேந்தியவர்களும், நானூவகை வேஷ மணிந்த வர்களும், பலவான்களும், மிருதங்க வீணை வேணு முதலிய வாத்திய முழக்குவோர்களுமாகிய எண்ணிறந்த பரிசனமாதர்கள் தேவியைப் புடைசூழ்ந்து அவ்விமானத்தில் மெய்க்காப்பாளராய் யேறினார்கள். அவருள் இருவர் வசசிரதண்டம் பொருந்திய சாமரை வீசினார். அனை இரண்டன்னங்களையும் அச்சாமரை கட்டு இடையிலுள்ள தேவியின் முகம் தாமரை மலரையும் ஒத்திருந்தன. சுமாலினி யெனும் கன்னிகை பூரணசந்திரன்போன்ற குடையைப் பிடித் தனர். சுபாவதி மாதேவியோடு கவுருமுனர். ஒரு கன்னி தேவியின் பாதுகைகளை மாட்போடணைத்தனர். ஒருத்தி கண்ணாடி கட்டி நின்றனர். ஒருத்தி தம்பலப்படிக்க மேந்தினள். ஒருத்தி

கிளியைக் கரத்திலேந்தினன். ஒருத்தி மலர்மாலையேந்தினன். மற்றொருத்தி ஆபரணப் பெட்டக மேந்தினன். இவ்வாறு எண்ணிறந்த மாதர் தத்தமக்குவிதித்த பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கட் கிடையே விளங்கிய சதிதேவீ நகூத்திர சமூகங் கூட்கிடையே விளங்குஞ் சந்திரரேகையைப் போலப் பிரகாசித்து விளங்கினன்.

பிரயாணத்தை விளக்கத்தக்க பேரிகை சங்கம் பூரி வேணுமத்தள முதலிய பலவகை வாந்தியங்களும் அநேக ஆயிரங் காஷுளங்களு மொலிக்கவும், எண்ணுயிரங் கணநாதர் முழக்குடன் முன் செல்லவும், குமாரக்கடவுள் கஜாருடராக வந்தாற்போலச் சோமநந்தி யென்னுங் கணநாயகன் இடபமூர்ந்து முன்னே செல்லவும், தேவதுந்துபிகள முழங்கவும் அப்சரசுகள் நடிக்கவும் முனிவர்களுஞ் சித்தர்களுந் யோகிஸ்வரர்களும் சந்தோஷிக்கவும் மேகங்கள் புஷ்பவருஷஞ் சிந்தவும் விமானமானது புறப்பட்டது. இவ்வாறுசென்றசதிதேவீ தகூன் யாகசாலையை யணுக. புத்திரியின் வருகையைக் கண்ட தகூன் அகங்கரித்துச் சிறிதும் மரியாதை செய்யாமலும் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லாமலும் எதிர்கொண்டழையாமலும் தன்னழிவு காலத்தினால் மிகவுங் கோபங் கொண்டு ஏனையசாமானிய புத்திரிகளை விசேஷமாகக் கௌரவப்படுத்தினான்.

அதுகண்டு கடுங்கோபமெய்திய சதிதேவீ, பலதேவர்கட் கிடையே தன் மனைவி வேதவல்லியோடுற்றிருந்த தகூனை நோக்கி, ஐகந் நாதனாகிய சங்கரபகவானைப் பூசிக்க மறந்தது யாது காரணம்? அஃதிருக்கட்டும் உன் புதல்வியரில் பெரியவளாகிய வெண்ணை ஏனைய புதல்விமார் போலவேனும் கருதிமதியாமல் என் கண்களைப் போல என்னையும் அவமதித்தது யாது காரணம்? என, தகூன் வருண்டு ஓ சதி! உணக்கினாயோமாயி யன் குமாரத்திகள் விசேஷித்த குணவதிகள். உன் மனைவியைக் காட்டிலும் என்

மருகர்கள் புத்திமாண்களும் பலவாண்களுமாயுள்ளார்கள். ஆதலின் உங்களிருவரைப்போலன்றி அவர்கள் பூசித்தற்குரியவர்களே உன் கணவன் பித்தம் பிடித்து மயானத்திற் பேய்பிசாசுகளோடு தீயற் கூத்தாடுபவன். உத்தம லக்ஷணஞ் சிறிதுமின்றி எண்புமாலையுந் கபாலமாலையு மணிந்தவன். அவன் என் விரோதி. ஆனதால் அவனும் அவன் மனைவியாகிய நீயும் இவ்வாகத்திற்கு வரும் யோக்கியகையுடையவர்களல்லீர் என்றான். சதிதேவி சாலவும் வெருண்டு தக்ஷிண நோக்கி யாகசாலையிலிருந்த யாவருந் கேட்க அடா கொடியோய்! சிவபெருமானைத் தூஷித்த நீ மகா பாவியாவாய். மகேசனுடைய கோபத்திற்கு ஜீரையாகுக. விரைவில் தண்டிக்கப் படுவாயென்று சபித்து உடனே கைலைமலைக்குத் திரும்பினர்.

பதினொன்றாவது

வீரபத்திரகாளிகாசிநுஷ்டி.

தக்ஷயாக மெய்தித் தக்கமரியாதை பெறாது வெருண்டு அவ்ணையும் அவ் யாகத்தையும் அழியும்படி சபித்துவந்த பரமேசுவரி அம்மட்டிற் சினந்தணியாது, தாமே அவ்ணையும் அவன் செய்யும் யாகத்தையும் அழிப்பது உசிதமன்றென்றன்னி, சிவபகவரனைப் பார்த்து “நாயகா! நம்மை மதியாத தக்கன் செய்யும் யாகத்தை யழிக்கவேண்டும்” என, சிவபகவான் தேவியின் கருத்திற்றியைந்து மகாபலசாலியும், கணங்கட்செல்லார் தலைவனும், ஆயிரந்தலைகளும்

ஈராயிரம் கரங்களும் மூவாயிரம் கண்களுமுடையவனும், சூலம் உங்கம் வேல் வில், வாள் சக்கரம் வச்சிரமுதலிய அநேக ஆயுதங்களை ஈயந்தியவனும், சந்திர சூடனும், மின்னல்போன்ற தலைமயிரும் வக்கிர தந்தங்களும் பெருவாயும் செந்நாவும் தொங்கிய உதடும் ஈமுத்திர கோஷம் போன்ற தொனியுமுடையவனும், உதிரஞ் செந்தும் புவிதனோலுத்தவனும், பிரம் விஷ்ணுக்களின் கபால மாலிகை தரித்தவனும், வீரக்கழல் வாகுலையம் இரத்தினபரணம் புண்டி. சரப சார்த்தால சிங்கங்கள்போன்ற பராக்ரமமும் மத கிலழம் போன்ற நடையும் சங்க சாமரங்கள் போன்ற வெள்ளிய தேசமும் பனித்துளிகளுடன் கூடிய இமாசலமே நடந்துவந்தாற் போல முத்துமாலையையே நடந்து வருகையுமுடைய பிரளய காலாக்கினிக்குச் சமானமான வீரபத்திரனைச் சிருஷ்டித்தனர். அப்பொழுது அம்பிகையும் தனக்குற்ற மகாபக்தால் எண்ணிற்றத் சொங்கர முதலியவற்றடன் வீரபத்திரருக்கினையய வீரத்தன்மையோடு கூடிய கரிய திருமேனியையுடைய காளியைப் படைத்தனர்.

சிவபெருமானும் பார்வதி தேவியும், வீரபத்திரரையும் காளியையும் நோக்கி “உங்களுக்கு மங்கள முண்டாகுக” என்றுதேர் வாதித்தனர். அப்பொழுது வீரபத்திரர் இருபெருங் குரலரை நோக்கி “எனக்கு யாது கட்டளை? .. எனக்கு கேட்க சிவபெருமான் ‘வீரபத்திரா! தகைன் கங்காத்துவாரத்தில் யாக்கு செய்கின்றான், நீ இக்காளியோடங் கடைந்து அவன் யாதத்தை யழிக்கக்கடவாய். நானும் தேவியுமாக அதற்கருகிலுள்ள ஸைபியமுஷரினன், ஆசிர மத்தில் வந்திருந்து காண்கின்றோம்” எனத் தட்டினாயிற்று. மகத் தேவி வீரபத்திரரையும் காளிகாதேவியையும் ஆவிரதன மூர்த்தக் கரஹண முதலிய செய்து புண்ணகையரும்பி. சூழந்தாய் பத்திரர்! நீ யெனக்குப் பிரியமுண்டாக்கப் பிறந்தவனுதலின் என் கோபுத்துக் கொழிக்க வேண்டும். அஃதென்னொளின், நீ காளியோடு போய்,

சிவபெருமானை மதியாத தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்துத் தகூனையும் அங்குள்ளாரையும் கொன்றுவிடவேண்டும் எனக் கூற. வீரபத்திரர் அவ்விருவர் சொல்லையுஞ் சிரமேற் கொண்டு காளியோடு புறப்படுகையில், தனக்குத் துணைவர்களைப் படைக்கவேண்டுமென்று கருதி, தன் கோபத்தால் தன்னுடைய உரோமங்களிலிருந்து உரோமஜரென்னுங் கணங்களையும், தகூரின புயத்திலிருந்து தூறுகோடிகணங்களையும், வாமபுயத்திலிருந்து மனைவியோடு கூடிய அநேக புத்திரகணங்களையும், பரதத்திலிருந்து கடுங்கோபமுடைய அளவில்லாத அநேக ருத்திரர்களையும், தொடைபுஷ்டம் முகம் பக்கம் சூயமுதலிய அவயவங்களிலிருந்து அநர்தகணங்களையுஞ் சிருஷ்டி செய்தனர். அவர்கள் யாவரும் தன்னைப் போலவே ஆயிரக் கணக்கான கரஞ் சிர முதலியனவுடையவர்களும், அநேக வகையான ஆயுத மேந்தியவர்களும் இந்திரன் முதலானாரிற் பெருவலியுள்ளவர்களும் திரிநேத்திரர்களும் ஜடா தார்களும் சிங்கவாகனாருடர்களுமாய், ஆகாயத்திற் குதித்துந் கொக்கரித்துங் கூத்தாடியும் மேகம்போலுங் கோஷித்து விளங்க, வீரபத்திரர் அப்பெருஞ் சேனையை யுடன்கொண்டு, பிரளய காலாக்கினிருத்திர பகவான் போன்று காளிகாதேவியுடன் இட பவாகனமேறி இடபக்கொடி தாங்கிப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில், சிலர் முத்துக்குடை தாங்கினர். சிலர் சாமரையிரட்டினர். சிலர் தத்தமக்குரிய பணிசெய்தனர். பாறுகம்பன் தன் ஆயிரம் வாய்களாலுஞ் சங்கமுழக்கினன். தேவதுர்துபி முழங்கின. புஷ்பவருஷஞ் சொரிந்தது. மலர்மனைத்துடன் கூடிய மந்தமாருதம் வீசியது. கணங்கன் யாவரும் போரில் விருப்ப மிருந்து சந்தோஷத்தால் மெய்ம்மறந்து நிருத்த தீத முதலியன செய்தார்கள். புத்திரகணங்கட்கிடையே காளியோடு விளங்கும் வீரபத்திரன், உருத்திரகணங்கட்கிடையே சாம்பலியோடு விளங்குஞ் சங்கரபகவானை யொத்திருந்து, சுண்ணத்திலேயே கண்ணத்தோடு தகூன் யாகஞ்செய்யு

விடத்தை நோக்கிப் பிரளய காலத்திற் பிரளய காலருத்திரன்
புவனங்களை நோக்கிச் செல்வது போலச் சென்றனன். [இதன்
ஒருடர்வைத் தகைச்சங்காரத்திற் காண்க.]

பன்னிரண்டாவது

ஹயக்கிரீவா நுக்ரகம்.

மிகப் பழயதோர் காலத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி பதினாயிர
வாருடம் அகரரோடு கோரமான யுத்தஞ்செய்து சோர்வெய்தி, சுப
கரமான தோரிடமுற்றுப் பத்மாசனராய் நான் பூட்டிய வலிய
வில்லை நிலமிசையுன்றிக் கண்டப் பிரதேசத்தில் காட்டி, அவ்வில்
ணணியில் உடற்பொறையை யிறுத்தி நித்திரை செய்யத் தொடங்கி
நினைப்பினுற் பேருறக்கை கொண்டனார். அக்காலத்தில் தேவர்கள்
தர் யாகஞ் செய்யக்கருதி, ஸைகுந்த மெய்திக் திருமலைக்கானுது
தூண் திருஷ்டியால் அவர் பாலடைந்து அவர் தம்பேருறக்கத்தைச்
சென்று சிந்தாருலமாகி அவரை நித்திரை கெளரிவிக்காவிடின்
தாரிய சித்தியண்டாகாதெனக் கருதிய இம்மையான் விரும்பிய
இக்கிரன் செல்லுருவெய்திச் சித்திரத்தில் படியின் காட்டியிருந்த
வில்லின் அடி நுணியைக் கழிக்க உடனே அவரைக் கண்டான். மேல்
நுணியும் மேலே நியிர்த்தது. உடனே புயற்கொண்டான் அவரைக் கண்டான்
நுக்ரகத்தேவர்கள் கடுங்குயர் அண்டிந்தன் பொறுப்புடைய தருதாரை
கண்டான். அவர் பாலடைந்து அவர் தம்பேருறக்கத்தைச்

வின் மருடஞ்ஞண்டலங்களோடு கூடிய ரொமானது அறுபட்டுப் போன விடர் தெரியாதாயிற்று. அதனைப் பார்த்த தேவர்களும் முனிவர்களும் பெரிதும் வருந்திக் கலங்குகையில், பிரமதேவர் தேவர்களா! வருந்தன்மின் உடலுள்ளவரையிலுந் துன்பமகலாது. யான் சொல்வதைக் கேளும். மஹாமாயை யென்றும், வியை யென்றும்; சநாதநியென்றும், நாராயணியென்றும், பிரசித்தி யெய்திய தேவியைத் தியானஞ் செய்தால் அப்பரதேவதை நம் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவாள் என்று தேவர்கட்குக் கூறி, பின்னர், தேவகாரிய சித்தியின் பொருட்டு நான்கு ஷேதங்களையும் நான்கு புருஷர்களாக்கி, வேத புருஷர்களே! நீங்களும் மஹாதேவியைத் தோத்திரஞ் செய்யுங்களைனக் கட்டியோயிட, அவர்கள் யாவரும் பற்பலவகையாகத் தோத்திரஞ் செய்து, தலைமையானவளே! நீ சமுத்திரன் மகளைத் திருமகளிடங் கோபங்கொண்டனையோ? அத்திருமகளை நாதனற்றவளாகப் பார்ப்பது ஏதுக்கு? அக்மலாசரி உனக்கு அபராத்தஞ் செய்திருப்பாளாயினும் அவள் உன் அம்சபூதையாதலின் கூழிக்கப்பட வேண்டியவளானா? இனி விஷ்ணுவை யெழுப்பிக் கமலாசரியையும் அடியேங்களையும் களிக்கச் செய்ய வேண்டும். ஆதிதேவி! அமிர்தமானது தேவர்களைக் சிலிக்கச் செய்யுந் தொழிலாற்றலுடையது போல் நீயே உலகிற்குப் பிராணனை புதவும் தொழிலாற்றலுடையவள் என்றினை பேரில் வனவாகிய வாசுதேவர்களால் குணாதையாயும் மஹா மாயா சொருபையாயுமுள்ள மகாதேவியைத் துதிக்க, அத்தேவி பிரசன்னையாய் ஆகாயத்திற் றேன்றிப் பலர்க்கும் ஆக்கத் தரத்தக்க சபகாமன் அசுரரினக்கால் தேவர்களை நாசிக்கக் கூறுகின்றான்.

தேவர்களை நீங்கள் யாவரும் புரிந்தே தேவர்களைக் களிப் புதித்தனாய்வுக. இனி விஷ்ணுவின் கீழ் உலகம் உலகப்பட்ட காரணத்தால் தேவர்கள். இப்பிறப்புகளிலும் காரணத்தால் உலகம் உலகப்பட்ட மீண்டு கள்தம். தீமைகள் சம்பவிப்பவன. ஒருகாலத்தல் இது

விஷ்ணு, சமுத்திரராஜகுமாரியும் தன்னருகேயுள்ளவளும் பிரிய பாரியையுமாகிய லக்ஷ்மியினுடைய முகத்தை நோக்கி இகழ்ந்து கூறினன். லக்ஷ்மிதேவி நமது பிரபுவான பகவான் நம்மை ஏன் பரிகசித்தின்றார். நமது முகம் எக்காரணத்தால் அவருக்கு இப்போது விருபமாகக் காணப்படுகிறது அது நம்மாலறியப்படவில்லையே. ஆயினும், காரணமின்றி நம்மை ஏன் பரிகசித்தின்றார்? ஒருபோது மில்லையே. அதற்குக்காரணம் நம்மிலுஞ் சிறந்த செளந்தர்யவாதியாகிய காமக்கிழத்தி யொருத்தி நம்மையிப்படியிகழும்படி சொல்லி யிருக்கவேண்டுமென்று தனக்குள்ளே யாலோசித்துக் கோபமெய்தித் தமோருணப் பிரதானையாயினன். அதனால் திருமகள் தாமசசக்தியாற் கவரப்பட்ட தேகமுடையவளாய். உக்கிராவேசமுற்று விஷ்ணுவை நோக்கி, என்னைக் குறைவாய்ப் பேசிய உன்சிரமறுக வெனுங்கடுஞ் சொல்லைச் கோபமிகையால் தத்தித் தத்திக் கூறினன். [வைதல்யத்தாலெய்துந் துக்கத்திலுங் காமக்கிழத்தியால் வருந் துக்கக் கொடியதென்று கருதித் தாமசசக்தியால் இங்ஙனங் கூறினன். லக்ஷ்மிதேவி நாம் சாபமிட்டால் பதியையிழந்து சுகத்திற்கு அழிவும் அமங்கலத்துவரும் உண்டாமே யென்றுங் கருதாது, மாற்றாளிடங் கொண்ட பகைமையால் தன் கணவன் அவருக்குத் தவாமற் போகவேண்டுமென்பதையே பெரிதாகக் கொண்டன என்க] இந்த விஷ்ணுவின் சிரசாந்து உப்புக்கடலி ல்மிழந்து போயிற்று.

இதுவேயன்றி வேறொரு காரியமுமுண்டு. அதனால் உம்பராகிய உங்கட்கு மிகத்தான் கரீர்பாதுகூலம் உண்டாகப்போகிறது. அத்தென்னவென்றால், மகாபாகுவான ஹயக்ரிஷ்ணன் மிமிசித்தி பெற்ற ஓரசான் எனது மாயா பீஜாத்மகமான காகாசுரமந்திரஜபத் தோடு நிராகாராய் ஆயிடுவருவதற்குத் தவஞ்செய்து சித்தையில்லாமல் அவனுக்குக் காஷ்டம், அவன் இதுவரவரத் தாக்கவென.

பிறந்தது இரப்பதும் இறந்தது பிறப்பதும் உலக வியற்கை. இதற்கு முறணாகக் கேட்கவேண்டாமென, அவன் அம்பிகே! எனக்கு ஹயக்கிரீவானிடத்திலேயன்றி வேறொருவர்பால் மரண முண்டாகக் கூடாடுதனக் கேட்க, அங்கனமே வரமளித்தோம். அவன் கேவார் முனிவரைத் துன்புசெய்து கருக்கித்திரிகின்றான். ஆகலால் பிரமன் ஒருமனோஹரமான அகவத்தின் சரசையறுத்துச் சித்ராபங்கமான விஷ்ணுவினுடலிற் பொருத்தின் ஹயக்கிரீவனாக விஷ்ணுவொழுந்திருப்பான். அந்த அகவையும் வெல்லலாகுமென்று வியம்பினான். பிரமன் அங்கனமேபுரிய, திருமால் உயிர் பெற்று விஷ்ணுவெழுந்து மாதேவியின் கருணைச்சேடத்தால் தேவர்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றினர். சில நாட்கள் சென்ற பின்னர், மகோன்மத்தனும் தேவசத்துருவுமான ஹயக்கிரீவ கைத்தியனை, யல்கட்டரும் தேஜிஷ்டரும் விஷ்ணுமூர்த்தியுமாகிய ஹயக்கிரீவர் யுக்தஞ்செய்து சங்கரித்தார்.

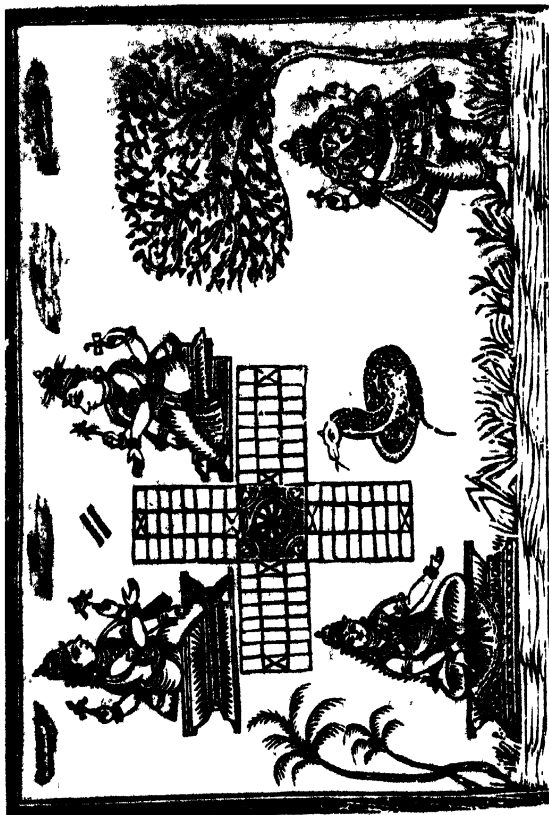
க்ருஹங்கச்ச மஹா பாஹ க்ருஹராஜ்யம் யதாஸ்கம் |
ஹயக்ரீவாத்ருதேம் ருத்யு: நதேதநாகம்ப்விஷ்யதி ||
இதிதத்வா வரம்தஸ்மா அநந்தர் தானம் கதாததா
மூதம்பரமிகாம்ப்ராப்ய ஸேஸீ ஸ்வபவகம்கத: ||
ஸபீடயதினுவஷ்டாத்மா முகீம் வேதாம் ஸ்சுவர்ஷய:
நகோபி வித்யதே தஸ்ய ஹந்தாய புஷநத்ரயே ||
தஸ்மாத்தேஹயஸ் யாஸ்ய ஸமுத்ருத்ய மனோஹரம்
தேதேஹத்ர விஸிதேரவிஷ்ணோ: த்வஷ்டாஸஸ்யோஜயிஷ்யதி ||
ஹயக்ரீவோத பகவாத் ஹரிஷ்யதிதமாஸாஸம்
பாபிஷ்டம் தாகஷம்க்ருதம் தேவாநாம்ஹிதகரம்யயா: ||

பதின்முன்றுவது கிருஷ்ணசர்ப்ப சாபம்.

—

புண்டோருகாலத்தில் ஊழிதோறேருமோக்கலாகிய மூன்று
வீதலாயத்தில் சிவபெருமானுடன் உமாதேவியார் அந்தப்புரத்தில்
விநோதார்த்தமாக வெழுந்தருளியிருக்கையில் பஞ்சாயுத மேந்திய
பன்னகசயனன் ஆண்டெய்தித் திருவாயிலில் விளங்கும்மூத்தபிள்
ளையாகிய கணபாலரைக் கைகடப்பிப்பணந்து சன்னதிக்குள் சார்
க்கருதி முன்னிதிபோலவிளங்குஞ்சிலந்தா புத்திரராகிய திருநந்தி
பகவான் ஸ்ரீவிநாயகர்களை யேத்தி விடைகொண்டு திருச்சன்னி
தானத்திலுட்ச்சார்ந்து சர்வலோக பித்ரமாதாக்களாகிய சகக்ஷண
மும் சங்கரியையும் சாவ்டாங்கமாகச் சேவித்து அங்விருபெருமூர்தி
யோர் அநுமதியால் ஆண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் அமலன் அமலையை யன்போடு ஷோக்கி,
அணங்கே! ஈண்டிச்சயத்தில் இவ்விண்டு கண்டிருக்க விநோத
மரகத் குதுவியோடுதும் அங்கனம் ஆடவயர்கையில், நீ எனக்குத்
தோற்றினாயாகில் உன் பணமுதலியன் நெணக்குத்தருள் அல்லது
நென்றினாயாகில் எம்மொருபாதியாகிய சகந்தன் முதலியவரைத்
திறையுங் கொள்ளுகவென உன்மயிற்றிதழைத்து அகலின் உயர்
மயர்க்கதற்கு மனமிறங்கித் தமதேவி அங்குமிதாருக உன்
தலையு சிவபெருமான் சேவனை நோக்கி, மனமயர் புகழ் மயங்க
குடன் விளையாடுவது திருநந்தியாக நிற்கவென அமலனாக
கொணுதல் கட்டினையகலிவாயாடு அகக்கொண்டு கணபாலன்
கலித் தலின் தனன்—

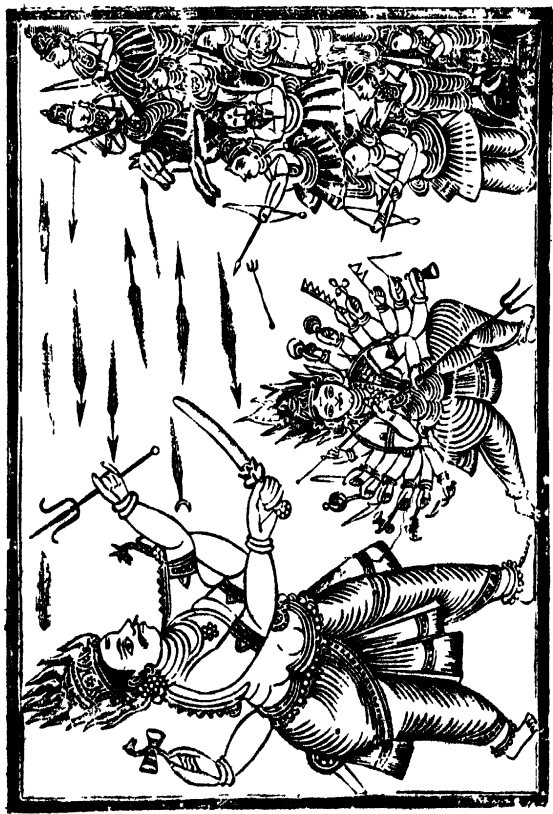
சந்தரர்முதலாகச் சூழநின்றவர் அந்திவண்ணன் ஆக்கினைப் படி பலகையுங்கவறுங் கொணர்ந்தனர். இறைவர் அருகிருந்த ஐம்படைச்சிறையை நோக்கி இக்காய்களைச்சரியான நிலைமையில் வைப்பென. அன்னவன் சொன்னமுறையாக உடனேபொருத்தவும், தேவியைத்தமதுதிருமுன்னிருத்தித் தாமே முற்படக்கவற்றினை யுருட்ட. பிராட்டி பின்னேயுருட்ட; இவ்வண்ணமாக எவற்றினு ழேம்பட்ட விருவாரும் விளையாடினர். சிவபெருமான் எவ்வகைத் திருவுள்ளத்தினாலோ அறியோம். தம்மோடாடி யசங்கரியார்க்குத் தோற்றனர். அங்ஙனமாகவும், சிவபெருமான் துண்ணென உமா தேவியாரை நோக்கி, நங்காய்! நின்வலி நன்றாயிருந்தது! என்று நகையாடி நீ நம்மை வென்றாயில்லை, தோற்றனை ஆதலின், முற் கூறியபடி நின்மலர்மாலையையும் ஆபரணங்களையும் இப்பொழுதே கொடுத்திடுகவென; சர்வலோகங்களிலு முள்ள சகலான்மாத் தையும் பெற்ற தாயாகிய சர்வமங்களப் பிரதை அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் எதிர்ந்துக்கேளாமல், திருமால் முகத்தைச் செவ்வோ நோக்கி நீ சாட்சியாயிருந்தனையாதலின் வென்றோர் தோற்றோரிவ ரென விளம்புக வெனக் கட்டளைதர, சுதரிசனன் பரனே வென்றா னெனப்பகர. தேவி சினங்கொண்டுகல்ல உண்மையைச் சொன்னாய் நன்றாயிருந்தது. கண்ணெனப்பெயருற்றாய் நீ ஆசையாற்பொய் பேசினே. வஞ்சனை மிக்காய் ஆதலின், நீ பாம்பாருக வெனச்சபிக்க, உடனே உரகவுருவுற்றான்.

அதுகண்ட அச்சதன் அச்சமெய்தி அரவாபரண னடிமலர் பரவி அடியேனுக் குற்ற அரவடிவெவ்வாற்றா னகல்வதென்றருள வேண்டிமென வேண்ட, ஆண்டுகை தென்றிசையில் பாலவன மொன்றுள்ளது. அங்கே யொரு பெரிய ஆலமரமுண்டு. அதின் பொர்திலிருந்து தவஞ்செய்க. அவ்விடத்திற் கெமது புதல்வனான கணபாலனெய்துவான். நீ யவனைக் கண்டவுடன் இவ்வடிவ மாறுவை. விண்டுவே! வருந்தற்க செல்குவெனப்பணிக்க, சாரங்கன்

இதுவேசாஸு மென்று மனங்கொண்டு, புராரிபால் விடைகொண்ட முராரி திருக்கைலையை நீங்கித் தென்றிசை யெய்தி அவ்வனத்தில் ஆகாயமளாவிக் கிளைத்துப் படர்ந்த வடதருவைக்கண்டு அதன் பொந்திற் புருந்து பன்னெடுநான் ஆரும் பெருந்தவஞ்செய்து தமது சாபநீங்கும் வகையை யெண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனந்தழ் கையில், கயமுகாசரன் செய்த விடுக்கண் பொறுத்த தேவர்கள் வேண்டுகொனால், சிவபெருமான் கட்டளை பெற்ற கணபாலர் அவனைக் பொருதுபல்லாற்றினும் அவன் இறவாவாமேற்றவனாக வின் பெருச்சாளி வடிவேற்க அகன்மீதாரோகணக்க, அமரர் யாவரும் ஆந்தரபரவசராய் ஐங்கர்க்கடவுள் அடிமலரைப் பாடியும் பாலியுந் துதித்தும் பின்னொடர; அவ்வனத்திலெய்தினர். அதனை யுணர்ந்த திருமால் உடனே ஒடோடிவந்து கணபதியின் சுந்தியிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தரிசித்தமாத் திரத்தில தமது பண்டைய வடிவெய்தினர்.

தசுஷிகாண்டம் அநந்தன் சாபநீங்கு படலம்

புக்கதொரு பொழுதிலங்கண் முத்தோ ராலம்
பொந்தினிடை யிருந்தமலன் பொற்றாளுன்னி
மிக்கதவம் புரிமலைவ் கட்டது முன்னோன்
மேவியது மனங்கொண்டு விரைவீ னுங்கே
யக்கணமே யெதிர்சென்று வழுத்திக் காண
வம்மையளித் தருள்சாப மகறலோடுஞ்
சக்கரமே முதலியவைம் படைசு னேக்தித்
தனது தொல்லைப் பேருருவத் தன்னைப் பெற்றான்.

பதினான்காவது

தகையாகத் தீவம்சம்

உமாமஹேசுவரர்களின் கோபாவேசத்தாலுதித்த வீரபத்திரர், தம்பக்கலிற் காளிகா தேவியோடும் தம்மைப் புடைகுழிந்து வரும் எண்ணில்லாக் கணங்களோடும் சர்வாடம்பரபூரணாயச் சப்தசாக் கங்களும் நிலைகலங்கவும் அஷ்டகுல பர்வகங்களும் அஷ்டதிக்கணங் களும் இடம்பெயரவும். ஆதிசேடன் முடிசூலங்கவும், தமது திரு முடி அண்டமுகட்டையும் தமது கரங்கள் அஷ்டதிக்குகையுந் தொடவும். கண்களில் வடவாமுகாக்கினி சிந்தவும், படகம் பம்பைபு குடமுழா சங்கு பூரி தாளம் சின்னம் காகன முதலிய வரத்தியங்க ளொலிக்கவும். வேல் வில் வாள் தோமரம் பிண்டி பாலம் முசலம் கூட்டி முதலிய எண்ணல்லா ஆயுதந்தாய்கிய அந்தங் கணவீரர் கள் கொக்கரித்துத் தொடரவும், தகையாக சாலையை யணுகினர்.

இவ்வகையாக வீரபத்திரர் சேனை வருதலாலுண்டாகிய பேர ட்டகாசவோகை செலிப்புலத் தேற்ற திருமால் திகைமுகன் முதலிய தேவர்களும் பர்பலமுனிவர்களும் இஃதென்னவென் றெண்ணத் தியங்கி முதைதவறி உலகமுழுதும் முடியுத்தக்க ஊழி காலம் உந்ததோவென்று உள்ளத்திலுன்னி யொன்றுந் தோன்றா திருக்கையில். சிர்சில சேனாவீரர் யாகசாலையைத் தீயூட்டினார்கள். சிலர் பூபஸ்தம்பங்களை யொடித் தெறிந்தார்கள். சிலர் அங்கிருந்த தேவர்களை அடைத்தார்கள், சிலர் அங்கே யமைத்திருந்த அவசனை யுட்தொண்டார்கள். அங்குள்ளாரிற் சிலரை அண்டமுகட்டியு லீனினர். பலரைத் துடிக்கெறித்தனர். திக்கணங்களின் அலையை

பற்றிச் சுழற்றி விடுத்தனர். சிலர் தமக்குற்ற தாகத்தால் சப்த மெகங்களையும் பிடித்துத் தீயெழக்கையால் முறுக்கிப் பிழிந்து தடித்தனர். சிலர் முத்தழல்களை யலித்தனர். சிலர் யாகப்பசுக் ளைக் கட்டறுத்துவிடுத்தனர். சிலர் ஆங்குற்றயகுகின்னரர்களைப் பதைக்கும்படி நாவியை யறுத்தனர். சிலர் கடலேழையுங் கையி லெற்றுப் பருகினர். சிலர் ஆதிசேடனைப் பிடித்துப் படத்தைக் கீழித்தனர். சிலர் சேடன் மணிகளைப் பறித்துக் கோத்து மாலை யுண்டனர். சிலர் மாலைகளைப் பறித்துப் பந்தாடிப் புழுதிபட்டுதிர லினர்.

இவ்வகையாகத் துன்பு நிகழக்கண்ட இந்திரன் மனங் கொதித் தத் தன் ஜராவதத்திலேறி ஆயுதங்களைத் தாங்கிப் போர்க்கோலங் கொண்டனன். இந்திரன் கருக்கையறிந்த இயமன் அக்கினிரிசுதி ருண்ணன் வாயு சூரியன் சந்திரன் மருத்துக்கள் வசுக்கள் பிற தவர்கள் ஆகிய பலரும் போர்க் கோலங் கொண்டாராய்ச் சூலம் வல் தோமரம் ஈட்டி பல்லயம் வாள் வில் அம்பு முதலியன கொண்டு கண்ணகளை யெதிர்த்துப் போர்புரியத் தொடங்கினர். அப் பாழுது இருதிமத்தவர்க்கும்பெரிய யுத்தம் நிகழ்ந்தது. இந்திரன் வீரபத்திரர்மீது வச்சிராயுதத்தைச் செலுத்த. வீரபத்திரர் முன்னே ிது வீழ்ந்து சாம்பராயுழிந்தது. அதனால் வெருண்டு வில்லை னீண்டு நாளுலிசெய்து எல்லையில்லாக அம்புகளைவிட, வீர த்திரர் அவனுடைய ஜராவதமானது உதிரத்தைச் சொரியும்படி வரையிடைந்து இந்திரனையும் பலவாறு டுண்டிப்ப அவன் போர் ஸந்தந் காற்றாது குயிலுருவேற்றுப்பறந்துயேரின்னன். அக்கினி டுண்டியை எழுசாவைக் குறைபெும்படி னறுத்தெறித்தனர். ிந்திரன் இயமனுது வாகனமாகிய எருமைக்கடாவின்கொம்பினைத் குகிமுடித்து அவ்வியமனைப்பற்றி அவன் கண்ணிப் பிதுக்கும்படி ிந்திரனுலே யிறுக்கட்டித் தலையைத் துளக்கெடுத்தனன். நஞ்

பூதம் வருணன் தலைமயிரைப் பிடித்துத் தரைமேலிடித்து அவன் வயிற்றை நகத்தாற் பிளந்து ஈருளையெடுத்து வாயிலிட்டுக் கொண்டது. ஒருபூதம் நிருதியைப்பிடித்துத் தனதொரு கையினுலே நெருக்குண்ணும்படி யழுத்தி அவன்வாயினின்று உதிரம் பெருக் கெடுக்கும்படி புடைத்தது. மற்றொரு பூதம் வாயுவைக் கண் சுளித்துப் பார்த்து. அவனுயிர் பதைக்கும்படி மயிர்க்கால்கடோறும் உதிரமொழுகும்படி மூச்சையடங்கச் செய்தது. பிறிதொருபூதம் பகனெண்ணும் சூரியனைப் பிடித்துக் கோபத்தோடு அவன் கண்ணை வேருடன் பறித்துச் சபையிற் கிடத்தி யிழுத்தது. இன்னுமொரு பூதம் அரியமாவெனுஞ் சூரியன் தோளாவாளால் வெட்டி அவ் விதைச்சியை வாயிலிட்டுக் கூத்தாடியது. வேறொரு பெரியபூதம் பலநாள்களாக யாகங்களில் அவிசுண்டு பருத்த உடையுடைய பூத னெண்ணும் சூரியனைக் குத்தி அவன் பல்லை யுதிர்த்தது. மணிமாற் றென்பவன் யக்ஷாசனையும் அஷ்டவசுக்களையும் மருத்துவாரிரு வரையும் கோபித்துக் கதையாலடித்து அவர்களுடலின் நவத் துவாரங்களிலும் செந்நீர் பெருகச் செய்தனன். சண்டனென்பான் சந்திரனோடு வாட்போர்புரிந்து அவனுடைய வாளை யழித்துத் தோனைக்கட்டிக் கிடீடத்தைப் பொடிசெய்து அவனை நிலமிசைத் தள்ளிப் பூமியிற் காலால் தேய்த்தனன். அதுவாண்டு அருகே யடைந்த தக்ஷபுத்திரர் பதினமரை, ஒருபூதன் தன்வாளினால் உயி ரொழித்தனன். இங்ஙனம் வீரபத்திரருடைய ஏவலர்கள் புரித்தனர்.

காளிகாதேவியோடு அங்குற்றிருந்த தேவமங்கையர் மூனி மங்கையரை வெருண்டு சிவபெருமானையும் மாதேவியையும் நித்தனை செய்யுமிடத்தே வந்த அந்த மங்கையர் வருந்தும்படிபுளிர் தடையும் கெட்டிர்கரைக, புமேலாமன்மகளாகிய இத்திராணிவின் தன்வங்கன் அவளிடையு டையடிச்செய்யுமென்றிரு இயமானப் பேதலத் தாமுகரைத்துன்பு செய்யுமென்றே கருதி, அவன் இரு.

குசங்களை வானாலரிந்தனர். தக்கன் மனைவியானிய கேதவல்லியின். நெடிய கடந்தலைக் களைந்தனர். அதிதியென்பானே உதிரனெள்ளம் பெருகும்படி அகரம் அறுக்கப் பட்டது. சில முனிவர்களையும் சில தேவமாந்தரையும் யூபஸ்தம்பத்தில் தலைகீழாகக் கட்டிக் கோபத் தோடு மார்பிலுதைத்தனர். ஈருள் மூளை தோல் ஏறும்பு தசை குடர் நரம்பு உதிரம் இவை சிந்தச் சிலரைக்காலால் மிதித்தார்கள். சிலரை நிலமிசைக் கிடத்தி யரைத்தார்கள். சிலரைக் கைவிசை யோடு மேகமண்டலத்திற் போகும்படி தூக்கி யெறிந்தார்கள். ஷிழுதுவிட்டாற்போலக் கொத்தாகிய கைகளை யுடைய தேவர்கள் வீழ்ந்திராலும் காலிகா தேவியாலும் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாய், சிலர் சும்பிட்டிக்கொண்டும் பல்லைக்காட்டிக்கொண்டும் இறந்தார்கள். சிலர் அழுதுகொண்டு மனம் வருங்கி மாண்டார்கள். சிலர் கழுநுகள் கொத்தும்படி குத்துயிராய்க் களத்திற் கிடந்தார்கள். சிலர் காலறுபட்டவர்களும், சிலர் கையிழந்தவர்களும், சிலர் தோளுடைபட்டவர்களும், சிலர் வீழி பறிக்கப்பட்டவர்களும் ஆளுர்களாறி. ஸ்ரீகண்டந்தையுடைய பரமேசுவரனையும் ஐயன் மாதாவாகிய சாம்பலியையும் இழந்தோரிற் பிழைத்தவருளரோ? இவ்வுகையாகத் கஷயாகத்துவம்சம் நிறைவேறியது. [இதன் ஞெடர்பைத் தக்ஷஸம்ஹாரத்தின் காண்க.]

பதினேந்தாவது தக்ஷஸம்ஹாரம்

மகா.தோரணீர திர. வீரபத்திரக் கெவுள் தன் மத்திவினாகிய
காணிகாதேவியோடும் யூதசெனைகளோடும் தக்ஷஸம்ஹாரத்தின்

யாகசாலையை யழித்துவிட்டு, யாகபதியாகிய தக்ஷன் எங்குள்ளான் எனக்கூறித்தேட, கட்டளைப்படி சிவகணங்கள் விரைந்து செல்லு கையில், யாகபுருஷன் ஆண்கலைமான்போல நடந்துசெல்ல, ஒரு பூதம் அதனைக்கண்டு விளைந்த கொம்பைப்பிடித்து நெடிய சிரசைக் திருகி வாட்படைதாங்கிய வீரபத்திரர்க்குமுன்னே கொணர்த்தது, ஐயனே! இந்திராதி தேவர்கள் அழிந்தார்கள். விஷ்ணுமூர்த்தி ஒருவர்தாமிருக்கின் றனபென, பத்திரர் எங்குளானென்று வெகுண்டெழுந்து, ஆண் யானையின் மேற்பாயும் ஆண் சிங்கம்போல் விரைந்து சென்று கண்டு, யாகத்திற்குத் தலைவனாக வந்த நீ தக்ஷனைக் காத்துக்கொண்டு போர் புரிவையோ? அத்தீயோனைப் பிடித்துத் தருவையோ? உன்னுயிரைத் துரப்பையோ? சொல்லுக வென்றனர். திருமால் யான் தக்ஷனைக் காப்பேனென்று கருட வாகன மூர்ந்தனர்.

“கருமு கைச்செழும் புவைபோன் மேனியங் கண்ண புரியும் வேள்வியம் புருடனீ தக்கனைக் காத்துச் செருவி னைத்தியோ தீயனை யறிவொடும் பற்றிக் தருதி யோவுயி ரிழத்தியோ சாற்றுதி யென்றான்.

தவல றுந்திறற் றக்கனைக் காக்குவ லென்றா * *
கவன வேகவெங் கலுழன்மே லிவர்த்தனன் கடிதின்.”

திருமால் போர்க் கோலங் கொள்ளக்கண்ட வீரபத்திரர் வெகுளியீக்கொண்டு போர் செய்யக் கருதியபோது, சிவ கடாகுத் தால் ஆங்கெய்திய தேரிற் காளிகாதேவியோடு ஆரோகணித்து, பிரமன் சாரதியாயிருக்கத் தேரைச் செலுத்தினர். இருவருக்கும் பெரியயுத்தம் சிகழ்ந்தது. அநேக தேவாஸ்திரங்களை விடுத்தனர். ஒருவரையொருவர் வெல்லக் கருதிய அவசரத்தில் திருமால் தமது [சுதர்சனம்] சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, வீரபத்திரர் அதனைப்

பற்றி விழுங்கிவிட்டனர். * விஷ்ணு உமது வாட்படைபைத் தூக்கி
க்கொண்டு குறுக, பத்திரம் ஹஸ்தாகாஞ் செய்கனர். உடனே
திருமால் செயலின்றிச் சித்திரம் போல நின்றனர். வீரபத்திரர்
கடுங்கோபங் கொண்டனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் அசரீரி
யாக, மகனே! கோபங் கொள்ளற்க வெனக் கூறுவிக்க. கோபங்
கணிந்து விண்ணொப்பிழைக்கும் வாகையாக விடுத்தனர்.

“அங்காழிப் படைவருதல் தெரிந்தா
னடல்வீரன் கடிதுபிடிச் சூயின்றான்
கொங்காரு நூந்துளப நெடியோன்
கொடுவாள்கொண் டிறையேன்முன் குறுக
உங்காருஞ் செய்தனனெம் பெருமா
னோவியம்போன் மாயவனுங் குறைந் தான்
மங்காத் பெருஞ்சினமென் னினைந்தோ
மருவின னுதல்விழியான் மலை.

எம்பெருமான் சினந்திடலுஞ் சினவே
லெனவிசம்பின் வாசகமொன் றிசைப்ப
உம்பர்பிரான் நனதுசுத நதுகேட்
மென்னெழுவுஞ் சினமகனறங் குறலும் * *”

அதன் பின்னர் அருகிலிருந்த தக்கணுக் கெதிரே யோடி, நீ
செய்யத் தொடங்கிய யாகம் நிறைவேறியதோ வென்று வீர நகை
செய்து அவனைத் தலைதுணித்தனர். தக்கனது சிந்திய தலையை
வீரபத்திரப்பெருமான் திருக்கையா வெடுத்துத் தீயில் வீழ்த்தி
முன்னே தண்டித்த தேவர்கள் நீங்க எஞ்சினின்றோர் உடலைப்
பிழிந்து உயிருண்டு, ஊழிகாலத்திலே ஆநந்த நடனஞ் செய்யும்

* பின்னராகவந்திது திருமால் வீட்டக்கூதநாடி அவரைக் களிப்பித்தற் தமது
கருணைப் பெறுகக்கொண்டனர்.

சிவபெருமானென்று கண்டோர் சொல்லும்படி யுத்தத்திலே ரடித்
தனர்.

செய்யு மாமக முடிந்த கோவென
நகைத்து ரைத்துவளர் செந்த்மக்
கையினாலுருமி னெற்ற வெற்புறழ்
களத்தொ டுந்தலை தெறித்ததே.

தெறித்த சென்னியை யெடுத்த வீரனுயர்
செங்கை வன்னியின் மடுத்துமுன்
ஐந்துத்த வானவரை யொழிய நின்றவர்த
முடல்பி ழிந்துயிர் குடித்துவெம்
பொறித்த முற்சிகையி னுலகம் யாவமுயிர்
பொன்று காலையி னடித்திடு
மறித்த டக்கையுடை மழுவ லானென
வயங்கொன் வெஞ்சமரி னாடினன்.”

அச்சமயத்தில் சிவபெருமானும் உமாதேவியும் ஆகாயத்தில்
விளங்கினர். திருமால் முதலான தேவர்கள் பணிந்து இறந்த
இவர்களையெல்லாம் எழுப்பியருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க,
அவ்விரு பெரியோர் திருவருளால் வீரபத்திரர் அவர்களையெல்லாம்
எழுப்பி உயிர் தந்தருளினர். தகஷன் நீங்கிய யாவரும் பிழைத்து
எழுந்தது கண்ட பிரமன் பிராட்டியையும் பெரிய பெருமானையும்
பணிந்து என்மகன் தக்கனும் பிழைக்கும்படி திருவருள் புரிய
வேண்டுமெனப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, வீரபத்திரர் தகஷனுடலில்
ஆட்டின் சிரமொன்றினைக் கூட்டித் தகஷ! எழுந்திரு என, அவன்
உயிர்கொண்டு நடுங்க, அஞ்சேலென்றதுக்கிரகித்து, நீ யறிவு
குன்றினமையின் ஆட்டுத்தலையெய்தினை யென விடுத்தனர். வீர
பத்திரருக்கு ஒருலகம் அதுக்கிரகம் புரிந்து அரனும் அம்பிகையும்
அந்தர்த்தானமாயினர்.

தேவீ பராக்ரமம்.

அதன்பின் தகூன் தன் தந்தையாகிய பிரமன் சொற்படி காசிப்பதியடைந்து சிவலிங்கார்ச்சனை செய்து சிவகடாக்ஷமெய்திச் சிவகணத் தலைவாரிலொருவனாயினான்.

பதினொருவது

ஸுகோத்பத்தி.

வியாஸஸுகா நுகர்ஹம்.

பராசர முனிவர் புதல்வராய்த் துவாபாயுகத்திலுதித்து வேதங்களை நான்காகப் பிரித்துப் பதினெண் மஹா புராணங்களை யும் ஓதியருளிய வியாசமுனிவர் முன்னொரு காலத்தில் சரசுவதி நதிதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்தில் வசித்திருக்கையில், ஆண் பெண் என்கிய ஊர்க்குருவிகள் லீலா விநோதமாயிருக்கக் கண்டு மிகவும் வியப்பேய்தினர். அவ்விரு குருவிகளும், கூட்டில் தாமிட்ட அண்டத்தினின்று வெளிப்பட்ட குஞ்சுகளிடம் களிகூர்ந்து, உணவைத் தேடி ஊட்டித் தொழிலில் மிகவும் வருந்திக் கொணர்ந்து அப் பார்ப்புகளுக்குப் பன்முறை சிறுதுளிகளாய் ஊட்டிக் கொண்டும், அவற்றின் உடம்போடு தம்முடம்பை அணைத்துக் கொண்டும் முகத்தில் அன்போடு முத்தமிட்டுக் கொண்டும் மகிழ்ந்து வீகாண்டிருந்தன. அவ்வூர்க் குருவிகளின் பிரேமாதிசயத்தாகக் கண்ட, வியாஸ முனிவர் தமயில் ஆலோசித்து, ஆ ஆ என்ன ஆச்சரியம். பட்சி சர்திகளுக்கும் தம் குஞ்சுகளிடம் எவ்வளவு ஆராமையுள்ளது. இவ்வாறாயும்கால் புத்திரப் பேற்றினால் தாங்கள் பல்மகைய

விரும்பும் மாதுடர் புத்திரர்பால் வாஞ்சை வைப்பது ஓரதிசயமா வென்றுட் கொண்டனர். பின்னர், “குழலினி தியாழினி தென்பதம்மக்கண்-மழலைச் சொற்கேளாதவர். மக்கண் மெய் தீண்ட லுடற்கின்பமற்றவர்-சொற்கேட்டலின்பஞ் செவிக்கு.” என்னும் இத்தியாதி வசனங்கள் சிறந்த பொருளுடையனவே. புத்திரனைக் காட்டிலும் எந்தச் சாதனமும் பரலோக சாதனமாக மாட்டாது. மதுமுதலிய நீதிநூலாசிரியர்களும் புத்திரப் பேறுடையான் சுவர்க்க மடைவானென்றும், அஃதில்லாதவன் சுவர்க்க மடைவதில்லை யென்றும் கூறியிருக்கின்றார்கள். அது அநுமானத்தாற் சாதிக்கப் பட்டதன்று. பிரத்தியக்ஷமாகவே காணப்படுகிறது. அன்றியும் புத்திரவான் பாவத்தினின்று விடுபடுகிறானென்னும் வேதவாக்கியம் நிச்சயமாயிற்று. என்றிப்படிப் பலவாறு சிந்தித்து மிக ரமணியமான மேருபர்வதசிகரத்தில், புத்திரப் பேற்றினை யவாவி, நாரத மகா முனிவரால் வாக்கீஜமென்னும் ஏகாக்ஷரமந்திரோபாயேகஞ் செய்யப்பெற்று, அதனை யிடைவிடாது ஜபித்துவந்து அம்பிகையின் மாயையால் மாநேவியை மறந்து, பஞ்சபூதங்களுக் குள்ள வன்மை வாய்ந்த ஒரு புத்திரனைத் தரவேண்டுமென்று சிவ பெருமானைத் தியானஞ் செய்து அன்னபானாதிகளை யகற்றி நூறு வருடம் உக்கிரமான கடுந்தவம் புரிந்தனர். அங்ஙனம் தவமியற்றியும் மகப் பேற்றிற்குக் காரணமான குறி குணங்கள் காணப்படாது. கவலை கூர்ந்து, நாம் முதலில் யாரைத் தியானித்தோம். இப்பொழுது யாரைத் தியானஞ் செய்கின்றோம். நாரத முனிவர் நமக்குபதேசித்தது தேவி மந்திரமல்லவா? மஹாதேவனை மாத்திரம் தியானிக்கின்றோமே. இது மடமையன்றோ? உலகத்தில் சக்தியுடையனைப் புகழ்தலும், சக்தியில்லாதவனை யிகழ்தலும் யாவர்க்கும் இயற்கையாயிருக்கீ, நாம் மஹா பூஜையையான பராசக்தியை விலக்கிப் பரசிவத்தை மட்டுந் தியானித்ததால் தவம் வீணாயிற்று. யாது செய்வோ மென்றுள்ளகைந்து மேருமலையை விலகி, கனி

களும் மலர்களும் நிறைந்து அழகான வனப்பிரதேசங்களுடைத் தாய், தேவர் முனிவர் ஆதித்தர் உருத்திரர் வசக்கன் மருத்துகள் அசவினிகள் பிரமரிஷ்டர்கள் முதலினோராத் சூழப்பெற்ற தாய், கந்தர்வகானமொலிக்கப் பெற்றதாய், மஹாதேவிக்குப் பிரியகர மாய் விளங்கும் இமாசலத்துச்சிபிற் சென்று தேவியோடு பரசிவத் தைத் தியானம் செய்து தவம் புரிநீசனர்.

அவர் செய்யுந் தபாக்கினியானது சர்வ லோகங்கோயும் இந்திராதி தேவர்களையுந் திகித்தது. இந்திரன் பயந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து யிண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் .. இந்திரா! அஞ்சற்க. அத்தபஸ்வியிடத்தே நீ கோபிக்க வேண்டாம். பயமில்லை. அவ்வியாச முனிவன் ஒரு சத்புத்திரன் வேண்டுமென்று தூறவருடமாகத் தவஞ் செய்கின்றான், அவனுக்கு நாம் அநுக்கிரகிக்கப் போகின்றோம். நீ செல்கவென இந்திரனை யனுப்பினர். வியாசர் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தியானித்துத் தவஞ் செய்தலின், தேவியாரும் சிவபெருமானுமாக அவர்பா லணுகித் தரிசனந்தந்து உன் தவத்தை வியந்தோம். நீ கருதியபடி தேஜோரூபியும் ஞானியும் கீர்த்திமானும் இவ்வுலகிற்கு நாயகமணியும் சாந்த சீலனும், சத்திய வானுமாகிய ஒரு புத்திரனை உனக்குத் தந்தோமென்றனர். அது கேட்டு ஆனந்த மெய்திய வியாச முனிவர் விமலையோடு விடையூர் தியைப் பன்முறை பணிந்து அருந்த வகையாகத் துதித்து நீற்கையில், இருபெருந் தகையினரும், தம்முருக் கரந்தனர். உடனே வியாசர் தம்மிடமடைந்து தவம் புரிகையில் விடுத்திருந்த அக்கினி காரியத்தை அப்பொழுதே செய்யக் கருதி, அரணியில் மத்தைப் பூட்டிக் கடைகளையில், அவர் மனதில் மகோத்பத்திக்குக் காரணமான ஒருவதைக் காம விருப்புண்டாயிற்று. எங்கனமெனில், இவ்வரணியில் மத்தைச் சேர்த்துக் கடைவதாலல்லவா அக்கினியுண்டாகிறது. மத்தை அரணியோடு சேர்க்காவிட்டாஹ். எப்படி அக்கினி

யுண்டாகும்? அங்ஙனமே நாம் ஒரு மாதோடு கலந்தாலன்றோ புத் திரனுண்டாவான். அல்லாவிடிற் புத்திரனேது? ஆகலால், யென வனமும் சுந்தாரமும் உயர்குடிப் பிறப்பும் கற்பும் வாய்ந்த மனைவி ஈமக்குக் கிடைக்கவேண்டுமே. அப்படிக்கிடைத்தாலும் அநாளுக் குப் புத்திரோற் பத்தியுண்டாவதும் கற்பழியா திருத்தலும் நிச்சய மாமா? அப்படி நிச்சயமாகச் சித்திப்பினும் அவன் காமியாயிருப் பின் நம்மை எப்போதும் நிர்ப்பந்தித்துச் சிற்றின்பத்திலமிழ்த்திப் பேரின்பத்தைப் போக்குவானே? சிற்றின்பம் சிவத்தியானியையும் கெடுக்கும் பெரும்பாசமாதலின் யான் கிருகஸ்தாசிரமத்திற் புகன். பிரமசரியத்தை விடேன். என்று தம்முட் கருதிக்கொண்டிருக் கையில், மின்னற் கொடிபோன்ற வடிவுடைய தேவமம்பை அங் குக்கருகே ஆகாயத்திற் றேன்றினள்.

அவ்வாரம்பையின் ரூபலாவண்ணியத்தைக் கண்டு மயங்கி மாறன் விடுத்த மலர்க்கணைகளால் மனம் வருந்தி, யாது செய் வேன்? தவ நெறியை மேற்கொண்ட யான் காமாக்கினியாற் கடப் பட்டேனே. இகனைத் தணிக்க இவளை யங்கீகரிப்பின், உலகினர் ஈகைப்பார்களே. சிற்றின்ப விருப்பால் அசேதனமான பெண்ணைக் கண்டு மயங்கியது என்மடமை யென்று பெரியார் கூறுவரே யென்று தவத்தைக் கைவிடற் கஞ்சி வருந்தி இறுதியில், பலரால் நிர்த்திக்கப் படினும் ஒப்பற்றபுத்திர சுகம் உண்டானாற் போதும். இம்மை மறுமையின்பங்கள் புத்திரப் பேற்றாலுண்டாகுமென்று கருதியன்றோ ஞானிகளும் இல்லறத்திலிருந்து மோட்ச மெய்திய காகக் கேட்டிருக்கின்றோம். தெய்வகதியாகக் கிடைத்த இவளை அங்கீகரிப்போம். ஆனால் ஊர்வசியைக் கூடிய புருரவ சக்கிர வர்த்தி அடிமான மெய்தினனென்றாலும் இவ்வாரம்பை அப்படிப் பட்டவனல்ல னெனத் தோன்றுகின்றான் என்றிப்படியெல்லாஞ் சிந்தித்தும், கூடியவரையில் தமது அறிவாற் காமக்கூறுடக்கியும் அரணியில் மத்தைப்பூட்டி விடாமல் நெருப்புத் தோன்றும்படி

கடைகையில். இவர் வீரியம் அரணியிற் சிகறியது. அதனால் அக் கினிக்கு அநுசிதமுண்டாயிற்றென்று மீண்டும் விடாது கடைத்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அவ்வணியிலிருந்து அவரைப் போல் ஓர் சத்புத்திரனுதித்தான். வியாசர் ஆநந்தமெய்தி, அரணியிலுதித்த இவன் புனிதமானவன் என்று கருதி அவ்வணியினின்றும் அக்கினியை வெளிப்படுத்தி. இது பார்வதி பமேசுவரருடைய வரப் பிரசாதமென்று களித்து. குழந்தையைத் தழுவித் தாய் லெடுத்து, கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சுகருபியான ஹர்வசியைக் கண்டு மோகித்து இப்புக்திரனுண்டானமையால், சாதகாதிசிரியைகள் முடித்துச் சுகனென்று நாமகணஞ் செய்தனர். அப்பொழுது புஷ்பமாரி வருஷித்துக் கேவதுந்துயி முழங்கின. உத்தாதி முனிவர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள். அம்பிகையின் அருளால் ஆகாயத்தினின்றும் தண்டமும் கமண்டலமும் கிருந்தனானமும் வியாசருக்கெதிரே விழ சுகர் அநந்தையெடுத்துத் தரித்துக் கொண்டே மகா ஞானியாக விளங்கினர்.

பதினேழாவது

லக்ஷ்மீசாபரிமோசநம்.

பொற்பூணூலணிந்த மார்புடையவரும், கமண்டலமும் தருப்பையு மேந்திய கையையுடையவரும், சீடைமுடி தரித்தவரும். மானரோலுத்தவரும், தருமகெறி தவருதவரும், தவத்தொழில் பூண்டவரும், குறுகிய வருஷினரும், வளைந்த வுடவினரும், வேத

சாஸ்திர புராணதிகளை நன்குணர்ந்தவரும், காமவெகுளிமயக்கங் களை யகன்றவரும், சாந்த சீலருமாகிய வாலகில்லிய ரொன்னுங் கூட்டமாகிய தவசிகன் பண்டொரு காலத்தில் ஒரு யாகஞ் செய்யக் கருதி, சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்ட, தரளயப்பன்னகசயனனாக விளங்கும் திருமலைக் காணவேண்டி வைகுந்த மெய்தினர். அப் பொழுது திருமாவின் திருமார்பில் விளங்கும் செந்தாமரை மங்கை யாகிய திருமகள் அவர் தங் குருரவடிவினைக் கண்டு மனதில் அவர் களை யலக்ஷியஞ் செய்து இவர்களென்ன கோரமாகவும் கத்தரிக் காயிற் காலுங்கையும் முளைத்தாற் போலக் குறுகியங் காணப்படு கின்றனரே. இப்படியும் உலகத்திலிருப்பாருளரோ வென்று மனதிலிகழ்ந்து கருதியதைப் பெருந்தவசிகனாகிய வாலகில்லிய குணர்ந்து வருந்திய மனத்துடன் திருமகளை நோக்கி

“ஏர்தரு வடிவினீ யெம்மை யிவ்வுழி
நேர்தர விகழ்ந்ததா னீயும் போய்நெடும்
பார்தரு மகளிந்தம் பண்பி னாகுகென்
றார்தரு சாபமிட் டனர ருந்தவர்”

நளினமங்காய்! நீ யெங்கள் வடிவினைக் கண்டு இப்பொழுது இகழ்ந்தாயாதலின், நீயும் இவ்வுயர் பதவியை விலகி உலகமாதர்க ளில் ஒருத்தியாகுவெனச் சபித்தனர். வேத வித்துக்களாகிய அம்முனிவர் சாபம் அக்கணத்திலேயே அலர்மகனையடைய, இலக் குமி விலக்கற்கரிய தன் குற்றத்திற்காகப் பெரிதும் கவலைப்பட்ட னள். திருமால் அதுகண்டு, ஏடி! உனக்குற்றதுயர் யாதென வினாவி யுணர்ந்து, ஐயோ! ஆழமறியாது காலிட்டிக் கொண் டனையே. அவர்கள் மிகப் பெரியோராயிற்றே. அவர்களையும் அவு மதிக்கலாமோ? அப்பெருந் தவசிகளை நானும் மனமொழி மெய்க ளால் வழிபடற்குரியனன்றோ? கெடுத்தனையே! அவர்கள் சொல் தவறவே மாட்டாது. யாது செய்வேமும்? ஆயினும் இதற்கொரு

சூழ்ச்சி சொல்லுவேன் ஐகந் மாதானாகிய பரமேசுவரியின் வழி பாடு நாம் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் கொடுக்குமென்பது நீயு மறிந்ததே. சோதிவனமெனும் கேடத்திரை புண்ணிய பூமியாகவும் தவத்திற்குமனோரம்மியமாகவும் நிர்மலமாகவும் விளங்குதலின் ஆண்டெய்தி அம்பிகையை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து அவர்கள் தந்த சாபத்தை மாற்றுக். யானும் அவ்யாகத்தை முடித்து ஆங்கு ஹவேனென்று அவளைத் தேற்றிச் சோதிவனத்திற்கனுப்பி, வந்த வாலகில்லியருடன் வாழிக்கொண்டு அவர்கள் யாகத்தை முடிப்பித் தனர். இது நிற்க.

விண்ணுவின்பால் விடைகொண்டு பண்டைய தெய்வ வடிவு நீங்கி மண்ணுலக மாதர் வடிவு வாய்க்கப் பெற்று மாநிலத்தெய்தி, தூயதாக விளங்குஞ் சோதிவனமுற்று, திருமகள் தேவியின் கமல சாணங்களைக் கருத்திலிருத்தி அருத்தியோடு ஆங்குள்ள கௌரி தீர்த்தத்தின் கீழ்த்திசையில் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தங் கண்டு, அத்தீர்த்தத்திலும் கௌரி தீர்த்தத்திலும் மூழ்கி நாடோறும் பக்தி யோடு பரமேசுவரியை நோக்கிப் பலகாலம் தவம் புரிந்தனர். அங் கனம் இலக்குமி தவம் புரிசையில், பூரண கூடிய ஒரு சக்கிர வாரத்தில், உக்கிரமான தவத்திற்கு உவந்த உமாபிராட்டியார் தமது சேனா சமூகத்துடன் காட்சி தந்து புன்னகையரும்பி, பின்னையே முன்னையே நீ யெமது தயையுடையவள். பெரியோராகிய தவசி களை யிழித்துக் கருதிய பாவம் இன்றோடகன்றது. உனது நிஜ விடிவை யுறுக.

“ஒங்கிய மாதவத் துயர்கு லத்தவர்
நீங்கருஞ் சாபமு நீங்கி நின்னுருப்
பாங்கமர் முன்னினும் பதின்ம டங்குறீஇ
யாங்கெழி னெடியவ ராக மன்னுக” — என்றும்,

“கலக்கமி லன்பனீ கண்ட தீர்த்தமு
மிலக்குமி தீர்த்தமென் றிலங்க” —என்றும்
அநுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அக்காலத்தில்: வாலகில்லியரோடு யாகத்திற்கெய்திய மாத
வன் அதனை முற்றுவித்து; அம்பிகையை நோக்கித் தவஞ்செய்யும்
மனை விஷயத் தேடிக்கொண்டு சோதிவனமெய்தித் தூயபாய்
விளங்கும் தேவியைக் கண்டு. பராசத்தியின் கருணை விசேடத்தைப்
புகழ்ந்து கைப்பற்றி யழைத்துத் தாமது வைகுந்த மெய்தி வாழ்ந்
திருந்தனர்.

பதினெட்டாவது

துர்க்கன்வதை துர்க்கை.

உலகினையெல்லாம் தன் சுவாதினஞ் செய்து இந்திராதி தேவர்களைத் தங்கள் பதவியினின்று தூரத்தித் துன்புறுத்திய துர்க்கனது கொடுங் கோலரசிற்குத் தேவர்கள் பயந்து அவன் கட்டளை யின்படி கீழ்ப்படிந்து நடக்குங் காலத்தில். பிரமதேவனும்கூட மூர்த்தியும் இத்தீராததுயரினின்றி தேவர்களை விலக்கக் கருதி, பார்வதி பரமேசுவரர்களைப் பணிந்து தங்கள் குறையைக் கூறியாசிக்க, மாதேவி தேவர்காள்! அஞ்சன்மின் அவனைக் கொன்று உங்கள் துயரை யொழிப்போம் என்றருளிச் செய்து. காளராத்திரியெனுஞ் சத்தியை நோக்கியவுடனே, காளராத்திரி கார்தண்மொட்டினைப் போன்ற கைவிரல்களைக் குவித்துப் பணிந்து நிற்க, அடிபெண்ணே! நீ துர்க்கன்பாற் சென்று இந்திராதி யிமையவர் பதங்களைக் கைப்பற்றியவற்றை யெல்லாம் அவர்கட்குக் கொடுத்துப் பிழைக்கப் போகின்றனையா அல்லது உன் பந்து மித்திரர்களோடு யுத்தத்தில் இறக்கப் போகின்றனையா? என்று கேட்டு, அவன் கருத்தையுணர்ந்து வருகவென் றுக்கியாபித் தனுப்பினர். காளராத்திரி அக்கட்டளையை மேற் கொண்டு அந்நகரையடைந்து துர்க்கன் கொலுவிருக்குஞ் சபையைச் சேர்ந்து, கண்ணிமைகள் தீப்பொறி சிந்தும் துர்க்கனை நோக்கி, இந்திராதி தேவர்கள் செல்வங்களைக் கொடுப்பையோ போரின்றையோ? உன் கருத்தேது? என வினாவும், காளராத்திரியின் கட்டழகைக் கண்டு கழறுகின்றான். மூவுலகங்களிலும் இத்தகைய செனந்தரியமுள்ள பெண்ணைக் கண்டதேயில்லை. என கற்றவப் பயனால் இங்குற்ற விவளை விடாது பிடியுங்களென, கஞ்சக மூனிந்தவர்களும் பொற் பிரம்

பேந்தியவர்களுமாகிய அசுரர்கள் அவளைப் பிடிக்கத் தொடங்கு
கையில், காளராத்திரி அடா தூர்க்கா! தீய மனமுடையவனே!
மன்னவபாவார் நற்கருமத்தவறித் தூத மாதரை வசப்படுத்தலுழ
காமா? என்று மந்தகாசஞ் செய்து, கன்னியரரசை கருத்திலிருந்
தால் உமாதேவியார் பால் கணக்கில்லாதாருளர். குலப்படை
உன் மாமிசத்தைப் புசிக்கும் என்றோதித் தன்னைத் தொடர்ந்த
அசுரர்களைக் கட்கடைசிவந்து நோக்க, கணப்பொழுதிலே அவ்
வசுரர் கூட்டஞ் சாம்பராயது. அதனால், தூர்க்கன் கோபித்து
விடுத்த சரேந்திரதபனன், யாக சத்துரு, மிருகாக்கன், தேவ
கம்பன், உரோமன் முடவிய அசுரத் தலைவர் பெருஞ் சேனையோடு
காளராத்திரியைச் சூழ்ந்து கொள்ள, அவள் சினமிருந்து செய்த
ந்சவாச வேந்ததால் யாவருங் குப்புற்று வீழ்ந்தனர்.

அதுகண்ட தூர்க்கன், வடவாமுகாக்கினி போலக் கொதித்து,
இவ்வுகஜதுரகபாதிகளாகிய நன் கணக்கில்லாத சேனை முழுவதை
யும் சேர்த்துக் கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்படவும், காளராத்திரி
பாணவன் ஆழகிய மின்னற் கொடிபோல ஆகாய மார்க்கமாகச்
சென்று, மாதேவியின் சந்திரியடைந்து, தாயே! தூர்க்கன் பெருஞ்
சேனையோடு போர்க்கோலங் கொண்டான் என்று கூறி நமஸ்கரித்
தான். அங்னைக் கேட்ட அம்பிகை அவன் முன்னெழுந்தருள,
இழகுறத் தூர்க்கன், சேனைத் தலைவனே! இவளைத் தந்திரத்தா
யாவது வீடாநாலாவது கொண்டு வருவீர்களாயின் உங்கட்குத்
தெவர் செல்வத்தைக் கொடுப்பேனென்றான். அதற்கிணங்கிய
சேனைத் தலைவர்கள் தேவரீர் கட்டளையை முடிப்பதே காரிய
மென்று தமது சேனா சமுத்திரத்தோ டெதிர்வர், எம்மையாளாக
உடைய இறைவியானவன் தமது திருமேனியிலிருந்து பலகோடி
சத்திகளைப் படைத்துப் போர் புரியும்படி எதிரே விடுத்தனர். அச்
சத்திகள் அராரைச் சேனையை யழித்து வாயிலிட்டு வெற்றியடை

யணிய. தூர்க்கன் தன் சேனைகளழுவதும் பின்னிடுவதுங் கண்டி, வரட்படையை யசைத்து விழிகளில் தீப்பொறி சிந்தி. அம்புறத் தூணியும் வில்லு மேந்தி, கொடிக் கட்டிய தேரிலேறித் தேவியை யெதிர்த்துப் பல அஸ்திரங்கள் சிந்த, அம்பிகை அவற்றை மாற்றி அவன் ஆயுதங்களை யெல்லாமழிக்க, தூர்க்கன் தன் வெற்றிவேலை விடுப்பத் தேவி யகளை வாளால் வெட்ட. தூர்க்கன் சக்கராயுதம் விடச் சாம்பலி கதையால் சிகைப்ப, தூர்க்கன் மேலுஞ் குலத்தை விட மாலின்றுகை ஆலத்தை யொத்த தமது குலத்தை யேவித் துண்டிக்க, தூர்க்கன் கதையான் மோத அம்பிகை தனத்தித் தாமையாலுதைத்தனர். அவ்வுதையால் அக்கதை அக்கனமே யநேக துண்டுகளாக அழிந்ததன்றி. தூர்க்கனும் துண்ணென்ற லயசை விழுந்து நெடுநேரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடந், தான். தூர்க்கன் மூர்ச்சையானபோது சாம்பலி யனுப்பிய சந்தியானது அவனுடைய யானை குதிரை தேர் காலாளாகிய சதுரங்க சேனை முழுவதையும் அழித்தது.

பெருமாட்டியின் உதையாலுண்டாய மூர்ச்சையினின்று வெரு நேரங் கழிந்து தெளிந்தெழுந்த தூர்க்கன் தன் சேனை முழுவதும் அழிந்தது கண்டு, இனி போர் செய்வது அசாத்திய மென்று பயந்து ஆகாயத்தி லொளித்துப் பாய்கின்ற பாணங்களை விட, அன்னையார் அக்கினிமுக பாணங்களால் அவற்றை விலக்கினர். தூர்க்கன் எண்ணிறந்த மலைகளைப் பறித்தெறிந்தான். கொடிக் கணக்கான அஸ்திரங்களால் அவற்றை துண்ணிய மணலாக்கினர். தூர்க்கன் ஒரு யானை வடிவாயினான். தூயை அதன் துதிக்கையை வாளால் வெட்டித் துணித்தனர். இறுதியில் எருமைக் கடா வடிவேற்ற னான். உமாதேவியார் சூலாயுதத்தைச் செலுத்தி அதனை யழித்த னார். உடனே அக் கொடியோன் ஆயிரஞ் சிரமும் ஆயிரம் ஆயுத மேந்திய ஆயிரங் கரமும் கொண்டு அன்னையாரை யெதிர்க்க, அன்

னையார் அஸ்திரமொன்றினாலே அவனாருயிரையழித்தனர். அமரர் மலர்மாரி சொரிந்து ஆரந்தக் கூத்தாடினார்கள். தூர்க்கணைச் சங்கரித்த காரணத்தால் மாதேவிக்குத் தூர்க்கை யென்றொரு திருநாம மெய்தியது. [தூர்க்கை பூசை மங்கலவாரம்-சதுர்த்தசித்திதி-புரட்டாசிமாத அஷ்டமி நவமிகள்-இக்காலங்களில் செய்யின் விசேட பலன்றருமென நூல்கள் கூறுகின்றன] இத்தூர்க்காரி காசிப்பதியில் சொப்பனேசுவரி பீடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பான். சொப்பனேசுவரி பீடம் சத்தி பீடங்கள் அறுபத்து நான்கனுள்ளொன்று.

பத்தொன்பதாவது

அ ரு ணே ச

சம்பந்தாண்டா நுகர்ஹம்.

திருவண்ணாமலையிலிருந்த வோருருத்திர கணிகைக்குப் புதல் வராயுதித்த அருணகிரிநாத ரென்பவர், தமது இளமைப் பருவத்திலேயே தாயிறந்தமையின், தமது சகோதரியிடம் வளர்ந்து குமாரக் கடவுளின் திருவருட் பிரசாத பலத்தாற்றம்மி லொப்பாரு மிக் காருமின்றிச் சந்தக்கவி பாடுதலில் வல்லவராய், அருணசலத்திலெழுந்தருளியிருக்கையில், ஸ்ரீவில்லி புத்தூராமர்வாராங்குற்று இவர் சந்தம் பாடுதலில் வல்லவரென்றுணர்ந்து, பிரபுட தேவராஜனது விருப்பின்படி இவரோடு வாது செய்ய வருகையில் கந்தரத்தாதி கூறிவர, ஆழ்வார் பொருள் சொல்லிக்கொண்டு வந்து,

“தித்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
தித்தத்தத் தித்த திதித்தித்த கேதுக் துதித்தித்தா
தித்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாததத்து
தித்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே.”-எனந்

தகவலிகற்பச் செய்யுளொன்றுக்குப் பொருள் கூற மயங்கித்
தோல்வியுற்று, தம்மிடந் தோற்றவர் காதுகளைத் தாமரித்து
கொண்டு வந்தது போலத் தமது காதையரிந்து கொடுக்க வியைய,
இனி யொருவர் காதினையும் அரியாத வரமெனக்குத் தருகவென்று
அவரைக் காதுகளோடு செல்ல விடுத்தவர்.

அதன் பின்னர். சம்பந்தாண்டா னென்னுஞ் சந்தியுபாசக
ரொருவரும் அருணகிரி நாதரும் பிரபுட தேவராஜனுக்கு மிகநெ
ருங்கியவர்களாகவிருந்தமையின், அரசன் சம்பந்தாண்டானைச்சத்தி
கரிசனஞ் செய்விக்க வேண்டு மென்றும், அருணகிரியானைச் சுப்
பிரமணிய தரிசனஞ் செய்விக்கவேண்டு மென்றும்பன்னாள் பிரார்
தித்து வந்தானாக, சம்பந்தாண்டான் குறித்த வொரு தினத்திற்
சத்தியைக் காட்டுவெனச் சபதங்கூறித் தேவியை வேண்ட, சத்தி
“நீ யெமதன்பளுகலின் தரிசனந் தந்தாம். அரசன் முன்னர்
வரோம்” என மறுப்ப “அங்ஙனமாயின், அருணகிரி நாதர் விருப்
பின்படி முருகக் கடவுள் அங்கெய்தாது காத்து என்னைக் கனப்
படுத்துக,”-என்று வேண்டிக்கொண்டமையின் மகா தேவி. முரு
கக் கடவுளைக் குழந்தையாகச் செய்து தம்மடி மீதுருத்தி வீளையா
டிக்கொண்டிருந்தமையின், அருணகிரி நாதர் லயமனப்படி அருணா
சலவடபுரத் தம்பத்தில் வருவித்துக் காட்ட வியலாது தடைபட,
அருணகிரியார் சீர்பாத வகுப்பு முதலிய வொவ்வொன்றனா
துதித்தும் அறுமுகப் பிபருமான் ஆங்கடையாமை கண்டு மயில்
வகுப்பினை யோதி அதனை யனுப்ப அது ஆங்குற்று நிருக்கஞ்
செய்து கொண்டிருக்கையில், இறைவர் அதன் மீதாரோகணித்து

அருணகிரியார் விருப்பின்படி பிரபுட தேவராஜனுக்குத் காட்சி தந்தருளினார்.

அதலசேட ஞாராட வகிலமேரு	மீதாட
வபினகாளி தானாட	வவளோடன்
றதிரவீசி வாதாடும் விடையனேறு	வாராட
வகிலபூத வேதாள	மவையாட
மதுரவாணி தானாட மலரில்வேத	ஞாராட
மருவிவாண னோராட	மதியாட
வனசமாமி தானாட நெடியமாம	ஞாராட
மயிலுமாட நீயாடி	வரவேணும்
கதைவிடாத தோள்வீம நெதிரியான	போர்மீளி
கருதொணுக மாசேனை	பொடியாகத்
கதறுகாலி போய்மீள விசயனேறு	தேர்மீது
கதிர்கொள்வீறு கோதி	யலைமோது
முத்திமீதி லேசாயு மூலகமூடு	சீர்பாத
வுவணவூர்தி மாமாயன்	மருகோனே
யுத்யதாம மார்பான ப்ரபுடதேவ	மாராஜ
னுளமுமாட வாழ்தேவர்	பெருமானே.

அவ்வாறு முகஞரைக் கண்ட பிரபுட தேவன் கண்கள் ஒளி யின்றிமாழ்க அருணகிரியார் விபூதி பிரசாதித்துக் கண்ணொளியை விளக்கினார். இது முகற் சம்பந்காண்டாருக்கு இவரிடம் பங்கமை யதிகரித்து எவ்வாற்றானும் இவரை முடிக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்து மனத்துள்ளே யுண்டாயிருந்தது.

பின்னொரு காலத்தில் மன்னவன் அவ்விருவரையு கோக்கிக் கற்பக மலரைக் கொண்டு வர வலலீர் யாவரென, சம்பந்தாண்டவர்

அருணகிரியாரே அஃகாற்றுவரென்று கூறி அதனை யியற்ற வந்
புரத்தினமையின் அவ் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அருணை நெடுங்
கோபுரத்தில் தமது பூதவுடலை யிட்டு ஆங்கிறந்து கிடந்த ஒரு
கள்ளையுடலிற் பிவேசஞ் செய்து கேவருலகடைந்து ஒரு கல்லை
[கொண்ணை]யில் சிறிது மலர்களைக் கொண்டு திரும்பினர். அத
னுள் சில தினங்களாயின்மையின் சம்பந்தாண்டார் அருணகிரியா
ரது விர்த்தார்தங்களை யுணராது அவரெங்ஙன மெய்தினரெனத்
தேடிக்கோபுரத்து விட்ட வுடலைக் கண்டு அரசனிடத்தெய்தி
“அருணகிரியார் கற்பக மலர் கொண்டு வரமுடியாது உயிர் விட்
டனர். அவர் பெரியராசலின் அவர் தேகத்திற்கு உடனே சமஸ்
காராதிகள் செய்து முடிப்பது தகுதி” என்று கூறி அங்ஙனமே
செய்வித்தனர். கிளியுருக் கொண்டு மலர்க் கல்லையை வாயி
லேந்தி வந்த முருகக் குழவி கோபுரத்தில் விட்ட உடலைக் காணப்
பெறாது மன்னவன் சபையை நோக்கி வந்தனர்.

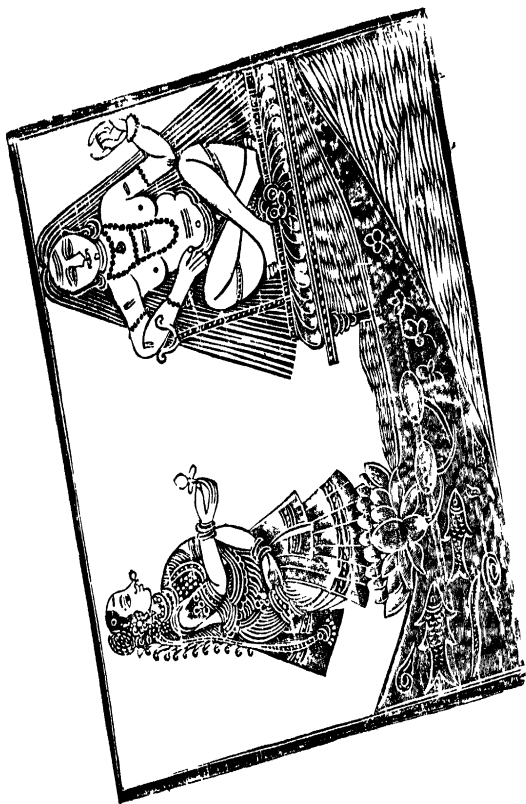
அவர் அந்த நகரை யடையுமுன்றே தெய்வமணம் நகர் முழு
வதுங்கமழயாவரும் இஃதென்னென வியக்கையில் கிளியுருவொடு
அம்மலரை அரசன் முன்வைத்து, மன்னன் முதலியோர்தாம்
செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்கவெனவேண்ட அங்ஙனமே யங்கீ
கரித்து, கந்தரனுபூதி கந்தரலங்காரம் பலதிருப்புகழ்கள் முதலியன
அருளிச்செய்து சிலகாலம் அருணகிரியில் பலர்க்குங் காஷிதந்
திருந்து, இறுதியில் பரமேசுவரியார் திருக்கரத்திற் கிளிரூபமாக
வே வினங்கியிருக்கும்படி மகாதேவியாரால் அதுக்கிரகிக்கப்பெற்ற
னர். சம்பந்தாண்டாரும் சிலகாலஞ் சென்றபின்னர் அம்பிகை
யின் அடிமலர்கட்கு அணுக்கராயினர். [அருணகிரியார் குமாரக்
கடவுள் திருக்கரத்திற் கிள்ளைவடிவாக விருப்பதாகக் கூறுவாரு
முண்டு: அங்ஙனமாயினும் இழுக்காது. கணபதி ஸ்கந்தரென்
னும் இருகுமாரர்களில், மூத்தபிள்ளையாருக்குச் சிவாம்ச மிகுதி

யென்றும், த்ரீலோயபின்லோயாருச்சுச் சக்தியம்சம்யிருதியென்றும்
பலர்க்கும் பிரசித்தமாகலின்.]

இருபதாவது

பார்வதி யவதாரம்.

மலரின் மணமும் நீரிற்றட்பமும் அக்கினியிற் குடும்போலச்
சிவபெருமானுடன் அபின்னையாக விளங்கும் பரமேசுவரி ஒரு
காலத்திற் கைலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும்பணியத் திருவோலக்
கழுந்தெழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானைத் துண்ணென்றெழுந்
துபணிந்து, தேவாரீரை வணங்காத தக்கன் மகனென்னும் காரண
மாயுதித்த தாகூயணி யென்னும் பெயரையும் அவாளுற்போஷித்த
உடலையும் மாற்ற விரும்புகின்றேனென விளம்ப, சிவபெருமான்,
மாதே! மலையரையன் உன்னை மகளாகப்பெற மகத்தாகிய தவம்
புரிகின்றான். அவன்பாற் குழந்தையாயிருத்தி. உரிய பருவத்தி
லேயாம் வந்து மணம்புரிவோமென வாய்மலர்தருள, அன்னையார்
அரவாபரணர் அநுடைக்கிணங்கி இமோத்திரியை யெய்தி அதி
ஷ்டன் ஒரு தாமரைத் தடாகத்திலே. ஒருமலர்த் தவிசின் பேரில்
மூன்று வயதுள்ள பெண்குழந்தை வடிவு தாங்கி யெழுந்தருளி
யிருக்க, ஆக்கெய்திய மலைமன்னன் கண்டு பேரானந்தப் பெருக்
கெய்தி, தோண்மிசைச் சுமந்து சென்று தன் மனைவியாகிய மேனை
யென்பாள் கையிற் கொடுக்க, அவளுக்குப் பால் சுரக்க அகனை
யூட்டி வளர்த்தனன். நரனொரு மேனியாக வளர்ந்து ஐந்து வய
தெய்தித் தன் தந்தையாகிய பர்வதாராஜனுக்குணர்த்தி அவன் சம்

மதம் பொற்று, இமாசலச்சாரலிற் பர்ணசாலையொன்று செய்
வித்து அதிற் சேர்ந்து சிவபெருமானே நோக்கித் தவச் செயல்
மேற்கொண்டு தோழிகளோடு வசித்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது சிவபெருமான் தம்பாலெய்தி மனமொழிக்
கவிரும்பிய ஸநகாதி நால்வார்க்கும் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்
டிருந்தனர். அதனால் உலகமானது மாதர் முயக்கற்றுப் படைப்புத்
தொழில் தடைபடக் கண்டதேவர் அதனை யகற்றக்கருதி, மதுனை
விடுப்ப அவன் மலர்க்கணைபெய்து நெற்றிவிழித்தீயாற் சாம்பரா
யினன். அக்காலத்தில் அவனருகிருந்த அவன் மனைவி இரதி
தன்கணவனைத் தரவேண்டுமெனப் பிரலாபிக்க, சிவபெருமான்
யாம் இமாசலத்திற் பர்வதன் மகளாயிருக்கும் பார்ப்பதியை மண
ந்த பின்னர் உன் நாயகனை நல்குவோமென நவின்றனர்.]

சிவபெருமான் ஸநகாதி கட்கருக்கிரகித்து விடுத்து, இமாசல
மெய்தி அன்னையாரருந்தவங்கண்டு அகமகிழ்ந்து அந்தணவடி
வெய்தி, நீயாதுகருதித் தவம்புரிகின்றனை என, உமாதேவ் சங்க
ரனை மணக்க விரும்பியுள்ளேன் என, பெண்ணே! அவன் சாமா
னியன். என்னைவிவாகஞ்செய்துகொள் என, தேவசினந்து
தீயோனே! செல்க என, விமலர் விடையேறிக்காட்சியளிப்ப,
அம்பிகை அஞ்சிக் கைகுவித்து, அறியாமற்செய்த அபசாரத்தை
மன்னிக்க என, இறைவர் அவை நம்மைத்துதித்தனவாகக்கொண்
டோம். இனித்தவமொழிக மணம்செய்வோம் என்று, அந்தர்த்
தானமாயினர். பார்வதிதேவியார் நிகழ்ந்தனவற்றை யுணர்த்த,
பர்வதன் மனக்களிமிருந்திருந்தான்.

இருபத்தொன்றாவது பார்வதி திருமணம்.

இறைவியார் இமாசலமன்னர், புதல்வியாராய்த் தவச்செயல் மேற்கொண்டிருந்தபோது சிவபெருமான் திருக்கைலாய கிரியிலிருந்து சப்தருஷிகளாவருவித்து நீங்கள் பார்வதன் மகளாயிருக்கும் உமையை மணம்பேசுக எனக்கட்டளையிட, அவ்விருடிகள் சிவபெருமான் கருத்தின்படி அருந்ததியோடு இமோத்கிரியடைந்து மலை மன்னனைக்கண்டு மகாதேவர் மனக்கருத்தை யுணர்த்த, அவன் அதற்கங்கீகரித்ததை ஐயன்பால் விண்ணப்பித்துத் தத்தமிடஞ் சேர்ந்தனர். மலையரசன் விச்சுவகர்மனால் நகரலங்காரஞ் செய்வித்து விசேஷ சிறப்புக்களாக்கினன். பின்னர், பங்குனியுத்திரத்தினம் உத்தமோத்தம தினமாதலின் உமையம்மையைத்திருமணஞ்செய்து கொள்க என விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் திருநந்திதேவரை விளித்து, தேவர் முதலினைரை வரச் செய்க என, நந்திபகவான் சிந்தனைசெய்தவளவில், கோடியுருத்திரர்-நூற்றுவருருத்திரர்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினியுருத்திரர்-கூடமாண்டர்-ஆடகேசுவரர்-தாரகேசுவரர்-திருமால், பிரமன் ஐர்த்திரன் முதலிய எண்டிசைக்காவலர்-நவக்கிரகங்கள்-நவசித்தர்கள்-அஷ்டவசுக்கள்-சப்தருஷிகள்-யக்ஷினன் கருட கார்த்தவர் முதலியகணங்கள்-வேதாசுமசாஸ்திரங்கள்-யுகாதி காலபேதங்கள் முதலியவாவருங்கூடிவந்து திருவாயிலையடைந்து நந்திபகவானைப் பணிந்தனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் அரக்கலன் முதலியன பொற்பணியாக விளங்க மணக்கோலஞ்செய்துகொண்டு இடபவாகன்

மூர்ந்து தேவர்கள் மலர்மாரிபெய்யவும், ஸ்ரீகணேசர் ஸ்கந்தர் வீரபத்திரர் கைரவர் திருமால் பிரமன் முதலானுத்தத்தம் வாகனங்களில் வரவும், ஸப்தருஷிகள் ஆசீர்வதிக்கவும், பாதுகம்பன் ஆயிரம் வாய்களாலுஞ் சங்கத்தொனியெய்யவும், வாணசுமன் ஆயிரங்கைகளாலுங் குடமுழுவடிக்கவும், கணத்தலைவர்கள் பலவாத்திய முழக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்பேந்தித் தேவர் முனிவர் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன்னேசெல்லவும், இந்திரன் களாஞ்சி தாங்கவும், ஈசானர், அடைப்பை யெடுக்கவும், வாயு ஆலவாட்டம் பணிமாறவும், அக்கினிதூபமேந்தவும், வருணன் பூரணகும்ப மெடுக்கவும், நிருதி கண்ணாடிகாட்டவும், குபேரன் நவந்திகள் சொரியவும், இயமன் கஞ்சகத்தொழில் புரியவும், நாகர்கள் மாணிக்கத் தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடியைச் சுமக்கவும், கங்கைகாவிரி முதலிய நதிக்கன்னியர் சாமரையூட்டவும், குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இரு புறத்திலும் கைகூப்பிவரவும், சுந்தரேசப் பெருமான் திருநீற்றுப் பெட்டகமும் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்துக் காட்டவுமமைந்த சர்வாலங்காரத்துடன் இமாசலமெய்தி, கண்டமாதர்கள் காதுல் கொள்ளத்திருவுலாப்போந்து பர்வதராஜன் மாளிகையடைந்து திருமால் கைலாகுகொடுக்க இடபவாகனத்தி னின்றும் இடைவரவோகணித்தனர்.

பர்வதன்மனைவி மேனை மாங்கல்யமாதர் பலருடன் பசுவின் பால் கொணர்ந்து பரமன் பாதங்களை விளக்கி நாணத்தோடு உட்கொண்டனர். பிரமன் திருமணச்சடங்கு நடத்தினன். சிவபெருமான் நவரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர் எனையோர் தங்கடங்கட்கேற்ப அமைந்திருந்த ஆதனத்திலிருந்தனர் * அம்மையார் அநேக ஆடையாபரண அலங்கீர்தையாய்த் தோழிமார் புடைசூழ மாதேவர் பால்வந்துபணிய, மந்தே! பக்கலிலிரு என இரு

வரும் ஏகாசனத்திலிருந்தனர். பர்வதராசன் மேனையோடு சிவபெருமான் திருவடியைப்பூசித்து, பார்ப்பதிகையைப் பரமேசுவரன் கையிலளித்தான். சிவபெருமான் திருமாய்கல்யாந்தரித்து மணவீணமுடித்தனர் + பின்னால் இரைவியாரோடு திருக்கைலாய கிரியையடைந்தனர். தேவர் முனிவர் தத்தமிடஞ் சார்ந்தனர்.

இருபத்திரண்டாவது சாவித்திரிக்க நுக்கிரகம்.

மத்திர தேச மன்னனாகிய அசுவபதி யென்பான் மாளவியென்னும் மனைவியோடு வாழ்ந்து அரசு புரிகையில் எல்லாப் பாக்கியந் துறையிருந்தும் புத்திரப் பேறின்றி வருந்தி, சாவித்திரியம்மையை நோக்கி அருந்தவும் புரிய, சாவித்திரிதேவி பிரசன்னையாய் அரசனே! நீ புத்திரப் பேறு கருதின. உனக்கொரு பெண் குழந்தையைத் தந்தோம். அவளோ கற்பிற் சிறந்த கட்டழகுடையாள் அவளால் நீ பெரும் பாக்கியவானாகுவை யென்றருளி மறைய, மாளவி கருப்பமெய்திப் பெண்குழந்தையைப் பெற்றான். அக்குழந்தைக்குச் சாவித்திரியென நாமஞ் சாத்தி வளர்க்க வளர்ந்து ஸ்வகைப் பருவமடைய, மன்னவன் அவ்வனிதைக்கு மணஞ் செய்

* பாவரும் ஒருங்கு கடப்பதால் வடமுனைதாழ்த்தும் தென்முனைபுரத்தும் பூமி சந்திர மாறியது. இனி உலகாழிபு மென்றதேவா வேண்டுகோட்டொக்கிக் சிவபெருமான் அகத்திய முனிவரைத் தென்றிகைக்கணுப்பி அதனைச்சரியாக்கினார், அவர் வீரம்பிய நிருமணக் கட்டி வைத் தலக்கடோறுக நிருவநஞ்செய்தனார்.

+ இந்நிதன் கணவன் பனிக்ருப்பக வேண்ட, சிவபெருமான் கருதியமாதிரியே அவன் வடிவகொண்டேற்ப, நீ இந்நிதனுட்கே கருவமாசும், ஏனோடோருக்கு அருவமாசை யிருந்த உன் தொழில் கடத்தாக வொன்றருளினார்.

யுங் கருத்தினனாகித் தக்க வரனைத் தேடும் பிரயத்தின முடைய வனுயிருந்தனன். அப்பொழுது நாரத முனிவர் அங்கடைய அரசன் அவரை அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாகிகளாற் பூசித்து உயர்ந்த ஆதனத்திருந்தி அவருக்கருகே தானும் வீற்றிருக்கையில், சாவித்திரிகண்டு முனிவனையும் தந்தையையும் பணிந்து நிற்க, அரசன் முனிவரை நோக்கி, என் தவப்புதல்விக்கேற்ற கணவனைக்கிடைக்கப்பெற்றிலேன். அது காரணமாக மனம் வருந்துகின்றேனென, நாரதர் அரசனே! நின்குமாரியை நீ விரும்பியவனுக்கு மணஞ் செய்ய வேண்டாம். அவள் விரும்பியவனுக்கே யளித்தல் வேண்டுமென, தந்தை சாவித்திரியை வினவ, சாவித்திரி நாணமெய்தி முன்னே மாதர்கள் பலர் வியந்து சொல்லக் கேட்ட சாலுவதேய மன்னவன் புதல்வனாகிய சத்தியவானுக்கு என்னைக் கொடுக்கவென்றனன். அப்பொழுது அருகிருந்த நாரதமுனிவர் அச்சத்தியவான் மிகப் புனிதமானவன், சொல் தவறாதவன். மன்மதன் போலும் அழகுடையவன். ஆனால் அவன் இன்றுமுதல் ஓராண்டிலிற்ப்பான் என, மன்னவன் சாலுவ மன்னன் குருடனாகிச் சத்துருக்களுக்கு நாட்டை யிழந்து மனைவியோடும் மகனோடும் காட்டில் வசிக்கின்றான். அவனுக்கு எப்படி யுன்னைக் கொடுப்பது வேறொருவனை வரிப்பாயாக வென, சாவித்திரி, தந்தையே! சிலமாதர்கள் சொல்லால் அவனைக் காழுற்ற என் மனம் வேறொருவனைக் கருதாது எனத் திடமாகக் கூற, நாரதரும் அவ்வளவே புரிக வெனக் கூறிச் செல்ல, அசுவபதி அப்படியே சாவித்திரியைச் சத்தியவானுக்கு மண முடித்தனன்.

பின்னர், சாவித்திரி கணவன்பாற் சாட்டையடைந்து ஆபரணங்களை விலக்கித் தனிக் கோல மெய்தி மாமன் மாமிகட்டும் கணவனுக்கும் குறைவாரப் பணி செய்து கற்பிற் சிறந்த காரிகையென அவர்களாற்புகழப்பெற்றிருந்தனன். அப்படியிருக்கையில்

நாரத முனிவர் கூறிய காலத்திற்கு நான்கு தினங்களிருந்தன. சாவித்திரி கௌரி விரதத்தை மேற்கொண்டு ஏகாக்கிரசித்தமாய் அன்னபாளுதிகளையும் நித்திரையையும் விலக்கி ஒருவரோடும் வசனியாமல் விதிமுறையாக அநுஷ்டித்து அம்பிகையின் பூரண கடாசு மெய்தப் பெற்று. மூன்று தினங்களும் கல நான்காந்தின மடையவும், சத்தியவான் வழக்கப்படி வானத்திற்குச் செல்லுகையில், யானும் வனத்தைக் காண உம்மோடு வருவேனென. சத்தியவான், பெண்ணே! மூன்று தினங்கள் விரதமிருந்தனை. இன்று புசித்துக்களை நீருக. நானே யென்றோடு வருகவென. நான் இரவு கண்டன்றிப்பாரணஞ் செய்யேனன்றியும். துயிலேனாகலின் பகற் பொழுதை உம்மோடு கழிப்பேனென. சத்தியவா னதற்கிணங்கி வருகவென, சாவித்திரி மாமன் மாமிகளைப் பணிந்து விடை கொண்டு கணவனோடு காட்டை யடைந்தனள். சத்தியவான் வழக்கப்படி காடு முழுவதும் சுற்றித் தருப்பையறுத்தும் சமிதை யொடித்தும் மரங்களிலேறிக் காய்கனிகளைப் பறித்தும் மலர்களைக் கொய்தும் உழன்று கொண்டிருக்கையில். சாவித்திரியும் அவன் நிழல்போல விடாது பின்னொடர்ந்திருந்தாள். அப்படி யிருக்க. சத்தியவான் ஒரு மர நிழலிலிருந்து மனைவியோடு இடனைச் சொல்லுகின்றான்.

பெண்ணே! என் கைகால்கள் நடுங்குகின்றன. கண்கள் சுழலுகின்றன. ஒன்றுந் தெரிகிலேனென்று கூறி, பின்னர் மனைவிமடியில் தன் சிரசை வைத்து அரசகுமாரன் நிலமிசைத் தூங்கினான். அப்பொழுது தென் புலத்திறைவனாகிய இயமன் வாடாத மலர்மாலை மார்பில் விளங்கவும், பாசமூர் தண்டமூங்கையிலிலங்கவும் பதிவிரதையாகிய சாவித்திரி கண்ணுக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றி, சத்தியவானுயிரைக் கவர்த்து செல்லுஞ் செயலைக் கண்டு, சாவித்திரி தன் கணவனுடலை நிலமிசைக்கிடத்தி

இயமனை நோக்கி, நீ யாவன் என் கணவனுயிரை ஏன் கொண்டு செல்கின்றனை யென வினவி, இயமன் புன்னகை புரிந்து, கம்புக் கரசியே! யான் இயமதருமன். உன் கணவனுக்கு ஆயுள் முடிந்தமை யாலும் அவன் சம்பாத்திரனாதலானும் யானே வந்து அவனுயிரைக் கொண்டேன். பிறப்புண்டானால் இறப்புண்டு. இது பொதுத்தரு மம். நீ தேவியை யர்ச்சித்துக் கடாவும் பெற்றமையின் என்னை நேரேகண்டாய். யான் போகின்றேன். நீநில்லென, அண்ணலே! நான் கணவனைப் பிரிந்திரேன். என்னையும் உடன் வரக்கட்டளை தருகவென, தருமன் கணவனோடே யுயிர்விடுதல் உலகவியற்கை யன்று. கணவனுயிரை யன்றி வேறு நீவிரும்பும் வரமிருந்தால் கேட்கத் தருவேனென, சாவித்திரி அங்கனமாயின் சாலுவதே சாதிபனா என் மாமன் கண் பெறுமாறு வரத்தருகவென வப் படியே யாகுக வென்று நடந்தான். சாவித்திரியும் பின்னொடர் இயமன் தடுத்து இன்னும் யாது வரம்வேண்டுமென. என்மாதல னுக்கு அரசரிமை பண்டுபோ லெய்துகவென. அப்படியே தந்து செல்ல, மீளவும் பின்னொடர்ந்து என்னையும் கணவனோடு கொண்டு போகுகவென, இயமன் உன்புருஷனையன்றி வேண்டிய வேறு வரங்கேளென, சாவித்திரி என் தந்தை மைந்தரில்லா திருத்தலின் தூற்றுவார் மைந்தரைப் பெற வரத்தருக வென்றாள். அப்படியே தந்தேனென்று இயமன் நடக்கையின் மேலும் பின் னொடர் இவ்வனத்தில் நீ யென்னோடு வருதல் தகுதியன் றெனப் பலவாறு தடுத்த தருமனை நோக்கிச்சாவித்திரி. தருமசொருபியே! நல்லோர் பெரியோரைக் கண்ட பலன் வீணாகாதென்னும் பழ மொழி குற்றமாகும்படி தேவாரைப்பணிந்து அடைக்கலமெய்திய யான் குறைமதியோ டிருக்க விடுவது தருமமோ? கணவனை யழிந்த பெண்ணால் யாருக்கு யாது பயன்? என் கணவனுயிரைத் தந்தே செல்ல வேண்டு மென்று அழலிடைப்பட்ட மெழுகென வருகின்ற சாவித்திரியை 'இயமன் குளிர்த பார்வையோடு

நோக்கி, நங்கையே ! நீவிரும்பியது கொடுப்பேனென, சாவித்திரி பலவாறு வருந்தி என்கணவனைத்தருகவென, இயமன் தந்தேனென்றான். சாவித்திரிகளித்தனள். நீயுன் கணவனோடு பல காலம் நாட்டில் வசித்துப் புதல்வரைப் பெற்றுவாழ்க வென்று வர மளித்து இயமன் சென்றனன்.

சாவித்திரி சந்தோஷ சித்தத்தோடு பண்டைய மரநீழல டைத்து கணவனுடிலைத் தூக்கி அச்சிரைசத் தொடைமிசை யிருத்தினள். கணப்பொழுதில் சத்தியவான் துயின் நெழுந்தனன் போல உயிர்பெற் நெழுந்து யான் நெடுநேரத் துயின்று விட்டேன். அக்கனவில் சந்தரமான ஒருபுருஷன் என்னைக்கட்டிக் கொண்டிபோனான். ஒரு பெண் யாசித்து என்னைக்கொணர்ந்தாள் என்றுகூறி, அஃதென்னெனவினவி. சாவித்திரி நிகழ்ந்த வரலாற்றினை வெளியிட்டு, பிறகு சத்தியவானோடு மாமன் மாமியரிடஞ் சேர்ந்தனள். இவர்கள் பெற்ற வரவிசேடத்தால் அரசரிமை முதலிய சகல பாக்கியங்களு மறுபலித்துப் பலகாலம் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கௌரி விரதத்தினால் சாவித்திரியடைந்த பெரும் பேறு கருதி, சுமங்கலிகளால் ஆனிமாச பூரணையில் சாவித்திரி விரதம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது வைதவ்வியத்தை விலக்கத் தக்கதென்று நூல்களில் நுவலப்பட்டது.

இருபத்துமூன்றுவது மோஹிநிருபதானம்.

ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய ப்ரணக்ஷந ஸௌபாக்ய ஜகீம் |
புராதாரீ பூத்வா புரரிபுமபிக்ஷேப மநயத் ||

தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் அடிக்கடி பெரும்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், திருமால் பன்முறை தேவர்கட்கு உதவி புரிந்துவந்து தம்முள்யோசிக்கின்றார். நமக்குள்ள பல்வகை யாற்றலோடும் எண்ணிய வகையான காம ரூபங்கள் எடுக்கும் ஆற்றலு மிருத்தல் இன்றியமையாததொன்றும். அதனிலும் அதிசௌந்தரியம் வாய்ந்த மங்கைவடிவெய்துதல் மாட்சிமை பெற்றதொன்றும். அஃதொன்று அநேக அபசரங்களில் நம்மைக் கனப்படுத்தும். காரிய சித்தியைத்தரும். பலரைக் காமுறச்செய்யும். நாம் எவரையு மயக்கிக் கீழ்ப்படுத்தலாம். இதனிற் சிறந்த சித்தியென்ன விருக்கின்ற தென்மெண்ணி, இஃதெவர்பாற் பெறற் குரித்தெனப் பன்னெடு நாள் யோசித்து, ஜகந்மாதாவும் திரிபுர சுந்தரியுமாகிய மாதேவியே பேரழகுடையவள். அவளே அத்தகைய வரமருளற் குரியளெனத் தன்னுட்டுணந்து. அம்பிகையை நோக்கி அநேக காலம் அருந்தகும் ஆற்ற, அகிலாண்ட நாயகி அருண்மடை திறந்து அன்னவற்கருள உன்னினளாகிப் பன்னுதற்கரிய எழில் மிகுத்து காட்சிதந்தருள், பன்னக சயனன் எண்ணின கருமம்முற்றிய தென்றுமனங்களித்து, மாதேவியைப் ப்ரணந்து கைகட்டி நோதின்று உலகங்ளையே! ஒருவரும் சமயில்லாத திரிபுரசுந்தரி! அடியேன் பேரழகுடைய தேவியின் திருவடிவைப்போனற அழகுடைய வடிவ

மெடுக்கும் வல்லபமுடைய வரத்தைப்பெறுமா றருள்புரிகவென்று
பன்முறை வேண்டிப் பிரார்த்திக்க, சர்வமங்களப் பரதேவதாமோதா!
நீ என்னைப் பணித்தும் துதித்தும் தியானித்தும் என் ஸ்ரீசக்கரத்
தைப்புகித்தும் என்னைத் தரிசித்தனை. நீவிரும்பிய வரம் உந்தோ
மென்றதுக்கிரகித்தனர்.

இவ்வரப்பிரதாபத்தினாலேயே, திருமால் பின்னொருகாலத்
தில், க்ஷீராப்திமதனத்திலுண்டான அமிர்த்தத்தை அசுரர்கட்களிக்
காது வாஞ்சிக்கக் கருதி அரிவையர் சிரேஷ்டமான மோகினிவடி
வேற்று என்னை விரும்புகின்றீர்களோ அமிர்த்தத்தை விரும்புகின்
றீர்களோ வென்று வினவி வாஞ்சையால் மயக்கி, அவர்களை வேற்
றிடங்கொண்டெடுத்து உங்களில் வெற்றகொண்ட வொருவ
னுக்கே யானுரியெனென்று அவர்கள் யாவரையு போரில் இறக்கு
மாறு புரிந்தனர்.

அன்றியும். சிவபெருமான் பிக்ஷாடநராகத்தாருவனமடைந்த
காலத்தும், பஸ்மாசுரனைக் கொல்லவேண்டிய அமயத்தும், ஹரி
ஹரபுத்திரரெனும் ஐயனையைளித்த அவசரத்தும் அத்திருமால்
கொண்ட மோகினிப் பெண்வடிவிற்கும் இதுவே மூலகரணமாம்.

சௌந்தரியலகரி.

மாயன் வணங்கியுன் மால்வடி வங்கொள
வாடு மரன்றயர் போதாதோ
தூய மதன்றொழ வாண்வடி வம்புணர்
தோகைகண் வண்டயி நேனேபோன்
மேய வழங்குமு ரூபம தென் சொல
மேல்து கண்டவர் வாழ்வாரோ
நீயதி ரஞ்சகி மோகன வாஞ்சகி
நீசெய்வ தொன்றல மாநாடீவ.

இருபத்துநான்காவது நவமணிச்சத்திகளின் தோற்றம்.

சிவபெருமான் தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தம்போலும் ஒரு புதல்வனைத் தருவதாக வாக்களித்து ஆறு நெருப்புப் பொறிகளைத் திருநெற்றிவிழிகளினின்றும் வெளிவிடுத்தபோது விரைந்து அந்தப்புரஞ்சேர்ந்தவிமலை [ஸ்கந்தோத்தபவத்திற்காண்க] திருமால் முதலிய தேவர்கள் ஈசனைவணங்கி யொருபுதல்வனைத் தருகவென வேண்ட இறைவர் தீப்பொறியினால் சரவணத்திற்கு முந்தையாயிருக்கச் செய்தனரென்றுணர்ந்து, என்பால் சிவகுமாரன் உதியாமல் தடுத்தவர்களாகிய இந்தான் பிரமன் திருமால் முதலானவருடைய மனைவியர்க்கும் புத்திரர்களில்லாமற் போகுகவெனச் சபித்துச் சிவசுந்நிதியடைய, சிவபெருமான் தம்பக்கலிலமர்த்தினர். முன்னே தேவியார் அந்தப்புரஞ்சென்றபோது திருவடிச் சிலம்பினின்றுதிர்ந்த நவமணிகள் அங்கு விளங்கின. அவை பார்வதிதேவியார் திருவுள்ளக்கருத்தின்படி அவ்வம்மையாருடைய ஒளியமைந்த சிறந்த உருவங்களாகவாயின. அத்திருவுருவங்களை யெல்லாம் சிவபெருமான் திருநோக்கத்தாற் பார்த்தருளிவருகவெனக் கட்டளையிடவும், ஒருவகைரத்தினத்திற்கொரு சத்தியாக ஒன்பது வகை ரத்தினங்கட்கும் ஒன்பது சத்திகளாகித் தேவர்களுடைய சிறந்த தவத்தால் வந்தனர். அவர்கள் முத்துவல்லி, மரகதவல்லி, மாணிக்கவல்லி, வைரேயவல்லி, கோமேதகவல்லி, புஷ்பராசவல்லி, பச்சைவல்லி, வச்சிரவல்லி, நீலவல்லி யெனப்படுவார்.

தளிரின்மெல்லடிப் பரிபுர மாயின தணந்து
மினிரு மந்நவ மணிகள் ஓணையால் விமலை
யொளிநு நல்லுருத் தோன்றின வைம்முகத் தொருவன்
மெளிகு முச்சுட ரகத்திடை யமர்ந்திருஞ் செயல்போல்.

இருபத்தைந்தாவது நவவீர நுற்பவம்,

உமாபிராட்டியார் சிலம்பின் நவரத்தினங்களினின்று அந்
வன்னையால் திருவுள்ளத்தின்படி யுதித்த நவசத்திகளும் சிவபெரு
மான் திருவடிகளில் வணங்கி அப்பெருமான்பால் எண்ணத்துடன்
சேர்ந்த இச்சைகொண்ட மாத்திரமே முனிமங்கையர்போற்கருப்ப
மெய்தினார்கள். உலகக்களையெல்லாம் அநாதியே விருப்போடு
பெற்ற உமாதேவியார் அச்செயல்கண்டு வெருண்டு. நீங்கள் என
க்கு மாறுபட்டீர்கள். அம்மாறுபாட்டினால், பாரமாகிய இக்கர்ப்பத
தோடு ஒரினத்தவர்களாகிய நீங்களெல்லீரும் பலகாலம் இருப்பீர்
களாகவெனச் சபித்தனர். [எனெனில் இவர்கள் அம்மையார் திருவ
டியினின்று தித்தவர்களாதலின் அவர்பாற்கட்டளைபெற்று அதன்படி
யொழுகவேண்டிய தமது செயல் தவறி நேரே சிவபெருமானைப்
பணிந்துகாழுற்றுக் கருவேற்றது அவர்கள் பாற்குற்றமாகலின்] அச்
சாபத்தைக்கேட்ட ஒன்பதின்மரும் நடுநடுங்கிப்பயந்து உடல்வியர்த்
தார்கள். அவ்வியர்வினின்று அருக்கர் தொகுதிபோல அழியாத ஆற்
றலுடைய இலக்கம் வீரர்களவதரித்தார்கள். அவ்விலக்கம் வீரரும்
இடிபோல வெடிபடு சொல்லுடையவர்களும் பீதாம்பரமணிந்தவர்
களும் வாளுங்கேடகமுமேந்திய னையையுடையவர்களுமாக நெரு
ங்கிச் சிவபெருமானைப்பணிந்து துதிசெய்து நீங்க சிவபெருமான்,
புதல்வர்காள்! நீங்கள் குரசவகாரத்திற்காக எழுந்தருளும் நமது
குமாரசுவாமிக்குச் சைரியங்களாகக்கடவீரென்று கட்டளை தந்த
னர். அக்கட்டளை பெற்றுச் சிவசந்நிதியில் அணுக்கத் தொண்டக்
களாயிருந்தனர். சாம்பலியின் சாபமேற்ற சத்திகள் தங்கள் கருப்
பத்தைக்கழிக்க மாட்டாதவர்களாய்ப் பலகாலம் சுமந்து வருந்தி

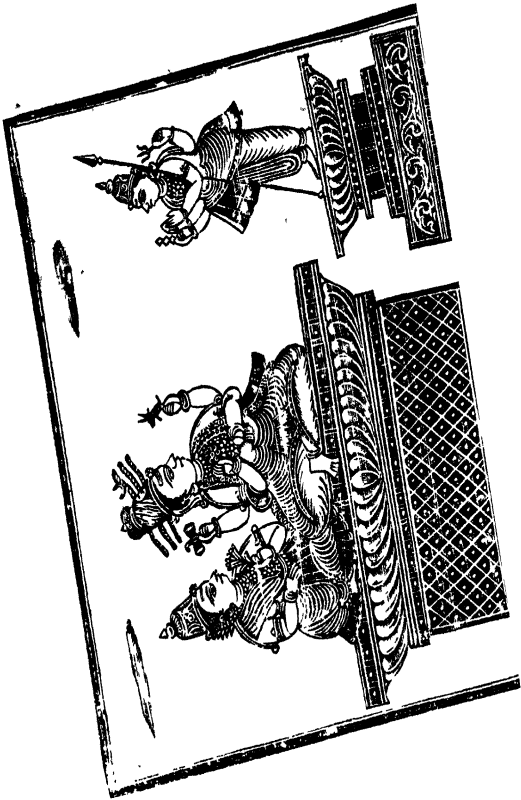
யிருக்க, அவர்கள் கர்ப்பத்தில் சிவகண்திபர்கள் சிவத்தியான பராக
 ஒப்பற்ற காளைப்பருவமுடையவர்களாய் வளர்ந்து வீற்றிருந்தார்
 கள். அவ்வீர்கள் சிவத்தியானத்துடன் செய்கின்ற யோகத்திலி
 ருந்ததால் சகிக்கமுடியாத சுமையாய்ப் பாமதிகரித்துவிட்டே,
 அச்சத்திகள் பார்வதிதேவியாரோடு பரமேசுவரனையும் பணிக்து,
 நாங்கள் இதுகாறும் இக்கருப்பச்சுமைதாங்கினோம். இனி நங்குகில்
 லோம் எங்களுக்குத் திருவருள்புரிய வேண்டிமென்ப பிரார்த்திக்க,
 சிவபெருமான் பிராட்டியைநோக்கி, நங்காய்! உன் பாதங்களில
 ணீந்தசிலம்பிற் பிறந்தவர்களாகிய இவர்கள் உன்சாபகாரணமாகக்
 கருப்பத்தால் மிகவருந்தி வெகுகாலம்சுமந்துகொண்டிருந்தார்கள்.
 ஆதலால் இனி இவர்கள் புதல்வரைப்பெறும்படி திருவருள்புரிக
 வென வேண்டினர். சிவகட்டளையைக்கொண்ட தேவியார் பெண்
 களே! இனி நீங்கள் வீர்களைப் பெறக்கடவீர்களென்ப புன்னகை
 யோடுரைக்க, அம்மங்கையர்பேரானந்தப்பெருக்கில்மூழ்கியவர்கா
 ய் இருபெரு முதியோரையும் வணங்கி விடைகொண்டு ஓரிடஞ்
 சேர்ந்து புதல்வர்களைப் பெற்றனர். எங்ஙன மெனில் மாணிக்க
 வல்லி வீரவாகு தேவரையும், முத்துவல்லி வீரகேசரியையும்,
 புட்பராகவல்லி வீரமகேந்திரரையும், கோமேதக வல்லி வீரம
 கேச்சுவரையும், வைரேரியவல்லி வீரபுரந்தரரையும், வயிரவல்லிவீர
 ராக்கதரையும், மரகதவல்லி வீரமார்த்தாண்டரையும், பவளவல்லி
 வீரான்தகரையும், நீலவல்லி வீரதீரரையும் முறையே பெற்றனர்.
 இந்த நவவீர்கள் தாய்மாரின் நிறத்தோடுபீதாம்பரதராய்ப் பலகா
 லம் வளர்ந்த வளர்ச்சியுடன் பிரமன்போல நவசத்திகளின் உத்திவ
 ழியே யுதித்தார்கள். அவர்கள் உடனே சத்தியையடைந்து பணிய, பெ
 ண்ணே இவர்கள் நமது நந்திகணத்தவர்கள். நம்புதல்வரென, தேவி
 அவர்களுக்குக் கைவேலும், பெருமான் வாளுமுதலினர். நீங்கள்
 ஒன்பதின்மரும் வியர்விலுதித்த இலக்கத்தவரும் குமார்க்கடவுள்
 துணைவராய் யுத்தபூமியிற் செல்லக்கடவீர் எனவியம்ப, அதற்கு

அவர்கள் அங்கேரித்து அன்னையையும் அப்பரையும் பணிந்து
கொண்டு அங்கிருந்தனர். நவசத்திகள் அம்பிகையின் தொண்டு
செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இருப்பத்தாருவது

குமாரசுவாமிக் கருளியது

குமாரக்கடவுள் எண்ணிறந்த திருவிளையாடல்கள் செய்து
கொண்டிருந்து பின்னர் கந்தமாதனகிரியிலிருந்து தமது இல
கூத் தொன்பது வீரரோடும் பூதகணங்களோடுஞ்சென்று திருக்
கைலாயகிரி யடைந்து தமது மாதாபிதாக்களை வணங்கி அவர்
கட் கிடையே யெழுந்தருளியிருந்தனர். அக்காலத்தில் தேவர்
களும் இந்திரனும் தங்கள் மனத்திலுற்ற குறைகளை விண்ணப்
பித்து, திருமாலையும் பிரமனையும் அழைத்துக் கொண்டு கைலா
யகிரியை யடைந்து, வெகுகாலம் காத்திருந்து திருநந்தி தேவர்
விடை பெற்றுச் சந்தியடைந்து முறைப்படி வணங்கினர். அதற்
குள், இந்திரன் துயரமிருந்தவனாய், அம்மையப்பரே! அநேக
யுகங்களாய்ப் பெருவல்லபமுடைய சூரனாகி அசுரர்களால் பெருந்
துயி ரெய்தி வல்லமையின்றி ஒடுங்கி யிருக்கின்றோம். தேவ
மாதர்களும் அடியேன் மகனாகிய சயந்தனும் அநந்த தேவர்க
ளும் வீரமகேந்திர நகரில் சிறையிலிருக்கின்றார்கள். அசுரர்க
ளால் என் நகர் சீர் கெட்டது. யாவுந் தெரியுமே. யான் முன்
கவந்து செய்த போது விரைவில் ஒரு குமாரனுதிப்பான். அந்
னைக் கொண்டு அசுரர் துயரை யகற்றுகின்றோ மென அருளிய
பரத்தை இன்னும் கைகூடச் செய்யவில்லை. குமாரக்கடவுளும்
திருவாவதாரஞ் செய்துள்ளாரே! இன்னும் எங்கள் கவலைகோ

விலலையே, இன்னும் யாதோடு நாங்கள் முறையிடவோம் ஒருவரும் ஆதரவிலலையே, திருக்கைலாயமன்றிப் புகலிடமில்லையே, இத்துயரை இன்னுஞ்சுகித்தல் இயலாது, துன்புற்ற குழந்தை கட்டுச் சுகத்தை யுண்டு செய்வது பெற்றோரை யன்றி வேறு யாவரு மில்லை யாதலால் எங்கள் சங்கடங்களை விலக்கி யருள் வேண்டு மென்று பணிந்தான். அருகிருந்த திருமாலும் பிரம னும் ஐயனே! கொடியவனான சூரபன்மன் தன் வலிமையால் ஆன்மாக்களை வருத்துவது சொல்லுந்தரமன்று. இனிச்சற்றுக் தாமதியாது இப்பொழுதே திருவருள் புரிதல் வேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தனர்.

அப்பொழுது, சிவபெருமான் அவர்கள் வேண்டு கோளுக் கிணங்கித் திருவருள் சுரந்து, இனி உங்கள் மனக்கவலையை விட்டு விடுங்களென்று, குகப்பெருமான் திருமுகத்தை நோக்கி, சண்முகா! மிக்க கொடுமை புரியும் வலியசூரபன்மனை அசுரர்கூட்டத்தோடழித்து வேத விதியை நிலைப்படுத்தி இந்திர னரசரிமையை அவனுக்கு மீட்டுக்கொடுத்து, தேவர் துயரைத்தொலைக்கக்கடவா யெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, முருகப் பெருமான் அங்ஙனமே செய்வேனென அங்கீகாரஞ்செய்ய, சிவபெருமான் ஏகாதச ருத்திரரைச் சிந்திக்க அவர்கள் உடனே அங்குவந்தெய்த நீங்கள் யாவரும் குமாரன் கரத்தில் ஆயுதங்களாக விருங்கென்றும் பல ஆயுதங்களாக்கிக் கந்தசுவாமி கரத்தி லளித்தனர். அவர்கள் (தோமரம்) இருப்புலக்கை, துவசம், வாள், வச்சிரம், அம்பு, அங்குசம், எறிமணி, கமலம், தண்டம், வில், மழு வென்னும் ஆயுத வருவங் கொண்டு அறுமுகேசன் அத்தத்தி லமர்ந்தனர். அகன் பின்னர் எவ்வாயுதங்கட்கும் தலைமையானதும் ஒப்பற்ற துமாகிய ஒருவேலாயுதத்தைச் சிருஷ்டித்து அவர் திருக்கரத்தி லளித்துப் பன்னிரு படைகளாக்கி, இலக்கத் தொன்பது வகை

யினராகிய புதல்வர்களைப்பார்த்து நீங்கள் உங்கள் மூத்தோனாகிய முருகனோடு சென்று, அசுரர்களை யழிப்பீர்களாக வென்று அவர்கட்கு அம்பிகை வேற்படையும் தாம் வாட்படையும் முன்னரே கொடுத்திருப்பதோடு பலபடைகளையும் கொடுத்து குமாரக் கடவுளுக்குச் சேனையாக்கி நந்தி, உக்கிரன், சண்டன், தீக்கண்ணன், சிங்கன் முதலிய சிவகணத்தலைவரைக் கடைக்கணித்து நீங்கள் இரண்டாயிர வெள்ளம் பூதகணங்களோடு சண்முகன் சைரியங்களாகச் செல்லக்கடவீரென்று கட்டளை யிட்டு, அவர்களுையே சேனைத்தலைவர்க ளாக்கியமைத்து, மகாவல்லபமூடைய மனோவேகத் தேரினைச் சிருஷ்டித்துக் கொடுத்து, இனி நீ யுத்தத்திற் கேருகவென, குமாரக்கடவுள் உமாபிராட்டியாரையும் சிவபெருமானையும் நமஸ்கரித்து நேர் நின்று துதிசெய்ய, சிவபெருமான் குமாரனைத் தழுவிக்கொண்டு திருத்தொடைமீ திருத்தி உச்சிமோந்து பார்வதி தேவியார் திருக்கரத்திலளித்தனர். அப்படித் கொடுத்தவுடனே, ஷட்சமயத் தலைவியாகிய பரமேசுனி சிருபையோடனைத்துக் கொண்டு உச்சிமோந்து “மகனே! இலக்கத் தொன்பது வீரர்களும் சைரியங்களுமாகப் புடைசூழ்ந்து வரச் சென்று, வலிமிருந்த அசுரர் தொகுதியை யழித்துத் தேவர்கள் மனோபீஷ்டத்தை முடித்து வருக” என்றாரீவதித் தருளினார்.

“ இவ்வகை யெல்லாம் விரைவுடனுதவி

யேகுதி நீயெனக் குமரன்

மைவிழி யுமையோ டிறைவனைத் தொழுது

வலங்கொடே மும்முறை வணங்கிச்

செவ்விதி னெழுந்து புகழ்ந்தன னிற்பத்

திருவுளத் துவகையாற் றழுவித்

கைவரு கவானுய்த் துச்சிமே லுயிர்த்துக்

கருணைசெய் தமலைகைக் கொடுத்தான்.

கொடுத்தலும் வயின்வைத் தருளிநாற் புல்லிக்
 குமரவேள் சென்னிமோந் துன்பா
 லடுத்திடு மிலக்கத் தொன்பது வகையோ
 ரனிகமாச் சூழ்ந்திடப் போந்து
 கடக்கரு மாற்ற லவுணர்தங் கிளையைக்
 காதியிக் கடவுளர் குறையை
 முடித்தனை வருதி யென்றருள் புரிந்தாண்
 மூவிரு சமயத்தின் முதல்வி. ”

தமதன்னையாராகிய பார்ப்பதியம்மையார் இவ்வாறு திருவ
 ருள் செய்த மடத்திரமே சண்முகக்கடவுள் சாஷ்டாங்க மாகப்
 பணிந் தெழுந்து தாய் தந்தையர்பால் விடைகொண்டு சேனா சமு
 தத்துடன் நிலவுல கடைந்து அசுர சங்காரமுடித்து அமரர் பத்
 வியை யளித்துத் தெய்வயானை நாயகியார் வள்ளி நாயகியானா
 டுணந்து கந்தகிரியில் வீற்றிருந் தருளினர்.

இருபத்தேழாவது

இரேணுகா நுக்கிரகம்.

பர்பல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்த அபேத்திய வரும்
 நென்னும் மன்னவன் மகளாய் அழகிற்கோர் எல்லையாகச்
 சனிக்க இரேணுகை யென்பான் அருந்தவஞ் செய்த சமத்தினி
 முனிவர் மனைவியாகினள். குற்ற மற்ற கற்பின் மேம்பாடுடைய

வன். இல்லற தருமம் தவறுதவன். ஒருநாள் நீர் முகக்கச்சென்ற போது கிருத வீரிய மன்னன் புதல்வனான கார்த்த வீரியன் என்னும் மகாபலசாலி வழியிற் கண்டனன். கண்ட பொழுதே மன்மத பாணத்திற் கிலக்காய் ஆண் தன்மையுடைய கார்த்த வீரியன் இரேணுகைக் கெதிரடைந்து நின்றான். இரேணுகையோ கற்புடையா னாதலின் தனது புறங்காலை நோக்கி நின்றனனன்றி, அவனையொரு சிறிதுத் தலையெடுத்துப் பார்த்திலன். அதுகண்ட மன்னர் மன்னனாகிய காத்தவீரியன் யாது புரிவதென்று கருதி அவன் திரட்டுகின்ற நீரின்மேலே ஒர்பனையளவு ஆகாயத்தில் விளக்கமாகத் தோன்றினான். அதனால் நீர்ப்பரப்பில் விளங்கிய அவன் நிழலைச் சமதக்கினி முனிவர் மனைவியாகிய இரேணுகை கண்டான். அப்போது மன்மதனும் தன் வன்மையைக் காட்டினானை, இரேணுகை பிரதி பிம்பத்திற் சென்ற தன்மனதை, தனது இயற்கைக் கற்பின் வன்மையால் வழிப்படுத்திக் குடத்தில் நீரெடுத்துக்கொண்டு மீண்டு தமதாச்சிரம மெய்தினன். இரேணுகை வந்தவுடனே ஆண் சிங்கம்போன்ற சமதக்கினி முனிவர், தன் மனைவி நீர்கொண்டவரச் சென்றவள் தாமதித்த வகையை ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கிக் காத்தவீரியன் தவறுதலையுணர்ந்தனர். உடனே வட வாக்கினிபோல் கோபித்துத் தன்மகன் பரசுராமனை நோக்கி, இராமா! இரேணுகையின் பேரழகைக் காத்தவீரியன்காழ்ந்தான். அவன் இளமையும் அரசரிமையும் வலிமையும் அறியாமையும் சேர்ந்துள்ள தன்மையில் எம்மை யொரு பொருளாகக் கருதாது இவனை யினிவலிந்திழுப்பான். யாம் சொல்வதுகேள். எம் கட்டளைப்படி நிற்பையாயின், இவன் சிரசைத்துணிப்பாய் விரைந்து செல்கவென, இராமன் தன் குருவாகிய தந்தை கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு தாயை யழைத்துக் கொலைக்களமெய்தி, வானைக் கையிலேந்தித் தன் தாயின் சிரசைத் தள்ளித் திரும்பியடைந்து தந்தையைப் பணிந்து நிற்க, சமதக்கினி இராமா! நீ யெய்து

சொற்படி நடந்தாயேனும் தாய்க்கொலை நன்றன்று உலகம் பழிக்கும். நீ மீண்டும் அங்கெய்தி அவன் துண்பட்ட சிரத்தைக்கழுத்துடன் சேர்த்துப் பொருத்தி யெழுப்பி அவனைப் பணந்து தாயே! உன் விருப்பின்படி செல்லுகவென விடுத்து வருகவென, அவன் அவனமேசெய்ய, அதனையுயிர்பெற்ற இரேணுகை கணவனை யிழந்த தன்மையால் வருந்தி, பாசராமன் இசைவு பெற்றுக் காஞ்சிநகரெய்தி, ஏகாக்கிர சித்தமுடையவளாய்ச் சிவலிங்கந் தாபித்துக்கிரமப்படி பூசித்து வருகையில் அவளுக்கெதிராக உமாசமேதராகச் சிவபெருமான் காட்சித்தனர்.

இரேணுகை உள்ளங்களித்துக் கைகுவித்துத் துதிசெய்து தன் குறைகளை யெடுத்துக் கூறினாள். நீங்களே உலகிற்குத் தாய் தந்தையர். தாய் தந்தையர்பாற் குறை கூறிக்கொள்ளாதவர்கள் யாவர்? நான் கருதாதிருப்பினும் காத்தவிரியன் என்னைக் கருதிவஞ்சித்ததால் என் கற்புநிரிந்து என் கணவரா லவமதிப்பெய்திப் பழிப்புற்றேன். அப்பழி நீங்க உம்மைப்பூசித்தேன். என்னைக்காப்பது கடனும் எனப்பலவாறு பிரார்த்தித்தான். தாயுந் தந்தையுமாய் யாவரையுங் காக்குஞ் சிவபெருமான் புன்னகை யருழ்பி, எம்மை விரும்பினவற்றைக்கேள். இமாசல மங்கை அவற்றைக் கொடுப்பாள் என, இரேணுகை எல்லையில்லாத துன்பெய்திய அடியான் தேவரீர் திருவருளால் மக்கட்கெல்லாம் வழிபடுதெய்வமாகி அவரவர் விரும்பிய சுகபோகங்களை யதுக்கிரகிக்க வரத்தரவேண்டும். யான் பூசித்த இவ்விலிங்கத்தில் தேவரீர் ஏழுந்தருளியிருந்து பலர்க்கும் அருள் புரிய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் உமாசேவியார் மூலமாக அவ்வரங்களை இரேணுகைக்குக் கொடுத்து, பூலோகத்தில் கலியுகத்தில் மாதுடர் விரும்பிய எண்ணங்களை மூடிக்கவும், இழிஞ்சுத்தோர் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவும், அவளுக்குத் தெய்வ

வடிவமும் அதுக்கிரகித்து, உமாதேவியாரும் சிவபெருமானும் அந்தர்த்தான மாணர்கள். இரேணுகை சர்ப்ப குண்டல முடையவளாய் வாளுங்கேடகமுந் தாங்கிய கையை யுடையவளாய், போதராஜன் முதலிய சிறுதேவ கணங்கள் புடைசூழத் தெய்வமாக விளங்கினள். இவ்விரேணுகை சிவபக்தி யில்லாதாரை மிகுதியும் வருத்துவா னெனப் பெரியாரும்பணித்துள்ளார்.

பாம்புசேர் தோளிணையாள் பாளயத்து மாமாரி
சாம்பசிவன் தன்னடியைச் சாராரை—வேம்பின்
இலையை யுடுத்தியவ ரீனமானம் போக்கித்
தலையில்விளக் கேற்றிவைப்பா டான்.

காஞ்சிப்புராணம்.

எம்மை வேட்டவை யியம்புதி யியமீன் நெடுத்த
கொம்மை மென்முலை யுனக்கவை தருமெனக் கூறி.

அண்ண லாருமை கூற்றினு லவட்கவை யுதவி
மண்ணின் மேற்கவி யுகத்துறு மானிடர் கருது
மெண்ண மெண்ணியாம் கியாவையு மிழிருலத் துள்ளார்
நண்ணி வேட்டன சாலயிக் களிப்பவு நல்கி.

கொம்பனாள்பெறத் தெய்வதத் திருவுருக் கொடுத்துக்
கம்பனார்மலை மகளொடுங் கரந்தருள் செய்தார்
வம்பு வார்சூழ லிரேணுகை மடந்தையப் பொழுதே
யம்பு விக்கொரு தெய்வத மாயின எம்மா.

காதரா வணியினுள் பலகைவாட் கையினுள்
போதரா சன்முதற் பலகணம் புடைபுற
வேதரா சிகள்பயில் விரியெழிற் காஞ்சியின்
மாதரா னாயிடைத் தெய்வமாய் வைகினுள்.

இருபத்தேட்டாவது.

வச்சிர பஞ்சர கவசமுரைத்தது.

கமலாசனனாகிய பிரமதேவனும் சங்கு சக்கர கதா கட்ட கோபண்டங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களே யேந்திய பன்னக சயன னும் வாயிற் காவலரையடைந்து தமது வருகையை யுணர்ந்தும் படி வேண்டி உள்ளங்கையைத் தலையணையாக வைத்து முன்றலிற் றயிலும்படி பேரரசுசெய்துபலரையும் பெருந்துன்பு புரிந்த தூர்க் கனையும். சண்டன் முதலிய சண்டகர்களையும், துண்டஞ்செய்துநா ளிணை யண்டிவழுத்திய அண்டர்களுக்குஉதவியாற் றாங்குப்புரியும் அம்பிகையின் பேருகலிக்குக் கைம்மாறு செய்தல் வேண்டுமென்று ஒருகாலத்தில் ஒன்று கூடிய திருமால் திசைமுனை இந்திரன் முத லிய திக்பாலர்கள் கருடகார்தர்வ சித்த வித்தியாதராதிகணங்கற் தாங்கள் செயற்பால திதுவெனத் தெரியாதவர்களாய், தேவிடார் நாத ஸ்வரூபியாக விளங்குதலின் அவரை மகிழ்ச்செய்வது துதி யேயாம். ஆதலின் அத்துதியும் அடியேங்களைக்காக்கவென்னும்கரு த்துடைய தாயிருத்தல் வேண்டு மெனக்கருதிப் பின்வருமாறு துதி செய்வாராயினர். அதுவச்சிர பஞ்சர கவசமெனப்படும். அதுவரு மாறு:—

அங்கையிற் கரகந் தாங்கும் பிரமாணி யருளி னோடுந்
துங்கமென் சென்னி காக்க வயிணவி துகளி லாக
மெங்கணுங் காக்க செய்ய வேந்தெழி லுருத்தி ராணி
தங்குமெண் டிசையு மன்பு தழைத்திட வினிது காக்க. (க)

கொன்னுனைச் சூலி சென்னி மயிரினைக் குறித்துக் காக்க
மன்னுவெண் பிறைதாழ் சென்னி வயங்கொளி நெற்றி கரக்க
பன்மயிர்ப் புருவ நாளும் பரிவொடு முமையாள் காக்க
வென்னையாள் முக்க ணீச னிறைவிகண் ணீனைகள் காக்க. (உ)

- வயமிரு மிமய வல்லி மூக்கினை மகிழ்ந்து காக்க
செயையொடு விசையை மேல்கீழித்தினைச் சிறந்து காக்க
வயிலுடைச் சுருதி தூய வஞ்செவி காக்க தண்ணென்
பயின்மல ருறையுஞ் செல்லி பல்லினை யுவந்து காக்க. (ந)
- சண்மென் கபோலங் காக்க தவளநாண் மலரின் வைகு
மொண்டொடி நன்னாக் காக்க விசையைமங் கலைமற் றெவ்வாக்
கண்கவர் நாடி காக்க காத்தியா யனியெஞ் ஞான்று
முண்டக மலரிற் றூய முகத்தினைச் சிறந்து காக்க. (ச)
- காளமுண் டிருண்ட நீல கண்டிமென் கழுத்துக் காக்க
தோளில்பூ தார சத்தி சுவர்புறங் காக்க கூர்மி
நீளொளிச் சந்தி காக்க வயிந்திரி நெறுயி டோருந்
தோளினை காக்க பத்மை துணைமல ரங்கை காக்க. (ஞ)
- கமலைகை விரல்கள் காக்க விசையை யுகிர்கள் காக்க
திமிரமுண் டொளிரும் வெய்யோன் மண்டலத் துறையுஞ் செல்வி
யெமதிரு வாகு மூலங் காக்கவா வைர்க ளேத்து
வமிர்கல கரிநா னுளு மகன்மணி மார்பங் காக்க. (சு)
- தரித்திரி யிதயங் காக்க தயித்தியர்ச் செருப்போன் மிக்க
கருத்தொடு முலைகள் காக்க சகத்தினி லிறைமை பூண்டோள்
திருத்தரு வயிறு காக்க திகழ்த்போ கதிதன் னுள்ளத்
தருத்தியி னுந்தி காக்க வசைவளர் முதுகு காக்க. (எ)
- கருத்தரு விகடை காக்க கடிதடம் பாமை வாய்ப்த
குருமணிச் சகனங் காக்க குகாரணி குய்யங் காக்க
வருடா வரும பாய கந்தினி யுபானங் காக்க
தெருளுடை விபூல யென் றுஞ் சிறப்புடைக் குறங்கு காக்க. (அ)
- லளிதமென் முழந்தாள் காக்க வியற்சபை கணைக்கால் காக்க
தளித்தரு கோரை வாய்ப்த பட்டினைக் கடிக்க மிக்க
வளிகொள்பா தலத்திற் செல்வோ ளண்கெழு புறந்தாள் காக்க
வளானிநகம் விடல்கள் சந்திரி யுக்கிரி யுவந்து காக்க. (க)

தலத்துறை மடந்தை யுள்ளங் காலினைக் காக்க தண்ணென்
மலர்த்திரு மீனையைக் காக்க வயங்குடேத் திரதை யோங்கி
யுலப்பில்கேத் திரங்கள் காக்க பிரியகரை யொழிவ ருது
நலத்தரு மக்க டம்மை நன்குறக் காக்க வன்றே. (கய)

உயர்சனா தனியெஞ் ஞான்று மொழிவறு மாயுள் காக்க
மயர்வறு சீர்த்தி யாவு மாதேவி காக்க மிக்க
செய்யறு தருமம் யாவுந் தனுத்திரி சிறந்து காக்க
வியல்புடைக் குலத்தை வாய்ந்த குலதேவி யினிது காக்க. (கச)

சந்ததிப் பிரதை நல்லோ ரியைபினைத் தயாவிற் காக்க
விட்கொடும் போரி னீரில் வெளியினில் வனத்திற் குதி
லிழ்ந புற மதனி லோங்கு சர்வாணி காக்க வென்றோப்
பொற்றரு மலர்க லேவ் புங்கவ ரேத்தி னாரே. (கஉ)

இவ்வகையாகத் துதிபுரிந்த இமையவர்கட்கு மாதேவி மன
மிரங்கினவராய்ப்பிரசன்னையாகி. அமரர்களே நீங்கள்என்னைத்துதி
செய்த இவ்வச்சிர பஞ்சரகவசத்தைச் சபிப்பவர்களைச் சுரப்பிணி
வருத்தாது. இதனை யெட்டுருச்சபித்துச் சலத்தைக்குடித்தால்
வயிற்று வலி நீங்கும். இரவில் பாராயணஞ் செய்து கொண்டு
வழ்நடந்தாற் பேய் பூதங்கள் அணுகமாட்டா. பிரசவவேதனை யுறு
கையில் நீரை யபிமந்திரித்துக்கொடுத்தால் உடனே பிரசவிப்பர்.
யுத்தபூமியிற் சபித்தால் வெற்றி யுண்டாகும். இதனைத்திடபக்தி
யோடு சபிப்போரை நமது சக்திகள் நாடோறும் இடைவிடாது
பாதுகாப்பார்கள் என்று அறுக்கிரகித்தனர்.

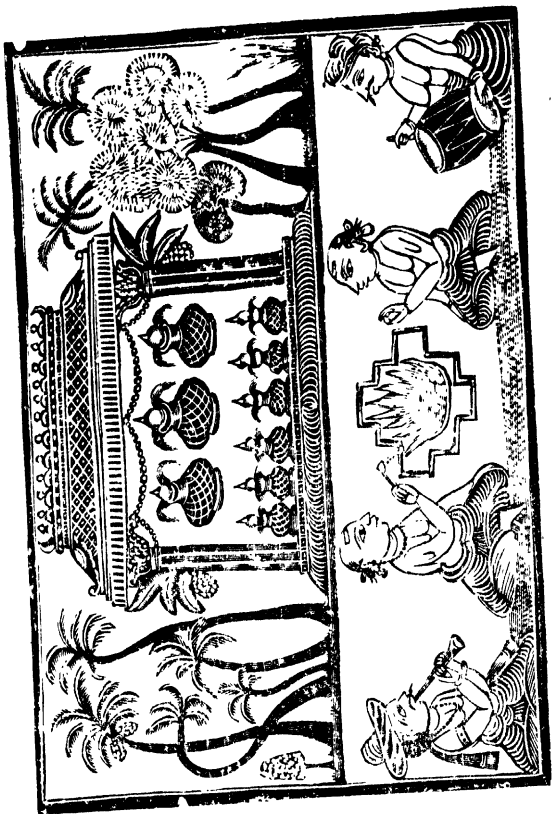
[இக்கவசம் நாடோறும் அன்போடு பாராயணஞ்செய்வோர்
கமது இவ்ந்திசுத்திகளையெய்தி அம்பிகையின் திருவருளடைவா
ரென்பது நூற்றுணிவு. ஆதலின் இகளை இங்கு விரித்தெழுச
கேர்த்தது.]

இருபத்தோன்பதாவது நவராத்திரி மகிமை.

துருவசிந்து வென்னும் மன்னவன் மகனும் சுபாகுவின் மரு மகனுமாகிய சுதர்சனனெனும் மன்னவன், தேவியின் அழங்காகம் வகிக்கப்பெற்றவனாய் இருந்தமையின், சுபாகு தன்மகளாகிய சசி கலை சுதர்சனனையே மணக்கவுறுதியுற்றிருப்பது கருதி அவன் கருத்தை முடிக்க விரும்பியும் பிறமன்னர் வன்மைக்குப் பயந்தும், வஞ்சகமாகச் சுதர்சனனுக்கே மணமுடித்துத் தந்தனன். அவன்பால் விடைகொண்ட சுதர்சனன் தன் நகரத்திற்குப் பிரயாண மாருகையில், யுகாஜித்து என்போன் பல அரசர்களோடு கூடிச் சுபாகுவை யெதிர்க்க, தேவி பிரத்தியக்ஷமாய் யுகாஜித்துவையும் அவன் மருமகன் சத்திரஜித்தனையும் கொன்று சுபாகுவுக்கும் சுதர்சனனுக்கும் வேண்டிய வரத் தந்தனள். அப்பொழுது சுபாகு.

நமோ தேவ்யை ஜகத்தார்யை ஸிவாயை ஸததம்நம:
துர்காயை பகவத்யைதே காமதாயை நமோ நம:
நமஸ்சிவாயை ஸார்த்யை தேவித்யாயை மோக்ஷதேநம:
விஸ்வவ்யாஸ்தை ஜகந்மாத ஜகத்தார்யை நமஸ்சிவெ.!!

என்று பலவாறு துதிசெய்து, தாயே! இத்தகைய பெருங் கருணைபுரிந்த உமது தோத்திரத்தையேனும் பீஜாக்ஷரமந்திரத்தையேனும் அறிந்தவனோ வென்று புகழ்ந்து நிற்ப, தேவி அரசனை நோக்கி நீ விரும்பியது யாதென, சுதர்சனன் அம்பிகையை யடிபணிந்து பலவாறு பிரார்த்திக்க, அன்னை, சுதர்சனனேநோக்கி

ஓ அயோத்தியடைந்து உன்குலத்திற்கேற்ப அரச்சீதி நடத்தி என்னை நாடோறும் மறவாது தியானித்து வருக. கிருஷ்ணபகூ அஷ்டமி நவமி சதுர்த்தசி இவை எனக்கு விசேஷிப்பு தினங்கள். நாடோறும் திரிகாலபூஜையும் அஷ்டமி முதலிய நாட்களில் எனக்கு ப்பலியோடு விசேஷபூஜையும் நடத்துக. சரக்குதுவில் வரும் நவராத்திரியிலும், சைத்ராஷஷ்டா ஆஸ்வீஜ மாகமாசங்களிலும் கிருஷ்ண ஷ்டமி நவமி சதுர்த்தசி இத்திகளிலும் எனக்காக மலிதமுறைபூஜிதங்கடவையென்றருளி அந்தர்த்தானமாயினர். அதன்பின்னர், சகர்சனன் தன்நகரெய்தி, தேவியைச்சிங்காதனத்தில் விக்கிரக ரூபமாக எழுந்தருளச்செய்து மகோற்சவ முகவியன சிறக்கக் கொண்டாட அரசுநடத்தி அம்பிகையின மகிமாவிசேடங்களைக் தேசமெங்கும் பரவச் செய்து விளங்கினன். சகர்சனனாலும் சபாருவிராலும் அந்நாட்டிந்த நவராத்திரி விபக முறையைச் சொல்லுகின்றோம்.

நவராத்திரிக்கு வேண்டிய பூஜோபகரணங்களை அமாவாசையன்றே சேகரித்துக் கொண்டு அன்று ஏககால போஜனஞ்செய்து பிரதமையில் சபகரமான வேதிகையமைத்து, தேவியின் பூஜாவிசியுணர்ந்தவர்களும் பக்தியுடையவர்களு மாகிய பிராமணர்களில் ஒன்பதின்மர் ஐவர் மூவர் அல்லது ஒருவரை யாவது ஒன்பது தினங்களும் அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்துப் பூஜாமண்டப மடையவேண்டும். அந்தணர் வேதகோஷஞ் செய்யவெண்பட்டு விரித்த சிங்காதனத்தின்மேல் சங்குசக்கர கதாபத்மங்களைத் தாங்கிய சதுர்பூஜத்தோடு கூடிய தேவி ரூபத்தையாவது, பரினெண்கரங்களோடுகூடிய தேவி ரூபத்தையாவது, வஸ்திராபரணங்களாலலங்கரித்து எழுந்தருளச் செய்து, சும்பபூஜைக் காகந் கலச ஸ்தாபனஞ்செய்து ஐவகைத்தளிர்களை மேலே செருகிமங்கலவாத்திய முழங்க, அம்பா! நவராத்திரி விரதத்தைச் செய்கின்றேன். இடைபூறின்றி அநுக்கிரகிக்கவேண்டும். சக்தியளவாகச்

செய்கின்றே னென்று சங்கற்பித்து, விதிப்படி கும்பத்தையும் பிம்பத்தையும் பூஜித்து நவாவரண பூஜையுமுடித்து, பழ்ரசங்க ளால் அர்க்கியமளித்து இளரீர் மாதூளை வாழை பலா மா முதலிய சுனிகளை மிகுதியாக வைத்து அன்னநிலேதனஞ் செய்தல் வேண் டும். [பூஜிப்பவர் மாமிசபக்ஷகராயின் மகிஷபலி மேஷபலி வரா ஹபலி முதலியவற்றைத் தந்து] அதன் பின்னர் ஒருமுழு நிகள மும் அகலமுமுள்ள திரிகோணமமைத்து அதில் தண்டலமிட்டு ஹோமஞ்செய்யவேண்டும். நவராத்திரி பூஜையை அநேக திரவி யங்களால் நிருத்த கீத வாத்தியத்தோடு மூன்றுகாலமும் செய்ய வேண்டும். ஒன்பது நாளும் விரதமிருப்போர் உபவாசியாயிருந்து பூஜை முடித்துப்பின்பு புசித்து, சயனாதிகளை விலக்கி நிலமிசைப் படுத்தல் வேண்டும். பிரதமையில் அஸ்தநக்ஷத்திரங்குடமாயின் அது விசேடதினம். அத்தினத்தின் பூசையால் அம்பிகை ஸர்வாபீஷ்டங் களையும் கொடுப்பாள்.

தேவியை யுக்தேசித்துப் பலியிடும் மகிஷ முதலியவை சுவர்க்கமடையும். அதனைக்கொன்றவர்களும் நரகமெய்தார். என்னெனில் ஜீவபாமாக எதைச்செய்யினும் பாபமுண்டாம். அருட் பாமாக எதைச்செய்யினும் புண்ணியமே யுண்டா மென்பது பிர மாணம். கலசபூசமுதல் ஹோமாந்தம் செய்யத் தருவனவற்றை முடித்துப் பின்னர், கன்னிகைகளைப் பூஜிக்க வேண்டும். அக் கன்னிகைகளை இரண்டுமுதல் பத்துவயதளவுமுள்ள கன்னிகை களாய், முறையே குமாரி திரிமூர்த்தி கல்யாணி ரோகணி காளி கா சண்டிகா சாம்பவி துர்க்கா சுபத்திராயென்பன அவர்கட்குப் பெயராம். பூஜித்து, பூஜியுத்த மென்னும் பதங்களை ஆதியாகவு டைய வேமந்திரத்தாலும் அதனையுணராதவன் பீஜமந்திரத்தாலும் பூஜிக்கவேண்டும். ஒரு வயது கன்னிகையும் பத்து வயதுக்கு மேற்பட்ட கன்னிகையும் பூஜார்ஹமாகார். குமாரி முதலாகச்

சொல்லிய கன்னிகைகளில் முதல் நாள் ஒருகன்னிகையும். இரண்டா நாள் இரண்டு கன்னிகைகளுமாக நாளொன்றுக் கொருகன்னிகையாக வயர்த்தியாக வருவித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு கன்னிகையாகவும் பூஜிக்கலாம். இப் பூஜை தன சம்பத்திற் கேற்ப விசேடமாகச் செய்யத்தக்கதன்றி லோபமாகச்செய்யக்கூடாது.

குமாரியைப்பூசித்தால் தரித்திரநாசம் சத்துருநாசம் ஆயுள் வீருத்தி. திரிமூர்த்தியைப் பூசித்தால் தர்மார்த்தநாமியம் தன தானியவீருத்தி. புத்திராபிவீருத்தி. கல்யாணியைப் பூசித்தால் வித்தை ஜயம் ராஜ்யநுகம். ரோகினியைப் பூசித்தால் ரோக நாசம். காளியைப்பூசித்தால் சத்துருநாசம். சண்டிகையைப் பூசித்தால் ஐசவரியம். சாம்பலியைப் பூசித்தால் யுத்தத்தில் ஜயம் துக்க தரித்திராதி நிவர்த்தி இராஜசம்பத்து. தூர்க்கையைப்பூசித்தால் சத்துருநாசம் சாத்தியப்படாத காரியங்களை யுஞ் சாதிக்குந் ஆற்றல் பரலோகநுகம். சுபத்திரையைப்பூசித்தால் மனோபூதி, இவை கைகூடும்.

குமாஸ்யச தத்வாநி யாஸ்ருஜ்ய பிலேய

காதிநபிச தேவாம்ஸ்தான் குமாரீம் பூஜயாம் யஹம். (க)

சத்யாதிபிஸ் த்ரிமூர்த்திர்யாத் தர்ஷிநாநா ஸ்வரூபினீ
த்ரிகால வ்யாபிநீ சக்திஸ் த்ரிமூர்த்திம் பூஜயாம் யஹம் (உ)

கல்யாண காரினீ நித்யம் பக்தாநாம் பூஜிதாநஸம்
பூஜயாமிசதாம் பக்த்யா கல்யாணீம் ஸர்வகாமதாம். (ஃ)

ரோஹயந்திச. பீஜாநி ப்ராக்ஜநம் ஸஞ்சிதாநிவை
யாதேவி ஸர்வபூதாநாம் ரோஹணீம் பூஜயாம் யஹம். (ச)

காளிகா லயதே ஸர்வம் ப்ரஹ்மாண்டம்ஸ சராசரம்
கல்பாந்த ஸமயே யாதாம் காளிகாம் பூஜயாம் யஹம். (ரு)

சண்டிகாம் சண்டருபாஞ்ச சண்டமுண்ட விநாவிரீம்
தாம்சண்ட பாபஹரிணீம் சண்டிகாம் பூஜயாம்யஹம். (சு)

அகராணாத் ஸமுத்தப்திர் யந்மயை: பரிகீர்திதா
யஸ்யாஸ்தாம் சுகதாந்தேவீம் ஸாம்பவீம் பூஜயாம்யஹம். (சு)

துர்காத்ரா யதிபக்தம்யா ஸாதூர் திநாகஸநீ
துர்ஞ்ஞோயா ஸர்வ தேவாநாம் தாம் துர்காம் பூஜயாம் யஹம். (அ)

சுபத்ராணிசபக்தானாம் குருதே பூஜிகேஸதா
அபத்ரா நாவிரீம் தேவீம் ஸுபத்ராம் பூஜயாம் யஹம் (க)

இந்த நவராத்திரி விரதத்தை எண்ணிந்தத் தேவர்கள் அனு
பதித்து இஷ்டசித்திகளை யடைந்துள்ளார்கள் ஸ்ரீராமபென்
அநுஷ்டித்து இழங்க சீடாபீடாட்டியையும் இராஜ்யசம்பத்தையும்
யெய்தினர். ஸ்ரீராமமூர்த்தி அநுஷ்டிப்பது கண்ட சுசீல நென்
னும் ஹைசியன் அநுஷ்டித்துச்சகல சம்பத்துகளை யெய்தினன்.
அநுஷ்டித்துப் பலபேறுகளைப் பெற்றோர் எண்ணாதோர்.

முப்பதாவது

நவசக்திகட்கருளியது.

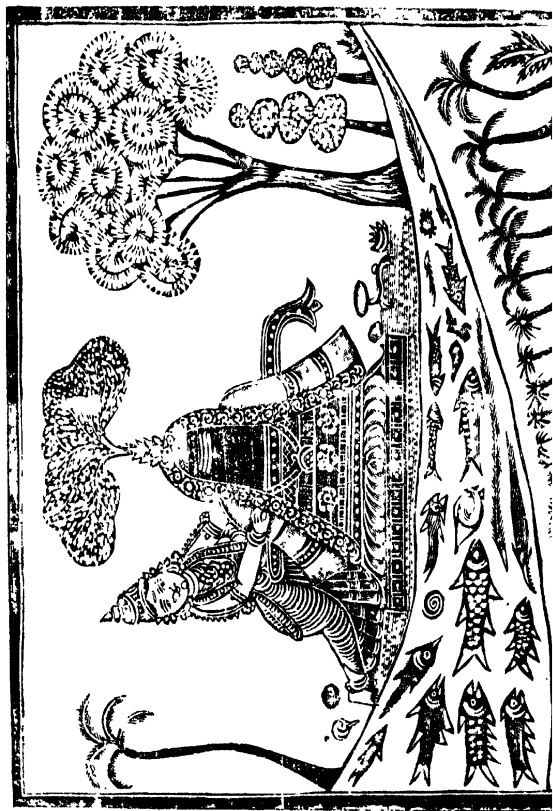
ஸர்வ ஜகத்மாதாவாகிய பாமேசுவரியார் நவசக்திகட் கருளி யதைக் கூறமுன்னர் உலக அளவினைக் கூறியருளுதல் துன்றிய மையாதாகலின், உலகவளவைச் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றேன். அஃது எட்டுக் கொண்டது. திரிசுமேணு, திரிசுமேணு எட்டுக்கொண் டது இலீகை. இலீகை எட்டுக் கொண்டது யுகை. யுகை எட் டிக் கொண்டது யவை. யவை குறுக்காக எட்டுக் கொண்டது மாநாங்குலம். மாநாங்குலம் இருபத்து நான்கு கொண்டது முழம். முழம் நான்கு கொண்டது வில். வில் இரண்டு கொண்டது தண் டம். தண்டம் இரண்டாயிரம் கொண்டது குமேரம். குமேரம் இரண்டு கொண்டது கெவியூதி. அக்குமேரம் நான்கு அல்லது கெவியூதி இரண்டு கொண்டது யோசனை. அந்த யோசனை நூற் கோடி கொண்டது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள ஐரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ்வளவினேயாம்.

பிருதிவி தத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. அதைக் கடந்த அப்பு தத்துவம் பதின்மடங்கு விரிவு முயர்ச்சியும் ஏற்றங் கொண்டிருக்கும். அப்பு தத்துவத்தைப்பற்ற, தேயமுதற் பிரகி ருதியீறாக அண்டங்கள் பதின் மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியும் அதி கரித்திருக்கும். முன்னைய பிரகிருதியைப்பற்ற இராகம் நூறுபா கம் விரிவும் உயர்ச்சியும் ஏற்றங்கொண்டிருக்கும். இவ்விராகத் தைப்பற்ற வித்தியா தத்துவம் நூறுமடங்குவிரிவும் உயர்ச்சியுந் கொண்டிருக்கும். அவ்வித்தையைப்பற்ற நியதிதத்துவம் நூறு

மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். அந்நியநியைப் பற்றி, காலத்தாலும் நூறு மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். முன்சொன்ன காலத்தைப்பற்றி, காலத்தாலும் நூற்றொருபதினாயிரம் விரிவும் உயர்ச்சியுங் கூடும். அதன் மேல், மாயை சுத்தவித்தை ஈசரம் சாதாக்கியம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்று முறையேகோடி, கோடியே பதினாயிரம். இலகூம் இரண்டிலகூம். மூன்று லகூமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கும் அண்டவிரிவில் பிருதிவிதத்துவ மாகிய நிவீர்த்தி கலையில் ஒரு தட்டில் தேங்காய் விளங்காய் பரப்பினது போல ஆயிரக்கோடி யண்டங்களுண்டு. அவை பொன் மயமாய் அருக்கர் பதினாயிரவர் உதயமானுற் போலக் குக்குடாண்டம்போலிருக்கும். அண்டகடாகப்புறம்பே இந்திரதிக்கு முதலிய பத்துத்திக்கின்று முள்ள நூறுபுவனங்களுண்டு. அவற்றின் மேல் காலாக்கினி பூத்திரர் முதலினோர் புவனம் ஆறு. அவற்றின் மேலிரண்டு. ஆக அப்புவனத்தில் நூற்றெட்டு அண்டங்களுண்டு. அவை யொழியப் பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் மேல் உயரவிருக்கும். பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் அதோ முகத்திலிருக்கும். பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் ஈசானத்திலிருக்கும். இன்னும் வடக்கிலும் வாயு மூலையிலும், மேற்கிலும், நிருதிதிக்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினி திக்கிலும், கிழக்கிலும். முறையே பப்பத்துப் புவனங்களும் ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் காலாக்கினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இதன் மேற் பிரதிஷ்டாகலை. இப்படியே கலைகள் தோறும் அண்டங்கள் எண்ணிறந்தனவாக விரியும், [இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிவாகமப் பெருங்கட லுட்காண்க. இங்கு விரிவாஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது.]

இத்தகைய அண்ட கோடிகளைத் தொழிற் படுத்தி நடத்தும் பாமேசுவரி தமது காருண்யத்தால் அவை யெஞ்ஞான்றும் சரிவரத் திதி புரிவதற்காக ஸஹஸ்ரவிலோசனி, ஸஹஸ்ரானனி,

ஸஹஸ்டபுஜை, அஸ்வாருடை, அயோமுகி, த்வரிகை, பிரேதாசனி, விஸ்வை, கௌரி யென்னும் நவசக்திகளைப் படைத்து அண்டகோடிகள் நிலைகுலையாமல் ஆதாரமாகக் காவல்புரியக் கட்டளை யிட்டெள்ளனர்.

“ஆயிரங் கண்ணி யன்ன முகத்தின ளன்ன கையள்
பாய்பரி யூர்தி வெய்ய வயோமுரி தொனிகை பண்பிற்
நீயவெம் பிணத்தின் மேலோள் விசசுவை கௌரி செப்பு
மேயவொன் பதின்ம ரிந்த வியனுல களிப்ப ரன்றே.”

முப்பத்தோன்றாவது

முப்பத்திரண்டாம் வளர்த்தது.

அந்தர மளாவிச் சுந்தரமுடைய மந்தரகிரியில், பலதேவமுனிவர் பணிசெய்யப், பார்வதி பரமேசுவரர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒரு சமயத்தில், பார்வதி தேவியார் விநோதார்த்தமாக விமலர் திருவிழிகளைப் பின்புறத்திலிருந்து கொண்டு இருதிருக்கரங்களாலும் பொத்தினர். அங்ஙனம் புதைத்த வளவில், அவ்விழிகளினொளி மறைய எல்லாவுலகங்களும் திசைகளும் தேவகுலகமும் இருண்மயமாயின. மாந்தரும் வானவரும் உலகினையும் ஆங்காங் குள்ள பல பொருள்களையும் காணாராயினர். பிரமதேவன் சிருட்டியும் முனிவர் யாகங்களும், ஏனையோர் தானம் தவம் செய்வ வழிபாடு கலவியின்பம் அறிவு தூற்கேள்வி முதலியன ஒன்று மின்றி மயங்கின. அதனால், தேவர் முனிவர் முதலானோர் ஒன்றுத்தோன்றாமல், ஆங்காங்கு வருந்தி நின்று பெருங்குரலிட் டழக்கேட்ட அம்பிகை தமது திருக்கரத்தை நீக்கச் சிவபெருமான் திருவிழி திறந்தனர்.

உடனே ஒளிமழுங்கி நின்ற சூரிய சந்திர நகூத்திரங்க ளெல்லாம் விளங்கின. படைத்தல் காத்தல் முதலிய அரசியல் நன்கு நடந்தன. வேள்விகள் நிகழ்ந்தன. தேவர் முனிவர் முதலினோர் களித்தனர். இறைவர் திருவிழையை அம்மையார் மூடித்திறந்த சிறு காலம் உலகங்கட்கு எண்ணிறந்த காலங்களாய் அவரவர் செய்கடன் முதலியன நிகழ்வொட்டா தொழித்தது. அதனால் சிவபெருமான் இரக்கமெய்தி அம்பிகையின் திருமுகத்தை நோக்கி, தேவீ! எமது திருக்கண்களைப் பொத்தினமையால் படைப்பின்றிப் பாவம் வளர்ந்தது அஃதுன் பாலது. அதற்கு நீயே தீர்வு செய்யவேண்டும்.

“ இகப்பருங் கருணை பூண்ட வெஃகரு - ளை தலைக்கு நந்த மகத்தடி யவார்க்கும் பாவ மணுகுவ தில்லை யேனும் வகுத்தவா புரிதி யெல்லாக் கருமமு மரபி னாலயா நிகழ்த்திய வாறே பற்றி நிகழ்த்திடு முலகங் கண்டாய். ”

அம்பிகையே! எனக்கும் உனக்கும் நம்மன்பர்களுக்கும் பாவம் வந்தனுகுவதில்லை யானாலும், யான் கூறிய படியே நீ புரிதல் வேண்டும். ஏனெனில், நாம் எதனைச் செய்கின்றோமோ அதனையே உலகமும் விரும்பிச்செய்யு மாதலின் எனக்கூற, தேவீ யார் அங்ஙனமே செய்யத்தக்க தென்றிணங்கி, பரிகாரம் யாது? காலமெது? இடமெது? இவற்றையுட்கூறுகவென, உமையே! எம்மையர்ச் சிர்த்தல் எமது நாமங்களை யுச்சரித்தல் அடியவரை வாழிபடுதல் இவை யே பிராயச்சித்தங்கள். விடியல் முதலிய ஆறுகாலங்களும் புண்ணியஸ்தலங்களும் அதற்குரிய காலமும் இடமுமாம். இனி, பூசை பானது நித்தியம் நைமித்திகம் காமியமென மூவகைப்படும். அவற்றில் நிலவுலகொழிந்து ஏனையுலகங்களில் நிகழும் பூசை நித்தியமாகுமன்றி நைமித்திகமும் காமியமுமாகா. இம்மூவகைப் பூசை

யும் செய்தற்கு நிலவுலகிற் பரதகண்டமே உரிய இடமா மென்றனர். தேவி சிவபெருமானே நோக்கி. பரதகண்டத்தில் பல புண்ணியக் கோயில்களும் எழுந்தவனின் அவற்றில் உயர்ந்ததலம் யாதென வினவி, சிவபெருமான் பெண்ணே! எண்ணிறந்த சிவதலங்களில் சிறந்தன ஆயிரத்தெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன நூற்றெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன அறுபத்தெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன காசி காஞ்சியெனு மிரண்டு. அவற்றினும் நமக்குச் சிறந்தது காஞ்சி. நீ அந்நகரத்திற் கழுவாய் புரியக்கடவை. முன்னே நமதிடப் தேவரும் ஆங்கு என்னை யாட்சித்துச் சிவாபராத்தையை விலக்கிய விடமாமெனக்கூற, பிராட்டியார் பெருமானே விடைகொண்டு புறம்போந்து, பலதோழிமார்களுடன் விமானத்தி லுயர்ந்தனர். அப்பொழுது திருமகள் கலைமகள் சப்தமாதர் பல தேவமாதர்களும் வந்தனர். மத்தளமுகலிய வாத்தியங்களும், சாமரை குடை கொடி விசிறி பஞ்சகருக்கள் தீர்த்தங்கள் புடைசூழ்ந்துவர ஆகாயவழியே சென்ற, காசிசேத்திர மெய்திச் சிவாட்சினை செய்து தம் பெயரார் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை பண்ணி, அவரு நின்றவிமானமூர்ந்து தொண்டைநாடெய்தி, துலாமாச பூரணத்திர சோமவார கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி திதி கூடிய சுபதினத்தில் காஞ்சி நகரத்தை வந்தடைந்தனர்.

மாளே சாஸ்வ யுஜே ரபாதுஸதுலே

பூர்வாங்கதே பங்குரீங் |

ஸோமே ஸோமதிநே ஸாபெ பரிவதிதா

பகே வளர் கேதரே |

தேவீப் ராபகிரீந்த்ர ஜாத்ரி ஜகதாம்

கல்யாண ஸம்பத்தயே |

காஞ்சேம் காஞ்சன தோரணிம் கலிமீல

புத்வம்வரி நீம் ப்ராக்நீம். ||

பிரளய காலத்திலும் அழியாது நிலைபெற்றுள்ள காஞ்சிப்பதியை அம்மையார் கண்கள் களிக்கக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சிகூர்ந்து கைகுவித்து உடல் புளிக்க அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஏகம்பவாணரை யர்ச்சிக்கச் சங்கற்பஞ்செய்து கொண்டு. +ம்கண மணிந்தனர். (அதனால் அத்தீர்த்தத்தைக் கங்கண தீர்த்தமென்றும் அப்போதர்ச்சித்த சிவலிங்க மூர்த்தியைக் கங்கணேசுவரரென்றும் சொல்லுவார்கள். பின்னர் கடக மணியும் போதர்ச்சித்து சிவலிங்கத்தைக் கடகேசுவரரென்பர். இவ்விரு மூர்த்திகளைத் தரிசித்தோர் மல நோய் நீங்கித்தற்போது மிழந்து, முத்திபெறு வார்கள்.) அவகுநின்றும் பிலாகாச மெய்தித் துதித்து உலகாணித் தீர்த்தக் கரையை யடைந்து அங்கே தங்கியிருந்து சுவாங்குசெய்யக் கூருதித் தேவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டு கருமங்கள் முப்பத்திரண்டையும் வளர்க்கத் தொடங்கினர்.

தெய்வத்தென் புலந்தார் பூக மானிடம் பிரம மென்றோ
ரைவகை யெச்சஞ் சூத்தந் துறந்துவர் மடநக ளன்பு
செய்யுமில் வாழ்வார்க் கில்ல மனைக்குப கரணந் தேம்பூப்
பெய்தமை தண்ணீர்ப் பந்த ரெங்கணும் பிரநகு சோலை.

இரப்பவர் குருட ரெவ்வ முற்றவர்ப் புரக்கல் வென்றோப்
தூக்குநன் மருந்து துவாய் மகவினை யோம்பல் சுண்ணம்
பரித்தபா கடையே யெண்ணெய் பைம்புனல் குளிப்பவெண்டு
மருக்கிளர் துவர்க ளாதி மலரணை நிலரூன் கன்னி.

கடிமணம் விளக்கு மாறாக் கடனெழித் திடுக லீச
னடியவர் வீழைவ வீகை யக்கமா மணிவெண் ணீறு
படியிலாக் கடவுட் பூசை யுபகர ணங்கள் பாசந்
தடிநரு வேக வாய்மைச் சைவநூல் புராண நல்கல்.

சிவபிரானடிக்கீழ்ப் பத்தி செவியறி வுறுத்த லோடு
முவகையி னபயம் யார்க்கும் வழங்குத லுள்ளிட் டோது
கவையிரி யறமெண் ணான்கு நாடொறு நிகழ்ச்சி மாணப்
பவநெறி தூக்கு ஞானப் பைந்தொடி நிறுவிப் பின்னர்.

இவ்வகையாகத் கருமங்களை யெல்லாம் பெருக்கச் செய்து
'வெகாண்டு, கம்பாநதிக்கரையில் செழித்துப்படர்ந்த ஆம்பர (மா)
1. பிழலில் எழுந்தருளிய ஜோதிவிங்க மூர்த்தியாகிய ஏகாம்பரநாக
தைத் தரிசிக்கும் அன்பு முன்னின்றிர்ப்ப பாங்கியர் முகலிய மாநா
புடைகுழ வீதிவழியே சென்று நகரினப்பிரதக்ஷிணம்வருகையில்,
சுண்டோடு வந்த திருமகள் கலேமுகள் இமையவர் மகளிர்கள் காளி
கள் சாஸ்கா யோகினிகள் சப்தமாடிகள் ஆகிய இவர்களை அவர
வாகளுக்குரிய இடங்களிலே காலவாகத் தங்குவிருக்கும்படி கட்ட
ளையிட்டனர்.

ஸம்ஸ் தாப்யயோகிரீஸ்ஸர்வா: கமலாதீஸ் சதந்யகா: |
ஸம்மனோப் ஸரஸோப்ருத்தாந் நவஸங்க் யாஸ்சஸக்திகா: ||
மாந்ருஸ்சகாளிஸஹி தாஸ் ஸஹ ஸாஸ்கராமஹேஸ்வரீ |
க்ஷமேண ஸர்வாண் வைஸாநி ஸ்தாநாந் ஸம்ஸமாஹிதா ||
தத்ர தத்ர சஸம்பூஜ்ய பூர்வாமாடப் யஸாதீஸம் |

இறைவியார் இப்படி நியமனஞ்செய்து கீழ்த்திசையிலிருந்து
சிவாலயங்கடோறுஞ் சென்று தரிசித்து அர்ச்சித்து திரு ஏகம்ப
வாணர் திருவாலய மெய்தி உள்ளன்போடு பணிந்து சந்தியிடை
ந்து, தோழியர் இருபுறமும் சாமர மிரட்ட, மகாமண்டபத்திற் சிறி
திருந் திளைப்பாறி, தோழிகளே! எனதிறைவர் திருவிழிகளைப்
பொத்தியதற்காக் கழுவா யியற்றுக வெணுங்கட்டளையேற்று நகரு
வந்துள்ளேன். நீங்கள் யான் வேண்டுவனவற்றைக் கொண்டுவா

ருங்க னெனக் கட்டளையிட, அதனைக்கேட்ட தோழிகள் தாயே! யாங்கள் செய்யும் பணியாவை யெனவினவ, அம் பிகை அவர்களிற் சிற்சிலரை நோக்கி, நீங்கள் தனித்தனி நதிக்கரையிலுள்ள மாயிலை வில்வம் வாழை பலா மா முதலிய கனிகள் இலைகள் சந்தன முதலிய வாசனேத்திரவியங்கள் ரத்தினா பரணங்கள் ஆடைவகைகள் பஞ்சகௌவியம் அபிடேகத்திரவியம் நிவேதனம் முதலியன கொண்டுவாருங்கள். சிலர் அலங்காரஞ் செய்யுங்கள் என, அவரவர்க்கேற்ற பணிவிடைகளைச் செய்யும் படி கட்டளையிட, அப்பணிப்பெண்கள் அவ்வத் தொழிலிற்றலைப் பட்டு நின்றனர். உமாபத்திரி கீர்த்திமதி யென்பார் வடக்கிலுந் தெற்கிலுங் கிணறெடுத்துக் கங்கை காளிந்தி நதிகளை நிரப்பினர். சிலர் அக்கினிதிசையில் கிணறெடுத்து மடைப்பள்ளி யமைத் தனர். சிலர் வேகவதிக்கரையில் அம்பிகாவன மென நந்தனவன மமைத்தனர். சிலர் வாழை கமுகு கரும்பு இவற்றைத் தூண்களி கட்டி மலர் மாலே மணிமாலே தொங்கவிட்டு விதானங்கள் கட்டி ஆலயத்தை யலங்கரித்தனர். சிலர் சித்திரான்னங்களைச் சமைத் தார்கள். பலவகைமலர் மாலேகளைப் பணிநீர் தெளித்துக்குடலை யில்நிறைத்தார்கள். சிலர் திருமஞ்சன தீர்த்த மமைத்தார்கள். சிலர் பலபழவர்க்கங்களைக் கொணர்ந்தார்கள். பால் தேன் நெய் கரும்பிரசம் தயிர் பட்டாடை ஆபரணங்கள் சந்தனக்குழம்பு புதுகு கர்ப்பூரம் குங்குமம் கண்ணடி தீபங்கள் தூபங்கள் இவற் றைச்சித்தப்படுத்தினர். சிலர் யாழ்முதலியவற்றடன் பாடினர். சிலர் பரததூற்படி யாடினர்.

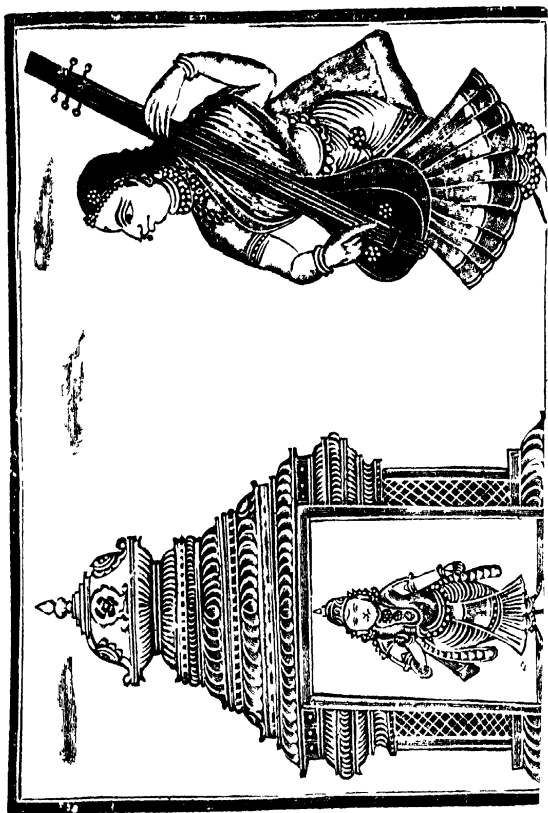
அன்னையா ரேவியபணிகள் இங்ஙனம் நிகழ்கையில், தாம் மகாமண்டபத்தினின்று, உமாபத்திரை யுண்டிசெய்த கூவலை யடைந்து இறைவரைச் சிந்தித்து விதிப்படி நீராடி உடலீரம் புலர்த்தி இரண்டு பட்டாடை யுடுத்து, திருநீறு கண்டிகை புனை

ந்து அநுட்டான முடித்து, பூஜோப கரணங்களைத் தோழிமாரேந்தி
வர இரண்டா மாவரண மடைந்து, சங்குமுதலிய வாத்தி
யங்களொலிக்கவும் கின்னரர் கீதம்பாடவும் நாடகப் பெண்கள்
நடிக்கவும் அந்தணர் வேதமோதி வரவும், நிருதிதிக்கினும் வாயு
திக்கினும் முறையே வீற்றிருக்கும் கணபதி கந்தர்களைப் பூசித்து
விடைத் தேவருள்ள விடத்தை மேவி, துவார பூசையை முடித்து
ஏகம்பவாணரைக் கண்களாற்கண்டு ஆசையால் அடியற்ற மரம்
போல் வீழ்ந்து சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்து ஆந்தரபரவசமாய்ப்
பணிந்து சிவானந்தமயமாக விளங்கினள். உடல் முழுதும் ஆந்
தக்கண்ணீர் நனைக்க என்புருக மெய்புளிக்க மொழிகுளா
றான பூசை செய்து சந்திர சேகரா! படைத்தற்றொழிவேத்
தடுத்த பாவத்தை விலக்க இன்று யான் தேவரீர் பூசையைக்
கொண்டேளுதலின், ஊறு நீக்கி முன்னின்று அநுகரகிக்கவேண்டு
மென்று சங்கற்பித்து, பூதசுத்தி அந்தர்யாகம் பாத்யமுதலிய
தீர்த்த சுத்தி இவைசெய்து, சிவலிங்கத்தின் மீதுள்ள பண்டைய
மலரை மாற்றி ஆகாரசுத்தி முதல் குடிலா சத்தியீராயமைந்துள்ள
சிவாதானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, ஞானநோக்காற்றாரி
சித்துப் போற்றி, பாத்தியம் ஆசமனம் அர்க்கியம் இவற்றைக்
கொடுத்து மதுபர்க்க மூட்டி மீண்டும் ஆசமனங்கொடுத்து,
இனிய அன்னத்தை நிவேதித்து, எண்ணெய் மாநெல்லி மஞ்சள்
இவற்றின் காப்பீட்டு, பஞ்சகௌவியம் பஞ்சாயிர்தம் இளரீர்
கருப்பஞ்சாறு பழவர்க்கங்கள் சந்தனம் சுத்தோதகமாகிய இவற்றி
னால் மஹாருத்திரமோதி யபிடேகித்து, வஸ்திரத்தினால் திருமேனி
யை யொற்றிப்பட்டாடை முப்புரிநூல் சந்தனம் ஆபரணம் மலர்
மாலை இவற்றாலலங்கரித்துத் தூபதீபங்காட்டி நிவேதனமூட்டி
ஆசமனார்க்கியம் தாம்பூலமளித்து, பிரதக்கணம் நமஸ்காரம் தோத்
திரம் பஞ்சாட்கூரஜபம் முதலிய பூஜைமுற்றுஞ் செய்து முடித்து,
பிலத்தருகே யடைந்து முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் முறைப்

முப்பத்திரண்டாவது.

விதியாவதிக் கநுக்கிரகம்

அதிரூப செளந்தரியவதியாகிய வித்தியாவதி யென்னும் வித்தியாநம்பப் பெண் பூர்வம் தன் இளம் பருவத்தே தந்தையாகிய விசுவாவசுவைப்பணிந்து. எத்தையே! யான் ஸர்வலோகமாநாதாகிய பரமேசுவரியைத் தியானஞ் செய்யும் பேரவா வுடையேனாகலின். அம்மகாதேவியின் உத்திரத்தை யெனக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமென வேண்டி அவன்பா லுபதேசிக்கப் பெற்று. நான் எந்தஸ்தலத்தில் அம்பிகையைத் தியானஞ்செய்து கவமிருக்கல் தகுமென வினவி, விசுவாவசு அம்மணீ! சக்திபீடங்கள் அறுபத்து ஈன்களுள்ளொன்றாய்த் துவாதசாந்தக் தலமாய் எண்ணிய பேர் எண்ணியவார்களை யெளிதாகவே கொடுத்தற்கிடமாய் மீனாசுர தேவியார் எழுந்தருளியுள்ள மதுரைப்பதியே யுக்குமானவிடம். நம் மூதாதைகள் ஸ்வர் அந்நகரில் அம்பிகையை வேண்டி அரும் பெருவாடகளைப் பெற்றுள்ளார்க ளெனக்கூற. வித்தியாவதி தந்தைபால் விடை கொண்டு புறப்பட்டு, காடு மலை நதிமுதலியன கடந்து நென்னாடடைந்து கடம்பாரண்ணயத்துப் புகுந்து பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து கைமாசத்தில் அம்பிகையை நோக்கி ஐம்புலன்களையும் ஒருவழி நிறுத்தித்தவாஞ் செய்பவள் ஆகாரத்தில் வெறுப் பெய்தி, கைமாசமுழுதும் பகற் காலத்திற் புசித்தும். மாசிமாசத்தில் இரலிற் புசித்தும். பங்குனி மாசத்தில் கிடைத்தபோது புசித்தும், சித்திரைமாசத்தில் கந்த மூலங்களை யுண்டும். வைகாசிமாசத்தில் எள்ளுப்பொடியைத் தின்றும். ஆனிமாசத்தில் சாந்திராயண மநுவஷ்டித்தும். ஆடிமாசத்தில் பஞ்சகவ்வியநுகர்ந்தும். ஆவணிமாசத்தில் பாலைப்பருகி

யும். புரட்டாசி மாசத்தில் சுத்த ஜலத்தை யுட்கொண்டும், அர்ப்பிசிமாசத்தில் தருப்பைநுனியிலுள்ள நீரைப் புசித்தும். கார்த்திகை மாசத்தில் வாயு [காற்றும்] பக்ஷணஞ் செய்தும், மார்கழி மாசத்தில் நிராகரமாயிருந்தும் தாங்கிடல் வணங்கிடந்தான்.

ஏகாஹாரே நேகமாஸ மேகம் நக்தாஸ நேகச |
அயாசிதாஸநேகைக மந்யம் ஸாக பலாஸநாத் ||
திலபிஷ்டே நேகமாஸ மந்யஞ் சாந்ராமணே நச |
பஞ்சகந்யஸ நேகைக மந்யம் பாலீய பாகத: ||
பயோவ்ர தேகைகமாஸம் குஸாக்ரம்புஷ்டே நச |
வாய்வாஹாபேணே கமாஸம் நிராஹரணே சக்தமாந் ||

பெரும்பக னல்லான் கங்குலா ணுதவப் பெற்றவு ணிலைமுத்தர் பல்லான். அரும்பொடி யெள்ளுண் சாந்தி ரயணமா ணைந்துபால் நறியநீர் தருப்பை, இரும்பு, ணுனியீர் காலிவை நுகர்த்து மியர் தரும் பட்டினி யுற்றும், வரம்புற விாறு திங்களு நோற்று வரடி மேல் வருஞ்சுற மதியில்.

யாதேவி ஜகதாம்கர்த்ரீ ஸங்கரஸ் யாபி ஸங்கரீ |
நமஸ்தஸ்யை ஸுமீ நாக்ஸ்ய தேவ்யை மங்களமூர்த்தியே |
ஸக்ரூர்தாராத்ய யாமஸ்வ மபீஷ்டம் லபதேஜந: | நமஸ் * * ||
யஸ்யா: ப்ரஸாதேவேஸேத போகமோக்ஷை நதூர்லபௌ | நமஸ் *
யயாஸிவோபி யுத்தஸஸத் பஞ்சக்ருதய ம்கரோதிஹி | நமஸ்தஸமை
யஸ்யா: ப்ரீத்யர்த்த மநிஸம்லாஸ்யம்குர்பந்ஸி வோபபௌ | நமஸ் *
லக்ஷ்மீஸ்ரஸவதீ முக்யா டஸ்யாஸ் தேஜ: கணோத்பவா: | நமஸ்
யாதேவி முக்திகா மாநம் ப்ரஹ்மவித்யாப் ரதாயிநீ || நமஸ் * *
யஸ்யா: ப்ரணாமமாத்ரேண வர்த்தந்தேஸர் வஸம்பத: | நமஸ் * * ||
யாஸ்துதாஸர் வபாபக்தீ ஸர் வோபத்ரவாஸாரீ | நமஸ் * * ||

யயா தேவ்யாவிரஹிதஸ் ஸிவோபிஹி நிரந்தக: | நமஸ் * * ||
 சராசரம் ஜகத்ஸர்வம் யஸ்யா: பாதஸமுத்பவம் | நமஸ் * * ||
 இதிஸ்துதவா மஹாதேவீம் ப் பரணம் யசபுந: புந: |
 அதுஜ்ஞயாஸு மீநாக்ஷயா: ப்ரார்த்தயா மாஸகந்யகா: ||

என்றிங்ஙனம் பிரார்த்தித்த வித்தியாவதிக்கு மாதேவி கரு
 ணபூதையாய் மூவாண்டு வாய்ந்த இளங்கன்னிகையாய்க் காக்கி
 தந்து, ஹேவித்தியாவதி! உனது அன்பிற்கு வியந்தோம்! நீவிரும்
 பிய வாய்மாது? வினக்குகவென! வித்தியாவதி சாஷ்டாங்க நமஸ்
 காரம் செய்து, நாயே! உனது பாதாம்புயத்தில் நிற்காதபத்தி
 பாலித்தருளுவகோடு இக்குழந்தை வடிவாய் அடியேன் மடியில்
 வளர்த்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, மாதேவியா நவன்
 றி மறு ஜனனத்தில் சோழ பரம்பரையில் காஞ்சனமாலையென்
 னும் பெண்ணாகப் பிறந்து மலயத்துவஜபாண்டியனுக்கு மனைவி
 யாகிப் பல சகங்கனையும் அனுபவிப்பாய். அக்காலத்தில் மயலத்து
 வஜன் மகப்பேறின்றிப் புத்திரகா மேஷ்டி யென்னும் யாகஞ்
 செய்வான். அப்போது மும் முலைக்கன்னிகையாய்த் தடாதகை
 யென்னும் பெயரோடு உன் அருந்த வப்புதல்வி யாகவருகவே
 னென்றறுக்கிரகித்தனள். தேவர்கள் மலர்மாரி வருஷித்தார்கள்.
 இதன் தொடர்பு தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரத்திற்
 காண்க.

மப்புத்ரீபவதீ பூத்வா ரூபேணவம் விதேநச ||
 ஆலிங்க நாதிக்ருத்யேந ஸந்தோஷ்யப்ரதிவாஸம் |
 முக்திம்புந: ப்ரயச்சார்யேஸு மீநாக்ஷி மஹேஸ்வரீ: ||
 மலயத்வஜ யூபாலம் பதிம்லபத் வாம ஹேள ஜஸம் |
 அதுபூய சிரம்காலம் தேநஸார்த்தம் மஹாஸுகம் ||
 தத்ஸ்துபுத்ரகாமேஷ்ட்யாம் ஸஞ்ஜாதாம் ஜாதவேதஸ||
 குசந்ரய யுதாம் புத்ரீம் மாம்லபத்வா மதநுக்கிரஹாத் ||

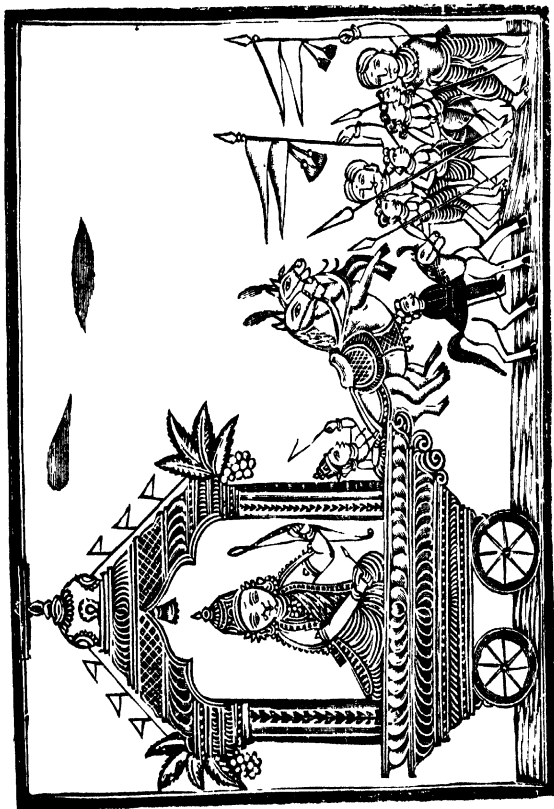

முப்பத்துமூன்றாவது தடாதகாவதாரம்.

பக்தாநுக்கிரக நிமித்தமாகப் பரமேசுவரியார் செந்தமிழ் நாட்
டிவே திருவவதாரஞ்செய்தருளியசரிதையைச் சொல்லுகின்றோம்.
மதுரைமாநகரத்தில் அரசுபுரிந்து வந்த குலசேகர பாண்டியன்
புதல்வனாகிய மலயத்துவஜன் வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்
லவனாய் நீதி முறை தவறாது அரசு செய்து வருகையில், சோழ
ராசர்தளிற் சிறந்த குரசேனன் மகளாகிய காஞ்சன மாலையை
விவாகஞ் செய்தனன். (இக்காஞ்சன மாலை பூர்வம் விச்சாவதி
யாயிருந்தவன். விச்சாவதி யநுக்கிரகத்திற் காண்க.) அழகிற் சிற
ந்தவன். எண்ணில்லாப் போகமாதர்களை யுடையவன், குறைவொ
ன்று மின்றிப் பெருஞ்சிறப்போடு வாழ்ந்திருந்தும் மகவில்லாக்
குறை வொன்றுற் றிருந்தான். இவன் அநந்த அசுவ மேதங்களை
யாற்றி வந்தமையின், இந்தியன் தன் பதவிக்கு இடையூறெயது
மென்று எண்ணியவனாய் மலயத்துவஜ பாண்டியனை யடைந்து,
மகிபனே! நீ புத்திரப்பேற்றினை விரும்பியவனாதலின் புத்திரகா
மேஷ்டியைச் செய்தல் வேண்டு மெனத் தூண்டிச்சொல்ல, பாண்
டியன் பல அந்தணரை வருவித்து அவ்யாகத்தைத் தன்மனைவி
காஞ்சனமாலையோடிருந்து செய்து முறைப்படி முடித்தனன்.
அப்பொழுது அவ்யாக குண்டத்தில் தியானது கொழுந்து விட்
டெரியும் சமயத்தில் ஸம்பூர்ணாகுதி கொடுத்தவுடன் ஸர்வலோக
மாதாவாகிய பரமேசுவரியார் மூன்று வயதோடும் திரிபுரசுந்தரி
யெனும் தமது திரு நாமத்திற் கேற்ற திவ்வியவடிவோடும் சிறந்த
ஆடையா பரணதிகள் பூண்டு மும்முலைக் கன்னிகையாகத் தோன்
றி யவதரித்து மெல்லு நடந்து மலயத்துவஜன் பாற்செல்ல, பாண்
டியனும் காஞ்சனமாலையும் மனம் பூரித்து எடுத்து மகிழ்வோடு
முத்தமிட்டு அனைத்துக் கொண்டு ஆரந்த மெய்தினர்.

ஆயினும், மலயத்துவஜ பாண்டியன், யான் ஆண்மகவு பெறத் தல் வேண்டியாகஞ் செய்ததற்குப் பெண்மகவு உதிப்பினும் அதிசௌந்தரிய வதியா யிருப்பதோடு, என்பகை மன்னர் பரிகசிக்கு ம்படி மும்முலைப் பெண்ணாகப் பிறந்ததேயென மனம் வருந்துகையில்சிவபெருமான் ஆகாயவாணியால், “அ சனே! ன்பு உல்கியாக வர் திக்குமாரிக்குத்தடா தகையெனநாமகரணஞ்செய்துகுமாரனாக குச செய்வன போலச சடங்குகளை யெல்லாஞ்சிறிது வ குறைவின் றிசசபகரமாக நடத்துக. இவளுக்குக் கணவன் வருகையில் இடையிலுள்ளஸ்தனம் மறைந்துவிடும். அது கருதி “வருகற்க” எனக் கூற மன்னவன் அங்வனமே மனங்களித்துஸர்வாடம்ப பூர்வமாகப் புத்திரிகா மகோத்சவங் கொண்டாடினன. தடா உகைப் பிராட்டியா வளர் பிறைச சந்தி ன்போல வளர்ந்து அ சரிமைக்குரிய அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகள் இரதாரூட அசுவாரூட கஜாரூடங்க ன்முதலிய யாவும் தேர்ந்து விளங்குவது கண்டு உரிய பருவத்திலே மலயத்துவஜன் மகளுக்கு இராஜ்யபா மளித்து மகுடாப்டேடிகஞ் செய்வித்துக் தேவிலோ கெய்தினன். தடா உகைப்பிராட்டியார் பல்மேக மன்னர்களையும் அடக்கி அவர்கள்பாற் கப்பங் கொண்டு விசேஷமாகத்தான கருமங்களை அபிவிர்ந்தி செய்து அ ச நடர சிவந்தனர். அம்பிகை கன்னிப் பருவத்தில் அரசாண்டமையின் பாண்டி நாட்டிற்குக் கன்னி நாடென்றொரு காரணப் பெயரும் வழங்குகின்றது.

“மன்னவன் றிருமகட்கு மைந்தர்போற் சடங்களைத்தும் வந்தாது வேகம், சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடா உகையென் றிட்டிழுடி சூட்டி வாயிப், பொன்னனையா டனக்கிறைவன் வரும் பொழுதோர் முலைமறையும் புந்தி மாழ்கே, வென்னவா னருளா லோர் திருவாக்கு விசம்பிடைநன் நெழுந்த தன்றே.”

முப்பத்து நான்காவது. தடாதகையார் திக்கு விஜயம்.

பூநீரொகழி தேவியார் மலயத்துவஜபாண்டிய குமாரியாய்க் திருவாவதாரு செய்து தடாதகைப்பிராட்டியாடென்னுந் திருநாமத்தோடு பாண்டிய நாட்டினை அடையுரிந்து வருகையில் மணப்பருவமடைந்தார்க்க்கண்ட தாய் காஞ்சனமாலை தன் புதல்வியருக்குத் திருமணமுண்டாகவிலையே யெனவருந்திநிற்ப, பிராட்டியார் அன்னையே! நிகருதியது நிகழுங்காலத்தில் நிகழும். இப்போது யான் திசைகடோறுஞ் சென்று என்வென்றியை நிலைநிறுத்தி வருவேனென்று நாற்பெருஞ் சேனையையும் திட்டிக் கொண்டு சமதியெனும் மந்திரியுடன் வர, மாதர்சேனையநேகம் தம்மைப் புடைகுழப்போர்க் கோலங் கொண்டெழுந்து பல மன்னர்களை வென்று தமக்கு நிகர்வா நின்மையால் திசைப்பாலகரை வெல்லக் கருதி இந்நிரதிசையை யடைந்து அவனோடுபொருது அவனை வென்று அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட பலதிதைகொண்டிரும்பினர்.

ஸம்மர்பிதம் கல்பவ்ருகம் காம தேனும் ப்ரக் ருஹயச |

சிந்தாமணிக்கருதாம்மாலா மமாரணஞ்ச துர்பலாம் ||

இந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட காமதேனு கற்பகவிருகம் சிந்தாமணி ஐராவதமுதலிய பலபொருள்களையும்கொண்டு அப்படியே அக்கினிமுதலிய திக்குபாலர்களையும் வென்று அவரவர்பாற்றி ரைகொண்டு, இறுதியில் கைலாயகிரியை யடைந்து முதற்பெருந் காவலாயுள்ள திருநந்தி தேவர்கண்டு, வெகுண்டு இறைவர்க் குணத்திக் கட்டளை பெற்றுப் பூதகணங்களைப் போருக்கனுப்ப, தேவியார் அவர்களையெல்லாம் துவம்சம்செய்து சிலரைக்கொன்றும் பலரைப்பயந்து புறமுதுகு காட்டி யோடவுஞ்செய்தனர்.

இவ்வரலாறுகளை யெல்லாம்அறிந்த சிவபெருமான் தாமே போர்க் கோலங் கொண்டாராய் யுத்த பூமியை யடைய இன்னும் யாவர் யுத்தத்திற்கு வரினும் அநாயாஸமாக அவர்களையும் வெற்றிகொள்ளும் ஆற்றலோடு நிற்கின்ற அம்மையாராகிய தமது வாமபாதியைக் கண்டனர். அம்மையாரும் தமது வலப்பாகப் பாதி யாகிய பரமேசுவரரைக்கண்டனர். அவ்விதங்கண்டமாத்திரமே இடையிலிருந்த ஒரு ஸ்தனமானது மறைந்து விட, மனதில் நாணமும் அச்சமும் கொண்டார் போன்று சிரங்குனிந்து நிலத்தைநோக்கி நிற்கையில், பூர்வ விர்த்தாந்தங்களைத் தெரிந்த சுமதியென்னு மத்திரிபணிந்து, தாயே ! இச்சிவபெருமானே உனது கணவனென்றனன்.

இதிதாந்நிர் பயாந்க்ருத்வா த்த்பாணிக்பஹ்னோதஸுக |
கத்வா தடாதகாம் பஸ்யந் தஸ் தெளசாபதரோமுகா ||
தஸ்யதூர்ஸ் நமாத்தேரண தஸ்யாஸ்து விக்ருத: குச: |
அத்ருஸ்யதாம் த்ருதம் ப்ராப மத்க்ரே விஸ்த்யஸைஸவத: ||

நிகடஸ்தாஸ் ஸர்வ ஏவ தாரத் ருஷ்டவாவிஸமிதா: ஸ்திதிதா
ஸார்தரகச்சந் மஹாமந்திரீ ஸஹமதிஸ்ச புராதந: ||
அயமேவாநகேபர்தா தவேத்ய கத்யத்ரஹ: |
ஸ்ருத்வாதடாதகா கந்யா விலோக் யாத்யந்த ஸஹத்ரம். ||

சிவபெருமான் தம்முன்னர் நாணமெய்தினார் போல நிற்கும் பிராட்டியாரைப் பார்த்து, நீ நின் நகரிற்குச் செல்லுக யாம் அங்கு வந்து உம்மைமணஞ்செய்வோ மென இறைவியார் அங்கனமே மதுரைமா நகரிற்குப் பல வளங் களோடெய்தினர். சிவபெருமான் ஸமஸ்த தேவர்களோடுஞ் சென்று தேவியாரை மணவினை முடித்து பிராட்டியார் வகித்த அரசரிமையைச் சோமசுந்தரபாண்டியரெனும் பெயரோடுசில காலம் வகித்து, பின்னர் உக்கிரகுமார பாண்டியர்பால் ஒப்புவித்துத் தமது சுயஞ் சோதி வடிவெய்தினர்.

முப்பத்துஐந்தாவது.

அந்தணகௌரிக்கருளியது.

பாண்டிவள நாட்டிலே பல சிறப்புகளோடு விளங்குங் மதுரை நகரத்திலே அந்தணர் குலத்திலே விருபாக்ஷனென்னும் பெயருடைய ஒருவனிருந்தனன். அவன் மனைவி சுபவ்யசையென்பாள். இவர்களுிருவரும் பலகவஞ்செய்து சப்தமாசர்கள் திருவருளால் ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றனர். அக்குமாரி கௌரியென்னும் பெயர் வாய்த்து கௌரியம்மையார் கால பாதத்தில் கருத்து மிகுந்து தந்தையாகிய விருபாக்ஷரை யெய்தி. எந்நகையே! பிறவியை அடியோடகற்றும் ஆற்றலுடைய மாடேவியின் மந்திரத்தை எனக்குபேசிக் தருள்கவெனக்கேட்டு அவளானைத் தெளிந்து நாத்தமும்பேரப் பன்னாள் ஐபித்து அம்பிகையின் அருங்கிரகத்திற்கு அருகாமையாயிருக்க-அந்தணர்வழக்கப்படி அரிவையரை அவர் தம் அறியாப்பருவத்தே மணவினை செய்ய வேண்டிய காலின். எட்டு வயதாயினவே. இன்னும் மணநாயகன் அருதிபெற வாக்கானகிலேனே என விருபாக்ஷியார் விசன மெய்தியிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில், அயர் புலத்திலுள்ள அந்தணப் பிரமாசாரி யொருவன் திருமாலுக்கடிமை பூண்டவன் பிச்சை புக்குப்புகிப்பவன் அங்கெய்த அவனைக்கண்ட விருபாக்ஷர் அவ்வந்தணப்பிரமாசாரிக்குத் தன் பெற்றற் கரும்புல்லவியை மணவினைமுடித்துக் கொடுப்பதாகத் தன்னுட்பிணந்து உறவினர் முதலிய ஒருவரையும் வினவாது அவனுக்குத்தத்தஞ் செய்து மணவினைமுடித்துத்ததும்பலபொருள்களை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து விடுத்தனன், பிச்சைக்குவந்தவன் பெண்ணினைக்கட்டிக்கொண்டு தனதிருக்கையையடை

யக்நாணச் சுகியராய் ஒரு புடையொதுக்கி வைத்திருந்தனர். அப் படிச் சிலகாலஞ் செல்ல. ஒருநாள் அவ்வீட்டார் யாவரும் அயலூரில் நடக்கும் உறவினர் விவாகத்திற்குச் செல்ல. நேர்ந்தமையின் வைணவ மிகுந்து விளங்கும் அவன் தாய் தந்தையர் கௌரியாரை ஒரு புறத்தே தனியே விடுத்து அறைகளைத் தாளிட்டிக் கொண்டு சென்றனர். தனித்திருக்குங் கௌரி தன் வழங்கப் படி கௌரிதிருமந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டே சிவ சின்னங் களைக்காணப் பெறுது வருந்துகையில். சிவபெருமானே ஒரு விருத்தவேதியாய் அங்கடைய, பெரியோரே ! இங்கெழுந்தருளிய காணம் யாடுவன வினவ, பெரியோர் யாம்பசித்து உன் னிடம் வந்தோ மென. எம்மவர்கள் வீட்டைத் தாளிட்டிச் சென்றார்களென, அவர் ி கொடுமுன்னர் அப்பூட்டித் தெறிபடுமென. கௌரி அங்ஙனமே மடைப்பள்ளியைத் திரித்து அறுசுவையுண்டி உமை த்துப் பலகா வகை களுடன் முதியோருக்கு இனியமொழிகள் பகர்ந்து காட்ட அதனைப் புசித்துக் காளைப்பருவமெய்தினவாய், கலவைசார்த்து முகலியவிளங்க வீற்றிருக்கக் கண்டு கை கெரித்து வியர்த்துநிற்கையில். அயலூர்ச்சென்ற அவர்கள் அங்கடைய அந்த ணமுதியார் பச்சிளங்குழந்தையாய்த் திருநீற்றுக்காப்போடு காணப்பட அவர்கள் இக்குழந்தையாவருடையதென. கௌரி அயல் வீட்டாருடைய தென ியும் அக்குழந்தையுமாகாமையின் ஈகி ருந்துபுறஞ்செல்கவெனத்தூத்த கௌரிவீதியினின்று வருந்துகையில், குழந்தை வடிவு க்ந்து சிவ பெருமானாகவும். கௌரி கௌரியம்மையார் வடிவெய்தவும் இடப ராகன மூர்த்து ஆகாய வீதியால் கைலாய பத்னி யெய்தி கௌரி கௌரியின் கமலசபணங் களிற் கலந்தனள்.

முப்பத்தாறுவது ர த் த பீ ஜ வ த ம்.

பிரமதேவனார் பெருவரம் பெற்றவர்களுக்கும் இரணியகசிபன் மரபினருமாகிய சுமப் நிசும்பர்வத்ச் செயல் மேற்கொண்டிருந்த சங்கரியின் வஸ்திரங்களாற் சங்கரிக்கப்பட்ட செய்தியை அவ்வாசார் கட்கினையா ளாகிய குமோதி யென்பவன் பெற்ற புத்திரனும் கொடி யோனார் தன்னுடலுதிரத்தில் ஒரு துளி யெக்காலத் தாயினும் எவராலாயினும் எக்காரணத் தாலாயினும் நில மிசை வீழ்ந்தால் அவ்விரத்தி பிந்து தன் போன்ற தானவனாகி உயிரேற்றுத் தனக்குதவியான மாறுவரம் பெற்றவனுமாகிய ரத்த பீஜனென்னுங் காரணப் பேர்வகித்தவன் அறிந்து தன் மாதுலரைக் கொன்று தீதிழைத்தவன் சேயிழை யென்று நாணமெய்தி அத்தகைய நங்கையை அரைநொடியிற் சங்கரிப்பேன். என் ஆற்றல் நன்றாயிருந்தது என வீராட்டகாசத்தோடு தோள் கொட்டி அன்னையா ரருகடைந்து அறை கூவ அப்பொழுது சமர்களத்திருந்த சப்த மாதர்கள் கண்டு அம்பிகை கட்டினையால் அமரியற்றி அரிய அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அவனுடலம் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தனர். அக்காயங்களின் வழியே பெருகிய சோரிக்கு அளவின்று அவன் உதிரத்துளி ஒவ்வொன்று ஒவ்வொருசரவடிவேற்றுத் தனித்தனி யெதிர்ப்பக் கண்டு சப்தமாதர்கள் விரைந்து ஒடிவந்து விமலையின் திருவடியில் வீழ்ந்து விண்ணப்பிக்க பார்வதி புன்னகையரும்பித் தன் குழை நோக்க ஆங்கிருந்து காளி தோன்றினன். சப்தமாதர்களே! நீங்களிருக்க வென்றவர்களை அங்கே நிறுத்தி காளிதேவியை நோக்கி இவர்க ளிரத்தபீஜனுக்கு எதிர் நிற்க வியலாது இமைப்பிற்றிரும்பின ராகலின் யானே அவனோடு போர்செய்து கொல்லுவேன். அவனிற் கு மெல்ல

யுமவனுடலினின்று முதிரத்துளி ஒன்றும் நிலமிசைவிழாது உன்
கைக் கபாலத் தேந்தியும் உனது நாவை வளைத்து நீபருகக் கட
வாப் என்று பணிந்து அங்நனமே அவள் உதிர்பானஞ் செய்து
வட இறைவியார் இரத்த பீஜனை யெதிர்த்து இணையில்லாப் போர்
செய்து இமைப்பொழுதிலழித்து இமையவர் துயரை யொழித்து
அவர்களைச் செல்ல விடையளித்து காளியைக் களிப்பித்துத் தெய்
வீகமுஞ் சிவபெருமானோடு நடனஞ்செய்து அவர்பக்கலில் வசித்த
லும் ஆகியவரங்களை யளித்துச் சப்தமாதர்களுக் கணுக்கிரகித்து
மறைந்தனர். இக்காளியே திருவாலங் காட்டிலிருந்து இறைவா
னோடு நீர்த்தப்போர் செய்தவள்.

முப்பத்தேழாவது

ப ண் ட ர ஈ ர வ த ம்.

வெள்ளி மலையாகிய திருக்கைலாயகிரியி னின்றும் உமா
ம்பாட்டியார் சிவபெருமானுடன் ஒரு உத்தியானவனத்திற் கெழு
ந்தருளி உல்லாசமாகவுலாவி அங்குள்ள மலர்கள் கனிகள் கொடி
கள் முதலிய விசேஷங்களைத் திருக்கண் ணோக்கஞ் செய்து
கொண்டிருக்கையில், சிவாக்கினையின்படி அருகிருந்த கணங்கள்
அதிரம்மிய மான பறவைத்தொகுதியில் ஓர்னனத்தையும் ஒருகிளி
யையும் பற்றிக்கொணர், சிவபெருமான் அவற்றைநோக்கி நீங்
கள் நாடோறும் எங்கே வசிக்கின்றீர்க ளெனவ்னவ, கிளியா
னது ஐயனே! நான் இந்தச் சோலையிலேயே வசிக்கின்றேனென்
றது. அன்னமோ யான் வெருகாலம் தேவலோகத்துக் கற்பகச்
சோலையிலிருந்தேன். தேசசஞ்சாரஞ் செய்ய விரும்பிப் பலவிட
முஞ் சென்றேன். நான் சஞ்சரியாதவனமும் மூழ்காத தீர்த்தமு

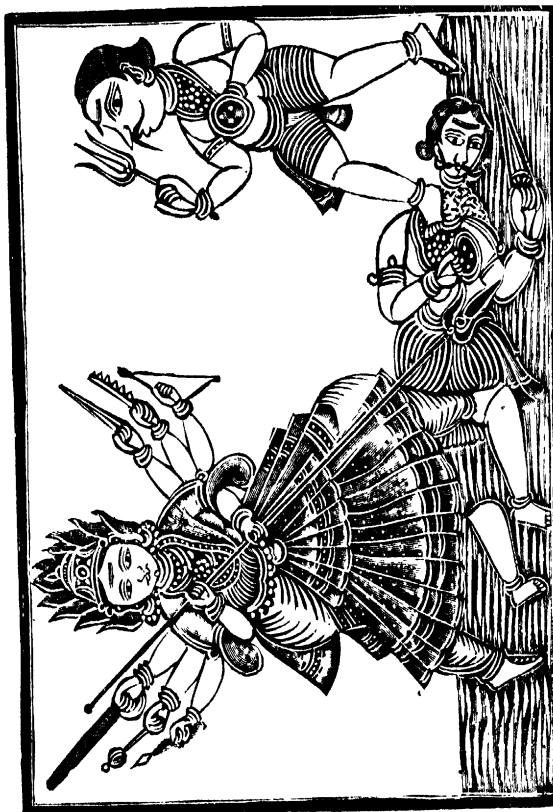
மில்லை. இறுதியில் இத்தாமரைத் தடாகத்தில் வசிக்கின்றேன். தேவரீர் சடைமுடியிற் றங்கிய கங்காநதியினுற் சிறப்பு செய்யப் பட்ட இத்தீர்த்தத்தை விட்டுப்போக மாட்டாதிருக்கின்றேன் எனக் கூற, அவ்வன்னத்தின் வார்த்தையைக் கேட்ட சிவபெருமான் புன்னகை புரிந்தனர். அப்பொழுது அப்பறவைகளிரண்டும் விடை கொண்டு சென்றன.

கங்காதேவியின் பெயரை அன்னஞ் சொல்லியபோது சிவ பெருமான் மனமகிழ்ந்து சந்தோஷித்தன ரென்று, அருகிருந்த அம்மையார் சினமெய்திக் கண்களில் நீர்த்துளி சிந்தி மனம்பொ ருது, நமது பெருமான் கங்கையின்மீதுள்ள அன்பு நம்மீது வைத் தாரில்லை. பூர்வம் பர்வதராஜ குமாரியாய்த் தவம்புரிந்து கொண் டிருக்கையில், திருமணம் நிறைவேற்ற விரும்பிய மன்மதன், யோக நிலையிலிருந்தார் மீது மலர்க்கணைசிந்த, ஒரு சிறிதும் அன் பின்றி அவனை யெரித்தனர். அதனைப் பொறுத்தோம். ஆயினும் நம்முடைய நிலையையாகிய சத்திமயம் விசேடமென்பதை யறிவு றுத்த ஒரு செயல் செய்வோமென்று கோபித்து, மன்மதனெ ரிந்த சாம்பர் மலையைநோக்கி இதினின்றி பண்டாசுரனென் னும் அசுர நாதன் எழுக வெனக்கருத, அக்கனமே அசுரரிற் கொடியோனாக அவன் தோன்றி, பத்துக்கோடி வருஷம் பெருந் தவம் புரிந்து, தேவர் மனிதர் முகலானாருடலிற் புகுந்து அவர்க ளுடைய சுக்கில சுரோணிதங்களை யெடுத்துப் பருகத்தக்கவலி பெற்று, அங்ஙனமே தேவன் முனிவராதியரைப் பல ஹீனப்படுத்திக் கொன்று வந்தனன்.

இதுகண்டவர்கள், அதிசயித்து இவ்வினாவிற்குக் காரணம் யாதென்றுணரமாட்டாது சிவபெருமானபால் விண்ணப்பித்து அவர் திருவருளால் இவ்விர்த்தாந்தத்தை யறிந்து, இவனையகந்

றும் உபாயம் ஏதேனும் செய்யவேண்டும், எங்களுயிரைக் காக்க வேண்டுமென்று பலவாறு பிரார்த்திக்க, அம்மையப்பர் பலகோடிசத்திகளைப் படைக்க, அச்சத்திகள் தேவர் வித்தியாதரர் கந்தர்வர் இயக்க அசுரர் பாதலர் முனிவரென்று வேறுபாடு கருதாது வாயிற் பெய்து விழுங்க, பண்டாசுரன் தெத்தென அவர்களுடைய விட்டு வெளியே போயினன். அப்பொழுது சிவபெருமான் தேவியார் திருமுகத்தை நோக்க, திரிபுரையென்னுஞ் சத்தி ஒருகையில் கரும்புவில்லும், ஒருகையில் மலர்ப்பாணமும். ஒருகையில் அங்குசமும், ஒருகையின் மலர் மாலையுந் தாங்கி மூன்றண்டங்களை யும் கொண்டு தோன்றினன். அவளை நோக்கி ி பண்டாசுரனைச் சங்கரித்து வருக வெனக்கட்டலையிட, திரிபுரை கரும்பு வில்லை வளைத்து மலர்ப்பாணங்களை விடுத்து அப்பண்டாசுரனை யடித்து அம்பிகையிடமேய்தி விண்ணப்பித்து வணங்கினன். பண்டாசுரன் காரணமாக அழிந்த அண்டங்கள் மூன்றையும் பண்டு போலப்படைத்துத் திரிமூர்த்திகளையும் அவர்கள் முடிசெயல்களையும் ிலைபெறுத்துக் வென ஆஞ்ஞாபிக்க அங்கனமே யியற்றினன்.

“ அண்டமூன் தவத்தினு லரனை யேழுதந்
பண்டைய மூவரைப் பயந்து பால்வளை
யொண்டொடி யவரை நீ யுதவி முற்செயல்
கொண்டளித் திடுமுறை கொடுத்தி யென்றனன். ”

முப்பத்தேட்டாவது

சண்டமுண்ட சம்ஹாரம்.

அமரர்களுக்கு சுந்தோப சுந்தர்புதல்வர்களாகிய சுப்பன் நிசுபனென்னும் அசுரராலெய்திய இடரினை யதற்ற இமயவல்லியார் வாழ்வித்த பின்னர் மலைச்சாரலில் தமது கணங்களோடு எழுந்தருளியிருக்கக் கண்ட சுப்ப நிசும்பர்களின் நண்பர்களாகிய சண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவாரிருவரும் தமக்கும் தமது நண்பர்க்கு மீமல் வினாவது இத்தகைத் தென்று சித்தத்தில் தெரியாது உத்தமியாகிய உமாநேவியின் பேரழைக் கண்டு மனமயங்கி இத்தகைய சவுந்தரியமுடைய மங்கையை திரிலோகங்களில் எங்குங் கண்டிலோம். இப்பேரழகுடையாள் தவஞ்செய்வானேன்? ஊனத்தில் விசிப்பானேன்? காய் கனி கிழங்கு சருகுகளைப் பட்சிப்பானேன்.? இவாளுந்வினை யிருந்தவாறேது? இவாளுக்கு நல்வினை நாமே பணித்துச் செல்வத்திற் சிறக்க விளங்கும் பதவியை நல்குவோமென்றுகருதித் தேவியின் சமீபத்தி லெய்திப் பெண்ணே! உன்சீரகாந்தி எங்கள் மனதைக் கவர்ந்து உனக்கு நன்மை செய்யு மாறு தூண்டா நின்றது. அதனை நீ மறாது! அங்கீகரிப்பையாயின் எட்டுணையுங் குறைவின்றி யிமையவர்களு மடிபணிய இவ்வுலகில் வாழலாகும். அஃதென்னெனில் சொல்லுதற்கரிய வல்லபமுடைய சும்பாசுரனென் றொருவனுளன். நியவன்பா லெய்துவையாயின் அவ்னுனை யங்கீகரிப்பான். யாங்க ளங்கீகரிக்கச்செய்வோம் எனக்கூட, அம்பிகை அருந்தவ நிலையிலுள்ள யான் ஆடவரோடுரையாடேன். அவரையும்பாரேன் ஆதலின் அரைக்கணத்தப் புறம் போ பின் என்றகற்ற அச்சண்ட முண்டர் சும்பா சூரன்பால் விரைந்தோடி தேவியின் சிறந்த பொலிவை வியந்துகூறி அச்சம்

பன் சுட்டனையால் சிலபடையோடு மீண்டும் தவத்துறை யெய்திப் பலவாறு பிரார்த்தித் தழுத்தும் வராமையோக்கிய சண்டமுண்டர் வலிதில் கைப்பற்றி யீர்க்கக் கருதுகையில் விமலை வெகுளிகொள்ள அக்கணமே அம்மையார் நோளிலிருந்து அநேகஞ் சேனையும் ஒருசத்தியுந் தோன்றிப் பெரும்போர் செய்து அசுரச் சேனையை யுஞ் சண்டமுண்டர்களையும் அந்ஞ் செய்தனர். அம்பிகை அச்சத்தியை நோக்கி நீ சண்டனையும் முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையால் சாமுண்டி யென்னும் பெயர் பெற்றுவாழ்க வென விடுத்தனர் பின்னர் சுமப் நீ சும்பர்களுந் கொல்லப்பட்டார்கள். [சுமச்சரி சும்பரரிற் காண்கரிற் காண்க.]

முப்பத்தோன்பதாவது

சும்பநிசும்ப சம்ஹாரம்.

தேவர்கள் பலரையும் இம்சித்த இரணியகசிபன் மரபிலுதித்த சுந்தோப சுந்தர்களின் புதல்வராகியசும்ப நீசும்பர் புத்தகரத்திலே பிரமதேவனை நோக்கிப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஐம் புலங்கனையடக்கி யெண்ணில்லாக் காலம் அருந்தவாஞ் செய்து அவ்வன்ன வாகனனால் அமார்க்களத் தெதிர்த்த அனைவரையும் வெல்லத்தக்க பேராற்றலுற்று இந்திராதி தேவர்களை யிமைப்பொழுதும்விடாது இன்னல் செய்துழக்கு நாளில் அதனைச் சகியாத தேவர்கள் ஐமய வல்லியாகிய இறைவியை நோக்கிப் பெருந்தவாஞ் செய்து தமக்குற்ற இடுக்கண்டீர்க்க கருதிரிற்கையில் அம்பிகை அமரர்க்குக் காட்சிதர அவர்கள் அன்னையினடிமலர் பணிந்துவேத வாக்கியங்களாற் றுதித்து தமக்கெய்திய துன்பம்கலும்படிச் சும்பரிம்பர்களைச் சங்கரிக்க வேண்டு மென்று பெரிதும் பிரார்த்தித்து

விண்ணப்பிக்க அன்னவர் வேண்டுகோட் கிணங்கிய அன்னை யங்
 கனமே செய்வலென்றருளி மலைச்சார லெய்தித்தவ வடிவம் வகித்
 துத் தமது தோழியரோடு தங்கியிருக்கையில், ஆங்குதுன்பியற்றி
 யசண்ட முண்டர்களைச் சங்கரித்தனர். [சண்ட முண்ட சம்ஹா
 ரத்திற் காண்க.] அங்ஙனம் சண்டன் முண்டன் என்னுந் தான
 வர் இறந்த செய்தியை யுணர்ந்த சும்பன் நிகம்பனைப்போர்
 அநேக அசுரச் சேனை யோடு பிரளயகால சமுத்திரம்போல ஆர்ப்
 பரிந்து வடவாக்கினி போல உருட்டி விழித்துச் சண்டமாருகம்
 போல சுவாசித்து இடிபோலக் கர்ச்சித்து அம்பிகையை யெதிர்த்
 துப் பலவகை தேவாஸ்திரங்களைக் கார்கால மேகம் போலக் கணக்
 கின்றிப் பிரயோகித்தனர். அவற்றைக் கண்ணுற்ற அமலை தமது
 திருமேனியி னின்று அபிராமி, மாயேஸ்வரி, கௌமாரி, நாரா
 யணி, வராகி, உருத்திராணி, தாளி, என்னுஞ் சப்தமாத்தர்களை
 யுஞ் சில சிவ தூதியரையு முதிப்பித்துச் சும்ப நிகம்பரோ டுத்தக்
 திற்கனுப்பினர். கௌரியம்மையார் விடுத்த சப்தமாத்தர்களுஞ்சிவ
 தூதியர்களுந் தங்க டங்கட்குறிய வாகளுடர்களாய் பலவகை
 ஆயுதங்களைத் தாங்கிச் சும்ப நிகம்பர்களை யெதிர்த்து அவர்கள்
 சேனைகளை பலவகையாகத் துன்பு செய்து புறம் போய் ஓடாந்
 வண்ணம் ஒரு சேரத்திரட்டி யழித்தனர். மாபாலிகளாகிய சும்ப
 நிகம்பர் சப்த மாத்தர்களுக்கு ஆற்றமுடியாராய் யுத்தபூமியினின்று
 தமதுமாயாவல்ல பத்தால் மறையத்துணிகையில் அம்பிகையே அவ்
 விருவரையும் ஓடாது நிறுத்தி யெண்ணிறந்த அஸ்திர சஸ்திரங்
 களால் அவர்களுடலைத் துளைத்து முகலிற் நிகம்பனையும் பின்ன
 னர் சும்பனையும்ழித்து தேவர் துயரை யொழித்தனர். அதுக
 ண்ட அமரர் அக மிகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து பலவாறு துதித்து
 ஆனந்தக் கூத்தாடினர். 'இதன் தொடர்ச்சி [ரக்க பீஷத் வதத்திற்
 காண்க.]

நாற்பதாவது

ரக்தாசுர ரக்தவீரசங்காரம்.

பொன்னுலகத்திற் கிரைவானுகிய இந்திரன் தன்பெருஞ்செல்
வந் துய்த்துப் பொற்சிங்காகுணத்தில் வீற்றிருந்து ஆடல் பாடல்
களைக் கேட்டு ஆநந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருசமயத்தில் சப்த
முனிவர்கள் அபகடையக் கண்டு அதிசீக்கிரமாகத் தண்டீட்டைத்
விட்டெழுந்து எதிர்சென்று பணிந்து அவர்களை வருவித்துத் தக்
கலீள யாடகதிலமர்த்தி.சுவாமிகளே! நீங்களெல்லாம் இங்கெழுந்தரு
ளது தவஞ்செய்யேன். கங்கன் வருகையினாலே என்செல்வங்க
ளெல்லாம் இன்றல்லவோ தழைக்கப்பெற்றே நென்று உபசார
மொழிகூறிப் பன் முறை சாவட்டாங்கமாகப் பணிந்து ஒருபுடை
யின்று அடியேனுக்கு எல்லாச் சுகங்களுமிருந்தும் ஒருதுய மட்
ம் என்னைப்பீடிக்கின்றது அதாவது அசுரர் புரியுந் துயரத்தை
யற்றகில்லேன். அசுரர்கள் தேவர்களையும் பூலோகத்திலுள்ள
மனிதர்களையும் பெரிதும் இடர் புரிகின்றார்கள். அவ்வசுரர்க
ளையடக்கி அமரையும் பூவுலகையுங் காக்குங்கடன் என்னை
யதேயாமினும் அகனைச் செய்யும் ஆற்றல் ஒரு சிறிதும் எனக்
கில்லை. அச்செயல் தங்களால் செய்யப்படவேண்டுமென்று பிரார்த்
திக்கின்றேன். இக்கற்பக நாட்டில் எண்ணிசைகளிலும் மறைந்து
கொண்டிருக்கும் அசுரர்கள் இறக்கும்படி வேதமந்திரத்தால் யாக
ஞ்செய்து தேவர்களையும் மானுடர்களையும் காப்பாற்றும்படி மன
மிரங்குவீர்களாக வென்று பன்முறை பிரார்த்திக்க, சப்த முனி
வர்கள் இந்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்கள்: இடபாருட
ராகிய சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாய்நாடோறுஞ் செய்யும் சிவார்
ச்சனை முதலியவற்றை ஒருபோதும் கைவிடலாகாது. திரிகா

லங்களிலும் அச்சிவார்ச்சனைக்குக் குறைவுசெய்யோம் வேறொன்
றுபுரிவதனால் தங்கள் கடைமைப் பாடுகை கெடுமுமெனக் கழற,
ஆகண்டலன் அகந்துளர்ந்து இத்துயரை யகற்றுவான் ஆற்றத்தக்க
செயல் பிறிதொன் றிலகெனப் பெரிதும் வேண்டிக் கவலை கூர்
தல் கண்ட கருணாருபிகளாகிய முனிவர் அகற்குத் தம்முள்ள
மிடங்கி அப்பொன்னகரத்தின் அத்திசைகளிலும் புகுவாராயி
னர். இத்திசன் அவர்களைப் பின்னொடர்ந்து சமிகைத் தருப்பை
முதலிய யாகோப கரணங்களையனுப்ப அம்முனிவர்கள் யாகுண்
டத் திருத்தி, அக்கிளி யெழுப்பி வேதமந்நிரத்தால் ஓமஞ் செய்
தார்கள். அவர்கள் செய்தன தீயடைச் செருக்குஞ் சந்தருமமே
யாயினுஞ் சிவார்ச்சனை யினின் றுத்தவறினராகலின் அத்தீகாகை
விசேடத்தால் அவர்கள் யாகுண்டங்களினின்றும் மிகக்கொ
டிய பயங்கர ஞபிகளாய் பல்லோடையுத்துயர் செய்யும் வகை
தத்தத்தையுஞ் செம்பங்கியையும் மலையன்ன தோளையும் பெற்ற
வொவ்வோ ரசுரராக எழுவர் தோன்றினர். அவர்கள் அத்தா
சுரன் - அரத்தவீரன் - பஞ்சராவணர் எனப்படுவர். அவர்களோ
ன்றியாங்கே தவநிலை மேற்கொண்ட சப்தரிஷிகளை முதலிற்றா
த்துவா ராயினர். அதனால் அவர்கள் அசுரருக்கஞ்சி அவர்தங் கட்
புலனுக் கெட்டப்படாத கெடுத்துப் பத்தகன்றனர். அவ்வசுரர் துள
சிமாலை தரித்த திருமால் முதலிய தேவர்களை யெதிர்த்து அவர்
கள் சகிக்க முடியாதோட அவ்வவ ருலகுவரையில் துரத்திச்செ
ன்று அவர்களை யடக்கியும் அவ்வுலகங்களைப் பாழ்படுத்தியும்
போரி லெதிர்த்த தேவர்களைப் புடைத்துக் கொன்றும் உலகிளை
க்காற்றி லகப்பட்ட பஞ்சபோலாக்கினர். தேவர்கள் யாவரும்
இத்துயர் சகியாது ஒருசேரத் திருக்கைலாய கிரியை யடைந்து
வெருகாலம் காத்திருந்தனர். திருமால் பிரமன் முதலினோர் தவ
ச்செயலி லிருந்தனர். பின்னர், சிவகடாட்சத்தால் சந்தி யெய்
கிவிடையத்தை விண்ணப்பிக்கச் சிவபெருமான் தமது வாமபாக

த்துள்ள பிராட்டியாரைத் திருக்கணைக்கஞ் செய்ய தேவிதிரிசூல
கௌரியாகிச் சூலாயுதமேந்திக்குண்டோதரனைத் துணைக்கொண்டு
சிங்கவாகன மூர்ந்து அரத்தாசுரன் அரத்தவீரன் இவர்களைச் சப
கரிக்கனள். [பஞ்சராவணர் வதம் பஞ்சராவணத்வம்சத்திற்கா
ணை] இவர்களோ டியற்றியபோரில் காளிகாதேவியும் சந்திர
ணங்களும் பெரும்போ ரியற்றி அவ்வாசுரசேனை முழுவதையும்
அழித்தார்கள்.

நாற்பத்தொன்றாவது

ம கி ட ா சு ர ச ந் த ர ம்.

திருமாலும் பிரமனும் தம்மிற் பகைத்துப் போர் செய்யப்
படைத் தனுப்பிய புலிமுகன் மகிடனென் னுமிருவருஞ் செய்த
துன்பைச் சகியாத தேவர் வேண்டுகோளால் அம்பிகையால் அனு
ப்பப்பட்ட தூர்க்காதேவி புலிமுகனைச் சங்கரித்தனள். [இவ்வா
லாற்றினை வியாக்கிர முகாசுர சங்காரத்தினிற் காண்க.]

புலிமுகனைப் பொருது கொன்ற தூர்க்காதேவி மகிடாசுரனை
யெதிர்க்க, அவன் வலிபொருந்திய கொம்பையும் தீச்சிந்தும் விழி
யையு முடையவனாய்ப் போர்க்கோலம் கொண்டு முன்னிற்க, தே
வி சினமிகுந்து வெவ்விய ஆயுதங்களைச் செலுத்தினள். மகிடா
சுரனும் பலமான ஆயுதங்களைக் கொண்டு பெரும்போர் புரிந்த
னன். ஆகாயத்தில் தேவர்கள் கூட்டங்கொண்டு இவர்கள் யுத்த
த்தை வேடிக்கை பார்த்திருந்தார்கள். இப்போர் நெடுநாள் வரை
யில் நீகழ்ந்தது. அப்படியிருக்கையில், ஆலகால விஷம்போல
வெளிவந்துள்ள மகிஷன் ஒருபெருங்குடி லெழுப்பினான். அதனால்

அண்டகடாகம் பிளவுபட்டது. ஆகவே வீதியிலுள்ள தேவர் சிந்தர் முகலானருந் திவைத்தனர். நகரத்திரங்க ளுதிர்ந்தன. பூமி நிலை குலங்கியது. பிராணிகள் செவிபிபட்டன. மகிஷன் புரிந்த அட்டகாசத்தைக் கண்டு கடுங்கோப மெய்திய தூர்க்காதேவி முகத்தில் அக்கினிச் சவாலு அழிகரிக்கவும், கட்கடைகளில் தீப் பிபாறிகள் சித்தவும் ஹைங்காட்டு செய்து பற்களை நெறு நெறெனச் சுடித்து. கூர்மை தங்கிய வாட்படை யொன்றினாலே அம்மகிஷன் தலையை வெட்டினன். கடல் போலப் பெருகிய உதிபவொள்ளத்தில் விழுந்த அத்தலையானது சிக்கிரத்தி லெழுந்து சென்று இடிபோல முழங்கி இணையில்லாச் சமரிழைத்தது. அப்பொழுது துர்க்கை தனக்குக் கொடுக்கப்பெற்ற சூலாயுதத்தை யெடுத்துச் சத்தித்தின்ற அத்தலையின் கொம்புகட்கிடையே குந்தியழுத்திக்கொண்டு அசுரரசை மிதித்துக் கொண்டு யுத்தத்தை முடித்தனர். துர்க்கையின் பாத்தங்கள் சிரமிசைப்பட்ட மாத்திரமே அவ்வசுரன் மகிடத்தலை யொழிந்து திருவருளால் மூதறி வெய்தித் துதிப்பாளுயினன்.

“ ஓரோட்டிதழ் வட்டத் துள்ளாய சட்கோணம்
பாரித்த முக்கோண வட்டப் பராபரையே!
வாரிப் படுநஞ் சமுதாக்கும் வால்வளைக்கை
வேரிக் கரும்பே வித்தின்றி வீளை மூலமே.

முச்செயலுங் காட்டி யவைபுரக்கு மூவரைத்த
னிச்சுயிற் காட்டி யவருளத்து மெட்டாயாற்
பச்சையுளங்குதலைக் கிள்ளாய் பரையேநின்
விச்சையிவை யென்றால் விடுந் துணர வல்லாரார்.

என்றிப்பரப்பலவாறு துதிசெய்தமகிடா சுரன்பால் மன
மிரங்கிய தூர்க்காதேவி அவனுக்குத் திருவருள் பாலித்து, திருக்

கைலாய கிரியிலுள்ள சிவகணங்களில் ஒருவனாகும்படி யநக்கி
த்துத் தென் கைலையை யெய்தினன். அந்நூல் திருமாலும் பிரம
னும் தமக்கு மகிடாசுரன் புலிமுகா சுரனென்னு மிவர்களா லெய்
திய துன்பமகன்று சுகமெய்தினர். உலகம் நன்னிலை யெய்தியது.

என்னப் பலவோ நெடுக்கேத்தி ின்றிரந்து
பன்னிப் பரசுதலு நன்னருணை பாலித்தான்
பொன்னொத் திலங்கு சடையோற் புகழ்க்கணத்து
மன்னிப் புகப்பணித்தா டென்கயிலை மன்னினான்.

நாற்பத்திரண்டாவது

வியாக்கிர முகாசுரசங்காரம்.

ஒரு காலத்தில் திருமாலும் பிரமனும் ஒருவரி லொருவர்
மேம்பட்டவரென் றிறுமாந்து பெரும்போர் புரிந்தனர். அப்பொ
ழுது வேதங்களும் பிரணவமும் அசுரீரியும் நீங்கள் சமானஸ்தர்
கள் போர் புரியவேண்டா மென்றுபலவாறு கூறவுங்கோளா
ராய்ப்பலவகை அஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்தும் பெரும்போர் செய்
தும் ஒருவரை யொருவர் வெல்லமாட்டாதவராய், இனி நம்
மாயா வல்லமையால் வெல்லலாகு மென்று மயங்கிக் கருதினர்.
அப்படி யோசித்த அடைவே திசைமுகன் மகிடாசுரனைப் படைத்
துத் திருமால் மீது போருக்கும் போக்கின்ன். அதுகண்டு திரு
மாலின் கருத்துப்படி அவர் நினைவினின்றுதித்த புலிமுகன்
மின்னலைப்போல ஒளி வீசிப் பிறைச்சந்திரன் போன்று வளைந்

துள்ள பற்களையும் தீயைச் சிந்தும் விழிகளையும் அநேக உயர்க
ளாக் கொல்லும் உசவாச நிசவாசங்களையு முடையவன். பிரம
ஹனுப்பப்பட்ட மகிடாசரன் திருமலைத் தொடர்ந்து பலவாறு
துன்பு செய்து வருத்தினன். புலிமுகாசரன் பிரமனை இம்சிக்
தனன். இவ்விரண்டசரர் பெருஞ்சேனையும் தேவர் முனிவர்முக
லாணரைத் துன்பு புரிந்தன. உலகம் சிலேகுலேங்கது. கடல்பெ
ருகியது. அண்ட முகடதிர்த்தது. குலகிரன் நடுவகின. திசை
கள் செவிடுபட்டன. உலகமெங்கும் எண்ணிறக்க உக்பாநகளு
ண்டாயின. அசசமயத்தில் மகிடாசரனுக்குச் சமமாக யுத்தஞ்செ
ய்ய வாற்றாது திருமால் மறைந்தனர். புலிமுகாசரனுடன் போர்
செய்யவியலாது பிரமனும் அஞ்சியோடிப் போனான். உலகமு
ழுவதும் துன்பெய்தின. தேவர்கள் இது கண்டி மனமயங்கி வரு
ந்திக் திருக்கைலாய கிரியை யடைந்து பலகாலஞ் சிவார்சுளையு
ரிந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் தங்கட்கு மகிடன் புலிமுகா
சிய இவர்களால் நிகழ்ந்த துன்பத்தை விண்ணப்பிக்க, சிவபெரு
மான் மாதேவியார் முகத்தை நோக்க அம்மையார் திருவருளால்
ஆயுதங்களேந்திய பதினெட்டுக் கைகளோடு தூர்க்காதேவி
யவதரித்து எனக்குரிய கட்டளை யாதெனவினவ, அவளுக்கு மகா
கோபமுடையசிங்கவாகனமும்சூலப்படையு முதலிப்புலிமுகன்மகி
டனென்னு மிருவரையுஞ் சங்கரித்து வருகவெனக் கட்டளை த்
தனர்.

“வெம்பு லிவ் தெறு முகத்தினான் மகிடவெந் தொழிற்கொலையரக்
லும்பரோடரி மலர்ச்சரோருக னுலைந்து நம்பத மிழந்தனர் [கரு
செம்பு நற்படவவார்ச செகுத்திவர் சிறக்கு மப்பத மளித்தியென்
றம்பி சைத்திரு வாய்ம லார்த்திட வக்க ணத்தழல் விழித்தனர்.

அண்ட கோளகை யதிர்த்திடப்புலி யதிர்த்திடப்புலி நிசாசரன்
மண்டு வெஞ்சமர் முடித்து நின்றமர் மலைந்து றுவழி மடித்தனர்.

அக்கட்டளை யேற்ற துர்க்காதேவி அன்னையையும் அப்பனையையும் பணிந்து விடைகொண்டு பெருஞ்சேனையோடு அவ்வசுரரிருக்கு மிடத்தெய்தி, புலிமுகனைக் கண்டு, பலவாறு போர்செய்து இறுதியில் சிங்கவாகனத்தோடு அவன்மீது பாய்ந்து சூலப்படையாற் குத்தி அவனுயிரைத் தொலைத்தனள். பின்னர் மகிடனையுஞ்சங்கரித்தனள். [இதன் விரிவு மகிஷாசுரியிற் காண்க.] திருமாலும்பிரமனும் உலகமும் சுக மெய்தின

நாற்பத்து மூன்றாவது.

ரு ரு ச ங் க ர ம்.

மனோகரமான ரூபத்தையும் காந்திபொருந்திய தேகத்தையும் பிடியாளை போன்ற கடைவாயையும் பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகமண்டலத்தையு முடைய உலகமாதாவாகிய தாக்ஷாயணீதேவியை பொதியமலையில் ஒருகாலத்தில் ருருவென்றும் அசுரன் கண்டு மதியின்றி மன்மதபாணங்கள் மார்பிற்பட்டிருவப்பெற்று, அநேக கோடி வருஷங்கள் சூரியகிரணங்களாற் சுடப்பட்டதேக முடையவன் போன்றவனாய், ஆகாரதேகாபிமானங்கள் நீங்கி நிச்சலமான தவம்புரிகையில், பிரமன் பிரசன்னமாகி, யாதுவிரும்பி இத்தகைய கொடுங்கவம்புரிக்கின்றனை யெனவினவ ருரு தியான யோகத்தால் அரைக்கண் மூடிக்கொண்டு நின்று, 'ஸ்வாமீ! பேரழகியான தாக்ஷாயணி எனக்கு மனைவியாயிருக்கவும், சிவன் என்னிடத்தில் விருப்பமாயிருக்கவும், மாதர்காரணமாக எனக்கு மரணம்வராமலும், மங்கைப்பருவஸ்திரீகள் அநேகர் எனக்கு மனைவியாயிருக்

கவும். என்னைப் பகைப்பவர்கள் மகாதேவிய காமீரீயவான் களாயிருப்பினும் சாமானியர்களாய்ப் பலவீனர்களாகவும். வந் கொடுத்தருள வேண்டுமெனக்கேட்கபிரமதேவர் புன்னகைசெய்து சொல்லுகின்றார்.

அடாதூர்ப்புத்தி நீ விரும்ப்பவர்கள் திரிலோகத்திலும் அபரத்தியமானவை இவற்றுட் சிலவற்றைப் பெருங்கஷ்டத்துடன் பெறினும் பெறக்கூடும் ஆயினும் ஸர்வே ஸ்பரியாகிய சாக்ஷாயணி யெனும் உமாபிராட்டி ஒருகாலத்திலும் உனக்குமனைவியாகக் கிடைப்பாளென்பது கிடையவேகிடையாது. பாடீ ! சிவபெருமானும் உனக்கு அடங்கியிருக்கப் போகிறதாயில்லை. சாக்ஷாயணி உனக்குமனைவியாகும் பகஷ்த்தில் ஸர்வேசுரனாகிய சிவபெருமான் மற்றொரு ஸ்திரீயைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டுகது ஆவசியகம் அப்பெருமானே அம்மகாதேவியைமனைவியாகக் கொண்டமையின் அத்தேவிக்குச் சுகோதய நிமித்தமாய்த் துறந்து ஜடாடலியில் சுவகையையும் சந்திரனையும் அணிந்துக்கொண்டு அவ்வாழைமைக்கு உபசாரஞ் செய்ய நிமித்தமாக எண்ணிறந்த மாந்தரோ எற்படுத்தியுள்ளார். அவ்வகையபெருமாட்டி உனக்குச் சாத்தியமானவளல்லள். நீ திவ்யமான அப்சரஸ்திரீகளோடு கிரீடைசெய்து கொண்டு உன்பிராணனைகாத்துக் கொள் நான் கூறியவார்க்கைகள் உனக்கு இதுமாகத் தோற்றாத பகஷ்த்தில் நீயே அம்மகாதேவிபயால் நேரிற் சென்று உன் விருப்பத்தைப் பிரார்த்தனை செய்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொள். அப்பொழுதே காளாத்திரியாகிய அத்தாக்ஷாயணியும் திரிபுராரியாகிய அச்சிவபிரானும் உன்னைச்சங்கரித்து விடுவார்களென்று விளக்கிப் பிரமதேவர் அந்தர்த்தானமாயினர்.

பிரமதேவர் கூறிய சத்போதனையக் கைக்கொள்ளாத ருரு உடனே பொதியமலைக்குப் போய் அங்கேபாமேசுவரனைநோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்தனன். அத்தவ விசேஷத்தாற் றேன்றய அக்

கினியானது மலயாசலத்தைத் தகிக்கத் தொடங்குகையில் சிவ பெருமான் அவன் தபோக்கினிக்குப் பயந்தார்போலத் தாக்ஷாயணியை யுடன்கொண்டுபொதியத்தை விட்டு வேற்றிடஞ் செல்லத் தொடங்கினர். தேவீ அதுகண்டு ஸ்வாமி யாதுகாரணமாக இவ்விடம் விட்டுச் செல்லுகிறீர்? தாங்கள் இவ்வக்கினியையடக்கலாகாதா? அடக்காவிடினும் வேற்றிடஞ்செல்வானேன்? அதன் உண்மையை யுரைக்க வேண்டுமெனக் கேட்க சிவபெருமான் ஏ பிரியநாயகி! ருருவின்னும் அசுர ஞ்ஞவன் உன்னைமனைவியாகப் பெறவிரும்பி உக்கிரமான தவம்புரிகின்றான். அவனது தபோக்கினி உலகங்களைக் கொளுத்துகின்றது. நான் அனைவரையும் ஞ்ஞ செய்வாலியுடையேனல்லேன். உனக்குச் சக்தியிருந்தால் திரிமலாகக் களையும் காத்து அதன்மக்ஷணஞ் செய்து கொள்ளலாம். என்மேல்மிகாபம் வேண்டாம். உனக்கோர் நமஸ்காரம். நீவேற்றுருவேற்று அவனிடஞ் சென்று அவன் தவத்தையழிக்கவேண்டுமெனக்கூறினர்.

பார்வதிதேவீ அவ்வார்த்தைகளாற் பெருங்கோபமெய்தி உக்கிரவடிவெற்று அப்பொதிய மலையின் வனத்திலே ஒருயானையின் மக்ககத்தைக் கைமுத்தியாலுடைத்து அதனையுரித்து அதன் சருமத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு பலயானைகளைக் கொன்று புசித்து உடல்முழுதும் உதிர்மயமாயுள்ள சிங்கமொன் றனைக்கண்டு விநோத மார்க்கமாகச் சங்கரித்து அதன்ரோலையுடையாக வணிகந்து, அச்சிங்கத்தின் உதிரத்தைக்கலை மயிர்முழுதும் தடவிச் செவக்கச் செய்துகொண்டு பெருவயிற்றுடன் விகாரரூபமுற்று அண்டமுதகி பிளவுறும்படி அநேக ஹும்பகாடங்கள் செய்துகொண்டு, அவ்வான் தவம்புரியுங் குகையையணுகி பாதங்களாலுங்கைமுத்திகளாலும் அக்குகையை யுடைத்திருந்த கதவையடைக்கெறித்து ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹவென்றட்டகாசமாகச், சிரித்து

பிரளய கால மேகம்போற் கர்ச்சித்து அரைக்கண் பார்வையிலிருக்
கும்அவ்வசுரனைக்கண்டு. இதோ நீ கோரியிருந்து காசூயணியாகிய
யான் வந்திருக்கிறேன். என்ன செய்யப்போகின்றாய். இத்தற்காக
என் இன்னுங்கஷ்டமான தவஞ்செய்யவேண்டும்? உன்மனதிலு
ள்ள கோரிக்கையைச் சொல்லுக? நீ தவம்புரிந்து அநுபவிக்கக்
கருதிய கோரிக்கைகளை இப்பொழுதே சுலபமாக அநுபவிக்கலா
மென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்குங் கோரப்பல்லோடு கூடிய
மகாபயங்கர சரூபமுடைய காசூயணியை ருருபார்ந்து மிக்க
பயமெய்தி உடல் கடுக்கத்துடன் நிலமிசைவிழுத்து நீண்டிந்திரி
ய உத்தோடெழுந்து நீ காசூயணியன்ற. உண்மையையுணரக்கவே
ண்டும் நீ காளாத்திரியிய காசூயணியோ மிகமம்மியமான தீதக
சனையும் புர்ண மாசந்திரன் போன்ற முகமகையும் செளந்தரியத்
தையும் புரிந்தருசுமண்டலங்களையும் பெற்றவன். நீயோ கோ
ரூபி நீ யவளல்ல. யானோ உபோக்னியால் திரிலோகங்களையும்
எரித்து விடுவேன். நீ யிங்கிருந்தால் எரிந்துபோவாய். உயிர்பிழைத்
துட்டனே யோடிப்போ அல்லாவிடில் இப்பொழுதே உன்னையம
பூத்திற் கணுப்பிவிடுவேன் என்ற கமாயு சொல் பார்வதிமேலி
யைபடிக்க அம்பிகைகடுங்கோபமெய்தி கைமுத்தடியாலடிக்க
ருரு அஸ்திரசஸ்திரங்களாலடிக்க. மாதேவரி மலைப்பாறைகளாலும்
மாவங்களாலும் அநேக ஜலாக்கிர்ருஷங்களாலும் விஷசர்ப்பங்க
ளாலும் தந்தங்களாலும் நகங்களாலும் அடிக்க. குருராகுதிய ருருவி
ன் உடலினின்று சித்தும் உதிரத்து னிகள்ஒவ்வொன்றினின்றும்ஒவ்
வொரு ருருவடிவாக விருத்தியாகி. பேருருவுடையவரும் சிற்றுரு
வுடையவரும் கோரவுருடையவரும் விகாரவுருவுடையவரும் சமா
னரகிதமான பாக்கிரமமுடையவருமாக மாயையாலுதித்தனர்.

எண்ணிற்றத ருருவடி வேற்ற காசூஸத்தொருதியைத்தேவி
யார் கண்டு. அபாரமான சத்துருசேனையைப் பகழிக்கத்தக்கவல்ல

மையுடைய மகாலிகிர்த கோர ரூபங்களை வகித்த சண்டிகா சைநியத்தைச் சிருஷ்டிசெய்ய அச்சண்டிகாசைநியம் ராக்ஷஸத் தொகுதியைக்கொண்டு ஒருதுளியுதிரமுங்கீழே விழாமற் பருகிப் பிரமத்தனாகவீருக்கும் நுருவின் மாயையுமழித்தனர். பார்வதியும் அவ்வசரருதிரத்தையருந்தி அவனுக்கு எஞ்சிநின்ற மாயையையும் விலக்கிமீண்டும் அற்புதக்கணக்கான மாயைவகித்த நுருவுடன் போர் புரிந்தனர். அப்பொழுது நுருபார்வதியைப் பிரமிக்கச் செய்யவேண்டு மென்னுங் கருத்தால் வாயுவேகத்துடன் திரிலோகங்களிலுஞ் சஞ்சரித்துப் போவதும் வருவதுநெடுரியாதுலவுகையில் தேவியார் ஸ்தூலாகாரமாய்ச் சிறிது நின்ற பிரளயகாலசூரியர்போன்று ஆச்சரியமும் பராக்கிரமமுடையகணக்கிடப்படாத பெரியதோர் விசவரூபமெடுத்து நின்றனர். இச்சண்டிகா நாயகியின் உருவப்பிரமாணங்கூறச் சதுர்முகப்பிரமனுக்குஞ் சாத்தியப்படாது. இந்தப்பிரமாணடம் ஒருஸ்வல்பவஸ்து வாயிருந்தது. பிரளயகாலருத்திரனும் சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியத்தலைவர்களும் அணுவளவாயிருந்தனர்.

இவ்வகையாக ஜகதீஸ்வரிவிஸ்வரூபன கொண்டிருக்கையில் நுருவென்பவன் காலெடுத்து கைக்கவும் இடமில்லாமல் அப்பொழுதும் தன் மூடத்தனத்தால் பராக்கிரமங்காட்டக் கருதிநிற்க மகாதேவீ அவன் கைகளைப் பிடித்து வஜ்ராயுதம் போற் பிரகாசிற்கும் தன் கைந்நகத்தால் அவன் சிப்சைக்கிள்ளி யெறிந்து அவன் தோலையுரித்து அதனைத்தன்னுடலின் மேற்போர்த்துக் கொண்டு அவனுடலைக் கைமுஷ்டிகளாற் குத்தி அதினின்று கொப்பளித்த உதிரத்தைப் பருகி, அவன்மாமிசத்தையும் புசித்துக் களித்து, அவன் தலையை மாமிச நீக்கிக்கபாலமாக்கிக் கருத்திற்றங்கி அநேக பிரமதகணங்களாற் சேவிக்கப்பட்டு வுக்குணைசுவரிய சம்பன்ன ஓக விளங்குஞ் சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள விடத்திற்குச் செல்ல

கையில், கபாலமாலிகாபரணமாகிய சிவபெருமான் தாகூயணியைக்கண்டு மனங்கவிரித்து அநேகவகை உபசார வார்த்தைகள் கூறினர். அப்பொழுது தாகூயணி தன்கரத்திற்குங்கியருருவின் கபாலத்திலிருந்த அவனுதிரத்தில் மகாதேவியானஞ் செய்து மிகுந்ததிற் சிறிது தானும் பருகவிரும்பினமையின் அதனைக்கொடுக்கவாங்கிப் பாணஞ்செய்தனர். யானைத்தோலும் சிங்கத்தோலும் ருருவின் தோலுமணிந்து உதிரத்தால் நனைந்துவிளங்குந்தேவியைச் சிவபெருமான் அனைத்துக் கொண்டனர். பின்னர் உமாதேவியார் வீநோரத்தார்த்தமாகச் சிங்கத்தோலையும் யானைத்தோலையும் சந்தோஷ பூர்வமாகச் சிவபெருமானுக்குக் கொடுக்க, அவர் அவ்விரு சருமங்களையும் பெற்று சிங்கத்தோலையிடையிற் கட்டி யானைத்தோலைமேலே போர்த்துக் கொண்டனர். பார்வதி தேவிதன் சத்துருவான ருருவின்தோலைப்போர்த்துக் கொண்டு சந்தோஷத்துடன் தோழிமாரோடிருந்தனள். சுராகரர்கள் ருஷிகள் கின்னமர் கிம்புருஷர் பிரமன் திருமால் முதலிய யாவரும் லோகசம்ரசுணநிமித்தமாக ருருவென்னும் அசுரனைச் சங்கரித்து இவ்வகைய சண்டிகாளுபத்தைத் தரித்தீர்கள். பயங்கரமான இவ்வுருவத்தை இனி நீக்கவேண்டும். சரத்தால சந்திரன் போன்ற வடிவோடு விளங்கவேண்டும் மென்று பலவாறு பிரார்த்தித்துப் பூஜித்தமையின் பார்வதிபரமேசுவரிருவரும் திவ்விய சந்தரவடிவம் வாகித்துச் சந்தோஷித்திருந்தனர். தேவர்களும் சந்தோஷித்து மலர்மாரி சொரிந்து வாழ்த்தினார்கள்.

நாற்பத்து நான்காவது.

சோமநந்திக் கனுக்கிரஹம்.

முந்நொருகாலத்தில் மந்திர கிரியானது சிவபெருமான் பிராட்டியாரோடும் தன்பால் வசித்திருக்கவேண்டுமென்று கடுந்தவம் புரிந்தமையின் சிவபெருமானும் பிராட்டியாரும் அச்சைலத்தின் கண்ணே சிலகாலந்தங்கியிருந்தனர். அங்ஙனம் நிகழ்கையில் அசுரார்துயர் அவனியில் அதிகப்பட்டமையின், பிரமதேவர் இறைவரையணுகி எந்தையே! அல்லல்புரியும் அசுரார் துயரையகற்ற அம்மையார் திருமேனியினின்றோர் சத்திபைத் தந்தருளவேண்டுமெனவேண்ட, சிவபிரான் அங்ஙனமே புரிதுமென்று ஆரணையனுப்பிவிட்டு கண்ணுதல் விநோதார்த்தமாக விமலையைநோங்கி. ஏகாளீ! [கருநிறமுடையாளே] வருகவெனவிளிப்ப தேவீசினமெய்தி, மன்மதனைபொரித்தருளிய தேவரீருக்குக் காமமிசுந்து இவ்வாறுரைப்பது யாதுகாரணம்?

புகலருங் கவினோடு பொலிந்து பொற்புடை
வகைநலப் பேரணி வயங்கப் பூணினு
நகைமுகக் கணவனுண் ணயக்கி லானெனின்
மகளிருட் புகழியம் மடந்தை யென்பவே.

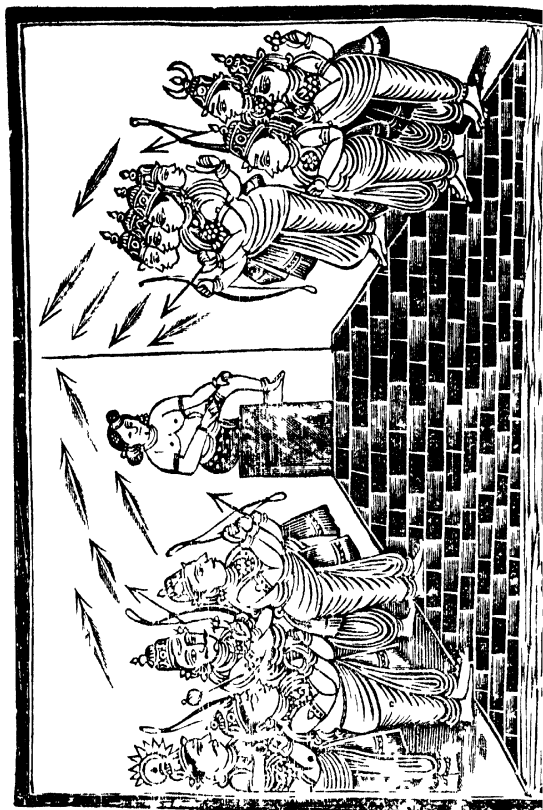
ஆதலால் இக்கரியமேனியில் தேவரீருக்குத் திருவுள்ள மில்லையாயின், பெருந்தவம்புரிந்து செய்யமேனிமையெய்து வேளுனென்றெழுந்து செல்ல, சிவபெருமான் பெண்ணே! விநோதமாகக்கூறியதற்கு வெகுளல் வேண்டாமெனப் பலவாறு தடுப்பவும், இறைவிசம்மதியாளாய் இமாசலமெய்தித் தவஞ்செய்யத்

பொருள்களின். அக்காலத்தில் அங்கே புலியானது பெருங்கோ
புலியும் கைகால்களியங்க மின்றியுமிருக்க, அங்கேமாதேவி
கண்டு திருவுள்ளங்களிய அதுமும்மலமகன்று பிணிக் கிப் பேரு
ணர்வொழிப லேசுவான் பாரிமை டென்றித்து வந்த எனது
பாக்கியம் கண்டுநன்று கமஸ்கரித்திருத்தது.

அக்காலத்தில் பிமேவர் அம்பிகையை யடிபணித்து, அன்
ரும்! அவாமி முருவதும் அசாதாயர் அகெரித்திருக்கின்ற.
அவனமே அம்பிகையி! டேவரீர் அருந்தவம் புரிந்து கொண்டிய
கமாதல் அங்கிலேன் எனவருந்த, மமாதேவியான் இக்கருநி
யுன்று மென்னிரமெப், இயமெய்தினென். அன்கருத்தயாது
எனக்கூற அன்னவர்களை அகிலமாநின் அடிமலர் பவி,
எம்பெருமாட்டியே! இத்தகரகவா நார்டெய்யவேண்டும்? இவ்
வடிவகன்று கெளரியென்றும் பெயரெப், கெளரிநெய்யதுக.
அந்தீங்கிய கரியமெய்யினின்று சர்வாவல்ப மெய்யிய காளாத
திரியைப் படைத்து அசுமர்குமே மெல்லாம் ஹகஞ்செய்து அம
சருக்குத்த துன்பினையகறியருந்த வென்று பிரார்த்திக்க,
தேவி உடனே அக்காருருவகன்று பொன்னருவெய்தினன். அது
கண்டதேவிகள் அவர்மாரிசொரித்து, அருந்தக்கூத்தாடிப்பாடி
கண்ட. அம்பிகையதறிய சட்டைப்போன்ற அக்காருரு காளாதநிரி
யென்கு, சத்தியாக வாசகசர் வேகவரியைத் தாவினை பணிய,
மேலேநி அங்கேநோக்கி பிமன் கட்டளைப்படி கொடிய அசு
களைச் சந்தரித்துத் தேவமுனிவா கந்தாவிமாரிடு வெனக்கட்
ட்டளைப்பினர். உடனே பிரமதேவர் அவருக்கொருகிவகவாகனம்
படைத்தளித்து அசுமர்களைப் போரில் வெல்லுக வெனவாமளிப்ப
அவரும் ~~கண்டதேவிகள்~~ கண்டவர்களை மூர்த்து, வந்தமலையெய்தி அங்
கிருந்த ~~கமஸ்கரித்திருத்தது~~ பின்னர் எண்ணந்தந்த தீயோரையும்
வதைத்தனன்.

மகாதேவீ பிரமணேநோக்கி இக்கொடிய புலியானது எம்மிடத்திலே பொருந்தியுள்ள தெனக்கூற. பிரமதேவன் தாயே! ஓரசுமன் இப்புலி யருவாக வந்துள்ளான். பாம்பின்வாயில் அமிர்ந்தைச் சொரிவது போல இவ்வபாத்தித்திற் கருள்புரிகல் பருமமாகுமோ என. அம்பிகை அப்படி அரக்களுளுலென்ன மற்றவளுளுலென்ன எம்பாப வணங்கினின்றது எனக்கூறவும். பிரமன் திருவுள்ளப் படி புரிகவென்ற கன்றனன். பின்னர். பரமேசுவரி தன் கணத்தவர்களாகிய மங்கையர் குழுவோடும் புலிவோடும் மந்தகிரியை யெய்தினன். உடனே நந்திமுதலிய சிவகணத்தவர்களும் ஏனை யோரும் தன்னையெனக்கூச சென்று சிவபெருமான் சந்ததியெய்த. பரமேசுவரன் மனபகிழ்வுமிக்கு கௌரீ! வருக வென்ற ஆசை கணஞ்செய்து நமது துடைமிகையாற்றினர். பின்னர் தேவியின் திருமுகத்தை நோக்கி மனக்கோபமகன்றனா? நம்முள்ளே நாம் மாறுபட்டால் உலகமுழுவதும் அழிந்துவிடும். நான் சூரியன் வடிவம். நீயோ சந்தி வடிவம். நீவித்தை நான் அறிவு நெயன்னைப் பிரிந்தால் யான் எசுவரனென்று சொல்லத்தக்கவ ளே? நீயென்னைப் பிரியத்தக்கவளல்லள். தேவர்கள் காரியம் சித்தி யெய்தும்படி நான் காளியென்று கூறியது நன்மையைப் பயந் தது எனக்கூறினர். அப்பொழுது மாதேவியின் தவஞ்செய்கையில். இப்புலியானது என்னை வணங்கிக்கொண்டு உச்சிவனார்த்தமாக என்னிடத்திலேயே நிற்கியிருந்தது. எனக்குக் காவல் புரிந்து. எப்பால் போன்புனைத்தது. இது கணநாதரில் ஒருவ ளாகித் தாவளியமான திருவெண்ணீறணிந்த நமது நந்திதேவ ளோடு எனது அந்தப்புரக காக்கும்படி யருளவேண்டுமென விரு ம்புகின்றேன். எனக்கூறியவளவில், சிவபெருமான் அதற்கிணங்கி ஆரத்த மெய்சியருள்புரிய, அப்புலியானது இரத்தின கஞ்சக ம வர்த்து ஒளிவீசுகின்ற ஒரு பொற்பிரம்பேந்தி வார்ப்படை தாங்கி அயாத்த நத்தியுத் தந்துவந்தையடைந்து, திருநந்தி தேவருடன்

சோமசுந்தரி யென்னும் பெயரால் யாவரும் பணியச் சந்தோஷித்துத் திருவாயில்காக்குத் தலைமை யெய்தி விளங்கிற்ற.

நாற்பத்தைந்தாவது

அமரர் மயக்கையகற்றியது.

அந்நகராவதற்கு முன்னர், அநிதிமைந் தர்களாகிய அமரருக்கும், திருவாயில்காக்கிய அசுரருக்கும் பெரும்பகையுண்டாகி ஒரு நாள் பாடுவதென்று எண்ணில் காலம் கடுமையாகிய புலகம் புரிந்தனர். அவ்வுடத்தில் கானவர் வென்றனர். அவ்வாயசால் ஆராய்விதவிட சிவபெருமானுடனிருந்து உரையிடார். பெருமான் நடுங்கிப்படி இமையவர்க்கு ஆற்றலுண்டாகினமையின் அந்நகரே அருஞ்செய்து எஞ்சினோரைத் துரத்தி வெற்றி மாலையளித்து ஐயபேரி முழக்கிக்கொண்டு தெய்வசபையை மடைத்து போர்வென்ற இறுமாப் போடுற்றவர்களானமையின், துத்திரன் அகங்கரித்து ஆ! ஆ! எனதாண்மைத்திறத்தையாவர் எடுத்துவெதல் வல்லவென்றான். அதுகேட்ட அக்கினிமீதான் என் ஜன்மைக்கு நிகராமா? என்றான். அக்கேட்ட இயான் அக்கினியைப்பார்த்து என்வல்லமைபோலாமா? என்றான். உறுமொருகருதி அவ்வியமனையும், அந்நிருதியை வருணனும், அவனை வாயவும், அவ்வாயுவைக் குபேரனும், குபேரனை ஈசானனும், ஈசானனைப்பிரமனும், பிரமனை விஷ்ணுவாக ஒருவனாயிருவாரிதழ்த்து பேசித்தாக் தாம் குரரென்று நடுக்கிச் செருச்செய்யத் தொடங்குவதை மாதேவிகண்டு மனம் பொருது அக்கலகத்தைத் தவிர்க்கும்படி சிவபெருமானே வேண்ட

சிவபெருமான் அங்நனமே புரியத் திருவுள்ளங்கொண்டு ஓரியக் கவடி வோடாங்கடைந்து ஒருதூரும்பையவர்கண் முன்னேநட்டு இறுமாந்துலாவ, பிரமாதிதேவர்கள் அதனைக் கண்டு நீசெய்வது யாதென வினவ, நான் யாவனாயினுமாகுக. உங்கள் வலிமையை யான் விடுகின்றேன். இந்நாள் தூரும்பைத் துண்செய்பவன் யாவனோ அவனே அசுரர்களை வென்றவீரன் வனெனக்கூற யகடின வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் இந்திரன் தன் வச்சிராயு யத்ததை வீசி வீணாயினன். அங்நனமே ஏனையதிக்குப்பாலகரும் தங்கள் முழுவல்லபத்தோடு முயன்றும் அதனை யசைக்கமுடியா தகன்றனர். அதுகண்ட பிரமனும் விஷ்ணுவும் தங்கள் ஆயுதங் களைப் பிரயோகிக்க அவை பயன்படாதன வாகிக் கூர்மமுங்கின. அதனால் அச்சமெய்திய அமரர்கள் அவ்வியக்களை நோக்கி நீயா வன் இயம்புகவென, உடனே அவ்வாடி வேற்ற சிவபெருமான் மறைந்தருளினர். தேவர்கள் ஒன்றுந்தெரியாமல் மதிமயங்கிப் பிரமித்து நின்றார்கள். அப்பொழுது மலைமடந்தையாகிய மகேச் சுவரி அவர்கட்கு மயக்ககற்றி மதியூட்டத்திரு வுள்ளங் கொண்டு காட்சி தந்தனர்.

எதிர்காண நின்ற கருணைப் பிராட்டி யிருநாள் பழிச்சி யிழை யோர், முதிர்காதல் கொண்டு வழிபட்டு வண்கை முடிமீது கூப்பி யுலகம், பதினாறு மீன்ற முதல்வீ! இயக்கர் பதியா யனைந்த வவன் யார், மதியேமெ மக்கு மொழுகென்றிரப்ப மலைவல்லி யின்ன புக ளும்.

எவன்வாணி கேள்வன் முதலோர் பதங்க ணீலைபேறு செய் யுமிறைவன். எவனைப் பொருட்கு மாதார மாகி யெவருந் தொழ படுபவன், எவன்முற்று மாக்கி நீலைசெய்து போக்கி யறிஞர்க் கினிக்கு மமுதன், அவனென்று காண்மி னிமையீரியக்க வடிவா கிவந்த வழகன்.

எவனுக்கு முற்றும் வடிவங்க ளாகு மெவனுண்மை யாரு மறி யார், எவனென்கும் யாவு மறிவுற்றுநித்ப னெவனா னடக்கு முல கம், எவனைத் துதிக்கு மறையீறு முற்று மெவனங் கவைக்கு மரி யான், அவனென்று காண்மினிமையீ ரியக்க வடிவாகி வந்த வழ கன்.

எவனும் மெண்ணி னெவனைப் பழிச்சி னெவனைக்க ருத்தி னிறுவின், எவனன்பர் சேவை புரியித்ப வங்க ளிரிவுற்று முத்தி மருவும். எவனுண்மை யின்ப வறிவாகி நித்ப னெவனென்வ லத்தி லுடைவான், அவனென்று காற்மி னிமையீ ரியக்க வடிவாகி வந்த வழகன்.

என்று கூறினண் மறைந்தன ஞாலகமீன் தெடுக்தான்
அன்று மாலயன றொடக்கமா மமரர்க ளெல்லாம்
நன்று நம்மறி விருந்தவா தென்றுள நானிச்
சென்று சேர்ந்தனர் கச்சியந் திருநகர்த் தேத்து.

உம்பர்கள் உமாபிராட்டியார் உபய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்க மாகப் பணிந்து பலவாறுபசரித்து. காயே இயக்கவடிவுடன் இங் கெய்தி எங்கள் வல்லமையை யகற்றியவன் யாவன்? என உணர்த் தியருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, பெருமாட்டி பெரிதுங்க ருணை துளும்பி அவ்வாறு புரிந்தவர் சிவபெருமானே யென்று குறிப்பானுணர்த்தி, இனி நீங்கள் கச்சி நகரெய்திச் சிவார்ச்சனை செய்து கடைத்தேறு திரென்று அந்தர்த்தான மாயினர் தேவர் கள் யாவரும் நம்மறி விருந்தவாறு நன்றாயிருந்த தென்று நாணெ ய்தியவர்களாய்த் திருக்காஞ்சி யெய்திச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்துப் பலமானவவி யெய்தி அம்பிகை வாழ்த்தித் துதித்தார்கள்.

நாற்பத்தாராவது

வாணிநாஸாக்ரகண்டணம்.

பிரமன் மாந்தருமாரர்களி லொருவனாகிய தக்ஷப்பிரசாபதி தான் புரிந்ததபோபலத்தால் சர்வலோகமாதாவாகிய சாம்பவியே தாக்ஷயன்யாகவாளர்துவர இறைவர்க்கு மணமுடிந்தபின்னர் சிவ பெருமான் தேவியோடு திருக்கயிலையடைந்ததுமன்றி மாமனென த்தன்னை மதித்திலரென வெருண்டு மகமொன்றுசெய்து அதிற் சிவபெருமானுக்கு அவ்கொடாது திருமாலுக்கே அதனைக் கொடுக் கக்கருதிநிற்கையில் ததீசிமுனிவர்முதலானார் பலவாறுதடுத்தி மதி கூறியும் நந்திதேவரே ஆண்டெய்தி இறைவர்க்குரிய அவியை யென்முன்னீகவென ஆவியளிப்பன்ற தக்ஷன் அவியளித்திலே னென்றனன்.இதனால் நசன்வெருண்டு தக்ஷயாகசகர நீமித்தம் வீரபத்திரரையும் காளிகாதேவியையும் படைத்துப்போருக்கு வீடு ப்ப அவர்களோடு போருக்கெய்திய எண்ணல்லாக்கணங்கள் அவ் யாகத்தை யழிப்ப வீரபத்திரர் பெருந்தேவர்களையெல்லாம் தொ லேத்துத் தங்கனையும்தடிந்தனர். அவ்வமயத்தில் அவரோடிருந்த காளிகாதேவிபெரிதுஞ் சினமெய்தி தேவஸ்திரீகளையும் தக்கன் மனைவியையும் பல்வேறு வகையாகத்தண்டம் புரிந்து வருகையில் ஆங்குற்று அதிவிமரிசையாக வீற்றிருந்த சரசுவதியை அலறும்படி யோடிப்பற்றி மூக்குமுனையை யரிந்துவிடுத்தனன் பின்னரயாவர் க்கும் சிவகடாக்ஷத்தால் வீரபத்திரக்கடவுள் பண்டையநிலைமை யெய்த்த அநுக்கிரகித்த அவசரத்தில் தமதுஅறப்பட்ட நாசினுனியு ம்வளரப்பெற்று மலரோனோடு கூடிமகிழ்ந்து வசித்திருந்தனர்.

நாற்பத்தேழாவது பிரமாணுக்கிரகம்.

பிரமன்சொல்லுவது நாராயணே! பூர்வத்தில் ஒருநூலப்பிரயத்
தில் ஸ்வரூபகமாய்களெல்லாம் நாசமயங்கொன் மீட்டருக்கேன்.
சூரியசந்திரர்களுக்கும் விசுவநாதர்களுக்கும் பர்வதகளுக்கும்புடக்கா
ணை ஒருமீட்டும்மறைபாணவமான நாமயா தல் ஸ்ரீமதாக்கப்பட்டுடோ
ம நம்மை சிப்பவாய்? நம்மைஒடுக்கித் கொள்வவாய்? புமிதோ
ன்றாயிடலை. இவ்வென்னுந்நீரு அரம்மாது? நாம்வெளிக்கும்
படகஜம்என ஆரா மாகக்கொண்டுள்ளது? பங்கு அழகம் சேறு
ம்அ ந்நுமலம் பூ மியுமாகவின் நாமபூ மியைக்கண்டு பிடிப்பதுஅவ
சிவமென்ருகருநி அந்நகவுணுகந் வெள்ளம்மை காணடியும் பூமி
யைக்காண மல் வருகதுகையில் கவனெய்களேர் ஸ்ரீ அசரீரியுண
டாக ஆயிம்வருடம்மவம்செய்கையில் நீ கிருஷ்ணசெய் என்றொ
ருவாக்குண்டாயது. அதுகேட்டயான் ஒன்றையுநாராணமல் எப்ப
டிச் கிருஷ்ணப்படுத்தென்று மயக்குகையில்,மகாபலவான் தளாகியமது
கைடபர்கள் என்னையனுகியுத்த முகமாகப் பிடித்தார்கள். பின்ன
ர்நான் தாமரைமீன் நானத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ஜலத்தில்இறங்கி
னேன். அங்கேபரமாத்களுகவும் மேகவாணனுகியும் பீதாம்பாதாரி
யாகவும் சேஷசயனராகவும் பஞ்சாயுதபாண்யாகவும் விளங்கிய
திருமாலேக்கண்டு துயிலுணர்த்தும்படி தேவியைத்துதிசெய்தேன்.
திவ்வியதேஜஸ்வினியும் திவ்வியமகனையுமாகிய தேவி ஆகாசத்தி
ல்பிரகாசித்து விளங்கினள். திருமால்மதுகைகடபர்களைச் சங்கரித்
தனர்.

நாற்பத்தேட்டாவது

பிரம விஷ்ணுக்கனுக்கிரகம்.

அதன்பின்னர் நானும் திருமாலுமாகவிருக்கையில் எங்கிட்கி
டையே உருத்திரமூர்த்திதோன்றினர். அப்பொழுது எங்கள்மூவரா
ல்தரிசிக்கப்பட்டவளாய் நின்மாலையாய் மனோகலையாய் விளங்கிய
மகாசத்தியானவள் சந்தோஷசித்தமுடைய எங்களைக் கிருபாரோ
க்கஞ்செய்து பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களை அசுரர்கள்சங்கரிக்கப் ப
டார்களன்றோ? இனிமுயற்சியுடையவர்களாய் கிருஷ்டிதிசங்கா
ரங்களைச் செய்து உங்கள்பதவிகளில் சுகமாகவாழுங்கள்என்றமது
ரவாசகத்தைக் கேட்டு அம்பா பரந்தபூமியேகாணப்படவில்லை. சல
மயமாயுள்ளதே பிரஜைகளெங்கே படைப்பதெப்படி கிருஷ்டி
செய்யவுஞ் சக்தியற்றவர்களாயிருக்கிறோமென்று சொல்லிக்கொ
ண்டோம். அதுகேட்டுதேவி புன்னகைசெய்து திவ்வியகாந்தியோடு
கூடிய விமானமொன்றை ஆகாயத்தினின்று வருவித்து எங்களை
நோக்கி நீங்கள்மூவரும் நிர்பயமாய் இதுலுட்காருங்கள். சிலஅற்பு
தங்களைக் காட்டுகின்றேனென அப்படியே பகவதியைத் தியானி
த்து அவ்விமானத்தில் உட்கார்ந்தோம். தேவியின் சக்தியால் அது
ஆகாயத்திற் கிளம்பி மனோவேகமாய் ஓரிடத்திற்சேர்ந்து அவ்விட
த்தில்சலத்தைக்காணவில்லை. பரந்தபூமியும் பத்திரபுஷ்பபலங்களும்
சூயிலோசையும் பர்வதங்களும் உத்தியானவனங்களும் நதிநடபாவி
கிணறு தடாகங்களும் மிருகங்களும் ஸ்திரீபுருஷர்களும் மாடமா
ளிகைகளும் பர்னசாலைகளும் பொருந்திய ரம்மியமான நகரத்தை
யும் அங்கேவேட்டையாடும் தேவசமானனாகிய ஓராசனையும் கண்
டு ஜலத்தையன்றி யாதொன்றறியதைநாம் சுவர்க்கம்போன்ற இந்
நகரத்தை எங்ஙனம் காணப்பெற்றோம். இதுயாரால்படைக்கப் பட்

டது என்னும் சந்தேகம் தோன்றியபோது முன் காட்சியளித்த தேவி மீண்டும் அந்தரத்தில் எங்கட்குட் காட்சியளித்தாள். தேவியை நாங்கள் காண்பதன்முன்னே அவ்விமானம் மேலேகிளம்பி ஒரு முகூர்த்தத்தில் அதிமனோகரமான மற்றோரிடஞ்சென்றது.

நாற்பத்தொன்பதாவது

பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு இந்திராதி லோகங்காட்டியது.

அங்கே நந்தவனமொன்றும் அதில் பாரிஜாத மரநிழலில் ஒரு காமதேனுவும் அதனருகே, நாலுகோடுகளுடைய ஜராவதமும், அங்கே ஆடல்பாடல் அபிரயநாட்டிய விசேடங்களால் கிரீடிக்கும்மேநகாதி அப்ஸரஸ்திரிசமுகம் மந்தாரவிருகத்தின் கீழ்ப்படிக்கொண்டெரமிக்கும் பல யகூ கந்தர்வ வித்தியாதரர்களும் அங்கேபுலோ மசைசமேதனான இந்திரன் வருணன் குபேரன் இயமன் அக்கினி சூரியன் முதலிய தேவர்களுமிருக்கஆச்சரியமடைந்தோம், அப்பொழுது இந்திரன்போல மகாதீரனாகிய ஒரு அரசன்வெளிப்பட்டமெனிதர்வசிக்கும் பூமியில்நின்றனன். அவனையாரெனத்தெரிந்திலோம். அதன்முன்னர் எங்கள் விமானம் மகாவேகமாக மற்றோரிடஞ்சென்றது.

அங்குபிரமனுலகமும் பிரமசபையும் அச்சபையில்சமஸ்ததேவதைகளும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனாயுள்ள பிரமனொருவனுமிருக்கக் கண்டோம். அவனைச்சூழ வேத வேதங்கள் தெய்வவடிவுற்றிருந்தன. அப்பொழுது திருமாலும் உருத்திரனும் அவற்றைப் பார்த்து

அதிசயமெய்தி என்னைநோக்கி இச்சதுர்முகப்பிரமன் யார்? என இவரயாரோ அறியேன் என்றுகூறி என்மனதில் நாமார் நமக்கு மேம்பட்ட இந்தஅரியரன்யார் இந்தப்பிரமனும் இவனுக்குமுன்னே கண்ட இந்திரனும் இருவரும் நமக்குத்தோன்றுகின்றனவே இது சித்தப்பிரமையோ உண்மையோ என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் விமானம் வேரோரிடத்திற்குப் போயிற்று.

ஐம்பதாவது

தி ரி மூ ர் த் தி க ட் கு
வைகுண்டங் காட்டியது.

அதுஅநேகயக்ஷர்கள்வசிப்பதும்கிளிகுயில்முதலிய பக்ஷிகளொலிப்பதும் வீணையிருதங்கமுதலிய வாத்தியங்களொலிப்பதும் சுகப்பிரதமும் மங்களகரமும் ரமணீயமுமான ஸ்ரீகயிலாயமாய்க் காணப்பட்டது, அச்சமயத்தில் திவ்வியமங்கள் ஆலயத்தினின்றும் திரிநேத்திரம் பஞ்சமுகம் தசபுஜம் சந்திரசேகரம் வியாக்கிரசர்மாம்பரம் கஜசர்மோத்ரீயமுடையராய்ச் சம்புவெளிவந்தனர். அவாரிபுபக் கலில், மகாவீரர்களாகிய கஜானனஷ்டானனர்களும் பின்புறத்தில் நந்திதேவர்முதலிய பிரமதகணங்களும் ஐயகோஷ்டத்தோடு வந்தனர். அந்தச்சங்கரனை நாங்கள் மூவருங்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தோம். பின்னர் அங்குள்ள பராசத்தி அமிசபூதங்களான சக்திபேதங்களைக்கண்டு சமுசயித்தோம். உடனே எங்கள்விமானம் அப்புறஞ்சென்றது.

அவ்விடமோ வைகுண்டம்.மனதாலும் ஊகிக்கமுடியாத சம்பத்துகள் காணப்பட்டன. அங்கேவிமாத்திலிருந்த நாராயணனைக்

பிரமவிஷ்ணுக்கள் யோகநித்திரை தரிசித்தது. 248.

கண்டு வியந்தோம். அங்கிருந்த விஷ்ணு எழுந்து ஒருமகாமண்டபத்தின் முன்னேவந்தனர். காயாம்பூரிதமும் பீதாம்பர சதுர்புஜ திவ்வியாபரண கருடவாகனராய் திருமகன்சாமரை யிரட்டித் திருமாலே நாங்கள் விமானத்திலிருந்து கண்டு இப்படியும் உண்டோ, வென்றெண்ணுகையில், எங்கள் விமானம் திருப்பாற் கடலை யுடைந்தது.

ஐம்பத்தொன்றாவது

பிரமவிஷ்ணுக்கள் யோகநித்திரை
த ரி சி த் த து.

அந்தக்நீராப்தியினிடையே எங்களுக்கு அதிதூரத்தில் ஒரு தவீபங்காணப்பட்டது. மந்தாரம் பாரிஜாதம் தாழை சண்பக முதலியவிருக்ஷங்கள் புஷ்ப கந்தங்களோடு சூழ்ந்துநிறையப்பெற்றுவண்டுகளின் நீங்காரமும் சூயிலோசையும் நீங்காதசோலை யொன்றும் அதற்கிடையே பரமாத்புதமும்மங்களசொரூபமும்மணியமும்இரத்தினகசிதமுமாகி நாளுவகை[ஆஸ்தரணம்] மெத்தைகளால் அடுக்கப்பட்டதும் சித்திரிக்கப்பட்டதும் இரத்திரதனுசுபோன்ற மேற்பட்டுடைத்தாய்ப் பலவித திரைச்சீலைகளோடு கூடிக்கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் வர்ணித்துகூறமுடியாததாய் ஒருகட்டில் காணப்பட்டது. அதன்கணிகாபூஜ்யையான பரதேவிலீற்றிருந்தனன் அந்தத் தேவியோ இரக்தவஸ்திரமும்சந்தனப்பூச்சும் சிவந்தவிழிகளும்கோடிமின்னல் மின்னுவதுபோல் பனபளப்போடு கூடிய தேஜோரூபமும் சிவந்த தந்தவரிசையோடு கூடிய அதரமும் ஆநந்தகரமாகிய முகமண்டலமும் கோடிலக்ஷ்மிகளையும் ஒப்பிடற் கேலாத மங்க

எகரமும் சூரியபிம்பம்போ லொளிவிடுங்காந்தியும் அபயம் வரதம் பாசம் அங்குசங்களும் உடையவளாய் ஹ்ரீங்காரமாகிய சக்தி பீஜத்தை யுச்சரிக்கும் பக்ஷிஸமூகங்களை யுடையவளாய் பாலையாய் ஸர்வாலங்கார யௌவனமும் புன்னகையோடு கூடிய முகபங்கஜமும் சுவர்ணமயமாய் அமைத்தகேயூர கிரீடாதி பலவகை ரத்தினாபரணங்களும் பூரித்த தனபாரங்களும் ஸ்ரீசக்கர ரூபமாயிருக்கும் காதோலையுமுடையவளாய் ஹ்ருல்லேகை முதலியதேவகன்னிகைகளும் அநங்குசமைமுதலியவர்களும் சூழ்ந்துடையவளாய் புன்னகையாலலங்கரிக்கப்பட்ட வாக்கையுடைய சந்திரவதியாய் எப்பொழுதும் யாவராலும் கண்டறியாதவளாய் விளங்குந்தேவி யந்திர ராஜமாய் அஷ்டகோணவடிவமாய் ஸ்ரீசக்கிரமாகிய பீடத்தின்மேல் வீற்றிருக்கத் தரிசித்தோம்.

அப்பொழுது நாங்கள் அந்தமகாதேவியைநோக்கி ஆச்சரியமெய்தித் தேவியென்றுணராது இந்தஸ்திரீயான இவன்பேர்முதலியன ஒன்றும் தெரியவில்லை. அநேகமுகங்களும் கரங்களும் விழிகளுமாகத் அதிதூரத்தேபிரகாசிக்கின்றான். அப்சரஸ்திரீயுமல்லள் கந்தர்வஸ்திரீயுமல்லள் தேவஸ்திரீயுமல்லள் என்றுபலவாறு சந்தேகமெய்தியிருந்தோம். அப்பொழுதுஎங்களில் விஷ்ணுமந்தஹாசத்தோடுகூடிய மாதேவியைப்பார்த்து ஞானவிசேஷத்தால் ஜகத்மா தாவென்று தீர்மானித்துத் தேவியின்மகிமைகளைச் சொல்லுகின்றார் பிரமருத்திரர்களே நாமெண்ணியபடி இவன்ஸ்திரீயல்லள் பகவதியாகிய தேவிநமக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளவள். மகாமாயசொரூபினி வித்யாசொரூபினி எங்கும்நிறைந்தவள் ஜகந்நாயகி தேவியின் இந்தஸ்வரூபத்தைத் தரிசிக்கப்பெற்றுத் தன்யராஜமும். நாம் பூர்வத்தில்செய்தபெருந்தவப்பயனோ சொரூபதெரிசனங்கிடைத்தது இவளேபரமேசுவரனுக்குச் சர்வசொரூபினியும் மங்களத்தைநினைப்பிக்கின்றவளுமானவள். இவன்பெருமையைச்சொல்ல நான்

ல்ல. பிறதேவர்கள்தான் எவ்வளவினர் இப்பரமேசுவரியின் லக்ஷம் பாகத்திற் கோர்பாகத்திற்கேனும் ஒப்பிடும் அளவுடையோ மல்லோம். மூன்மகாபிரளயத்தில் குழந்தையாய் ஆலிலையிற் சயனித்துக் காற்பெருவிரல்கையிற்பற்றி வாயில்வைத்துச்சுவைத்து மகிழ்ந்திருந்தபோது என்னைத்தாய்போற்பார்த்து யான்கண்டிலுதற் குரிய ஊசல்முதலிய பாடல்களைப்பாடி ஆலிலையாகிய தொட்டிலையசைப்பவளுமா யிருந்தவள். இத்தேவியைச் சமீபித்துப்பாதத்தினின்றி துதிசெய்வோம். ஒருவேளை துவாரபாலகிகளாகிய பாங்கியர்கள் தடுப்பார்களாயின் இங்கிருந்தே ஸ்தோத்திரஞ்செய்வோமென்றனர். மூவரும் ஏகாக்கிற் ஆநந்தசித்தமுற்றுமென்மேலும் சந்தோஷமெய்தப்பிரணவோச்சாரணஞ்செய்து விமானத்திலிருந்து இறங்கவிரைந்தோம். தேவியப்போது கட்டிலினின்றி வெளிவந்து துவாரத்தையடைந்து புன்னகையோடு எங்கள் மூவரையும் ஸ்திரீரூபமாக்கினள்.

நாங்கள் யௌவன செளந்தரிய திவ்வியாபரணலங்கார ஸ்திரீகளாகி ஆச்சரியமெய்தி தேவியின் சந்நிதானத்தையடைந்து சங்கையின்றிக் கைகுவித்து திருவடிநோக்கி நின்றோம். தேவிகருணையோடுங் கடாசுக்க நாங்கள் நமஸ்கரித்தோம் அப்பொழுது கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கும்பாதுகையைக் கண்டோம் அங்கேகண்ட அதிசயத்தை சொல்லுகிறோம் எண்ணிறந்த தோழியர்கள் எண்ணிறந்தவகையாகப் பணிவிடைசெய்து சூழ்ந்து நின்றனர்.

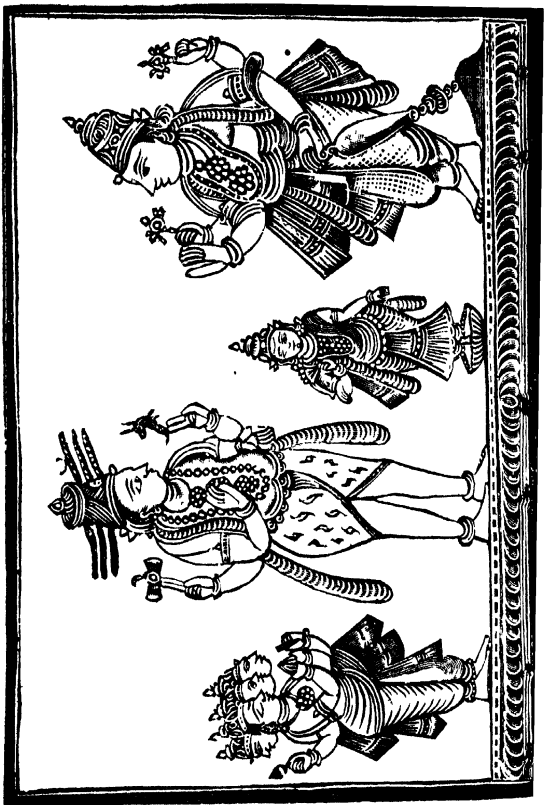
கணக்கில்லார் ஆடல்பாடல்களும் வேணுவீணு கானங்களுஞ் செய்து நின்றனர். இது நிக் நவரத்தினபாதுகையின்மீது விளங்கிய தலேயின்பாதத்தில் கண்ணாடிபோல விளங்கும் நகமத்தியில் அநேக கோடிபிரமாண்டங்களும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்களும் பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களும் வாயு அக்கினி இயமன் சூரியன் வருணன் துவக்ஷடா ருபேரன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் மேருமுதலிய பர்வத

ங்களும் கூர்மூதலியசாகரங்களும் கங்கைமூதலியாதிதகளும் விசுவாவ
சுசித்திரகேது சுவேதன் சித்திராங்கதன் ஆஹா ஊஹு மூதலிய
கந்தர்வர்களும் அப்சரசுகளும் தும்புருநாரதம் அசுவினி தேவதை
கள் வசுக்கள் சித்தர்கள் பிதர்கள் மூதலிளோரும், ஆதிசேஷன் மூத
லியமகாநாகங்களும் கின்னரர்களும் அசுரர்களும் வைகுண்டம் பிர
மலோகம் மகா கைலாச மூதலியவைகளையும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
னையவ்வுங் காணப்பட்டன. இவையேயன்றி என்பிறப்பிடமான பங்
கஜமுகாணப்பட்டது அதில் நான் முகஞ்சூகிய நானும் சேஷசாயி
யாகிய நாராயணனும் மதுகைடபருமிருக்கக்கண்டோம். அதுவ
ரையில் எனக்கு நூறுவருடங்கழிந்தன. அங்கிருந்த அதிசௌந்
தரியமுடைய பாங்கிமார்களும் எங்களையும் பாங்கிமார்களெ
ன்றே கருதிவேற்றுமையில்லாமல் அன்பு பாராட்டினார்கள். எங்
கட்குப் பெண்ணுருவெய்தப் பெருவிட்டால் தேவியின் திவ்விய
தரிசனமும் சமீபவாழ்க்கையுங் கிடைக்கப் பெறமாட்டோம்.

ஐம்பத்திரண்டாவது

திரிமூர்த்திகட்கனுக்கிரகம்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் விஷ்ணுமூர்த்தி மகாதேவியை
விசேஷமாகத் துதித்து எனக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தருளவேண்
டுமென்று பிரார்த்தித்து மௌனமாயிருந்தனர். அப்பொழுது உரு
த்திரமூர்த்தி ஹேதேவி ஹேசிவே பிரமன்மூதலாக எண்ணப்பட்ட
நாங்கள் மூவரும் சிருஷ்டியாதிகளைச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும்
போது உன்பாதரேணுவைச் சிரமேற்கொண்டுதான் செய்கின்றோ
ம். நாங்கள் உலககாரணர்களன்று நாங்கள் விமானத்திலவருகையில்

எவ்களாற் காணப்பட்ட புவனங்களை நாம்களாபடைத்தோம். கண்ட துமில்லையே உன்னுடைய பாதசேவைவையவிட்டுத் திரிலோகாதிய த்தையும் அடையவிருப்பயில்லை. உன்பாதசேவையால் எங்கட்குண்டாகிய பெண்ணுருவம் வெறுக்கத்தக்கதென்று உனக்குஎன்பால் தையயிருக்குமாயின் நாவாஈரமந்திரத்தை உபதேசித்தருளவேண்டும் ஹே ஜநநி பிரணவஸ்வரூபினி என்று பலவாறு பிராத்திக்க தேவி அங்ஙனமே நவாஈர மந்திரோபதேசம் செய்தனன். அதனைப் பீஜாஈரசுகிதமாய்ச் சபித்துக்கொண்டு நிஷ்டையிலிருந்தனர்.

ஐம்பத்துமூன்றாவது

தேவி விவ்ஸ்வரூபம்.

ஜகந்மாதாவாகிய மஹேசுவரியைப் பிரணவசொரூபியென்று ம் ஞானரூபியென்றும் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். ஆநந்தமயமாக விளங்கும் அப்பராசத்தி தன்னிச்சையால் வடிவெடுத்தகாலத்தில அவ்விறைவியின் விராட்சரூபம் எங்ஙனமெனில் சுவர்க்கமே சிரசாகவும் ஆகாயமேகொப்பூழாகவும் சூரியசோமாக்கினிகளே திரிநேத்திரங்களாகவும் அஷ்டதிசைகளுஞ் செவியாகவும் பாதாளமே திருவடியாகவும் நகூத்ரங்களே கொத்தாகத் தரித்த முத்துமாலை யாகவும் ஆகாயவாசிகளாகிய தேவர்கள் தோள்களாகவும் சமுத்திரமே ஆடையாகவும் சப்தமேகங்களும் கூந்தலாகவும் வாயுவேக் 'வாசமாகவும் ஏனையவை பிறவுறுப்புக்களாகவும் திவ்விய திருமேனி தாங்கியுள்ளவர்.

அவ்வகிலமாதாவினிடத்தினின்றே ஸர்வப்பிரபஞ்சமும் தோன்றின. தாமரைமலரினுள்ள பிரமதேவனோடு ஏனையவேதியர்கள்

திருமுகத்தினின்றும் இந்திரன் உபேந்திரன் ஆகியஇவர்களோடு முடியணிந்த அரசர்கள் திருத்தோளினின்றும் வைசியர்கள் திருத்தொடையினின்றும் சதுர்த்தரெனப்படுஞ்சுத்திரர் திருவடியினின்றும் அத்தேவியாசிடமே தோன்றினர்.

இஃது அம்மாதாவின் இச்சைவடிவாயெடுத்த தேகமாய் இயற்கையாகவே நாமரூபங்களில்லையென வேதாகமங்கள் கூறும் ஆயினும் அவ்வவ்வமயங்களிற் பக்தாநுக்கிரக காரணமாகவும் துஷ்டசங்கர நிமித்தமாகவுங் கொள்ளுந் திருமேனிகட்குக் கணக்கின்றி!

ஐம்பத்துநான்காவது

பிரமவிஷ்ணு தீபவம்.

முன்னிகழ்ந்ததொரு பிரமகற்பத்தில் பிரமேந்திராதிசகல தேவர்களும் மாநுடம் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவர முதலியயாவும் ஜலார்ணவத்திலமுந்தியழிந்த சங்காரத்தின்பின் கூர்ராப்தியில்ஆலிலையின்மேல் குழந்தைவடிவாக அறி துயிலமர்ந்திருந்த திருமால் உலகங்களைப் பண்டு போலப்படைக்கவேண்டு மென்னும்பகவதியின் திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி தமது உந்தித்தாமரையினின்றும் ப்துமனைப்படைத்து அவனுக்கு வேதங்களையுணர்த்தி அவற்றின் உதவியால் உலகினைப்படைக்கும்படி கட்டளையிட்டனுப்பபிரமனும் அங்நனமே முயன்று அதுகைகூடாமையின் திருமாலையடைந்து எந்தையே! எனக்குப்படைக்கும் ஆற்றல்கிடைக்கவில்லை யாதுசெய்வேனெனவருந்த திருமால்பிரமனைத் தன்னோடுடன் கொண்டு சிவசகம்பவியின் சந்தியிடைந்து சங்கதியைச்சாற்ற்

சிவபெருமான் அவ்விருவரையும் தமது திருநெற்றிவிழியால் சாடிப்
ராக்கினபின்னர் அருகேதமது பக்கலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சர்
வசக்திபுதையாகிய தேவியைநோக்கி மாதேவி இவர்களுையெழுப்பி
உலகம்இதுமுதல் என்றமுள்ள முறைப்படி இலகும்படி நடத்த
வேண்டுமென மாதேவித்தனது கருணைவடிவாய் அவ்விருபெருந்
தேவரையும் எழுப்பித் தமது அநுக்கிரகவிசேடத்தால் சிருஷ்டி
திதியெனு, இருதொழிலும் அவர்கட்கு இனிதுமுடியும்வண்ணம்
கடாகூழ்த்துத் தமதிருக்கைக்கேக விடைதந்தனுப்பினர்.

சிவசந்தியில் நிகழ்ந்தது இச்சரிதையெனலும் நூல்வழக்கு.

13-காஞ்சிபுராணம் தழுவக்குழைந்தபடலம்.

அண்ணலாரருட் சத்தியுஞ் சிவமுமாயதன்மையினின்று தொ
ட்டுலகம், பெண்மையாண்மை யென்றிருவகைப் புணர்ப்பால்
பெண்ணுமானுமாய்ப் பிறங்குமென்றியம்பிப், பண்ணைமாமறைக்
கடவுள்க் கருளிப்பாவையம்பிகையாயிடைகரந்து, மண்ணெல்லா மு
டச்சத்யெனும்பெயரால் வயங்குதக்கனுக் கொருமகளாயினள்.

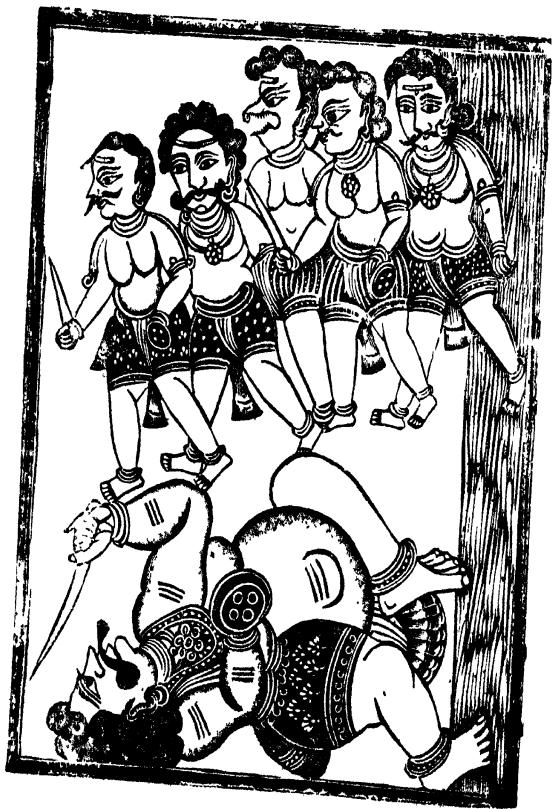
ஐம்பத்தைந்தாவது

பிரமன் சிருஷ்டி கைகூடல்.

ஒருகம்பாரம்பத்தில் பிரமன்சிருஷ்டிசெய்யக்கருதிய போது
தமம்மோகம் மகா மோகம் தரமிசிரம் அந்ததாமிசிரமெனும் ஐவ
கையவித்தைதோன்ற அனற்றிரின்றும் தோன்றிய ஐவகைச் சிரு
ஷ்டிகன் பிரசாசமற்று இந்திரியங்களால் கிரகிக்கும் ஆற்றலற்றி
ருந்தன. முதலிற் படைக்கப்பட்ட பர்வதங்களும் விருஷங்களும்

சஞ்சரிக்கமாட்டாதனவாயிருந்தன. இரண்டாவது விலங்குகளையும் படைத்து அவைவவற்றையும் மனதிலுணர்ந்து பிரகாச மின் மையின் தேவர்களைப்படைத்து அவர்கள் ஞானவசிஷ்டர்களாயிருந்தமையின் உலகவிருத்தியாகாமைக்கு வருந்தி மானுடரைச்சிருஷ்டித்தான். அவர்கள் துக்கம்பிரகாசம் தமோருணமுதலியன வுடையவர்களாளுர்கள். பின்னர், பேய்பூதமுதலியனபடைக்கப்பட்டன. மற்றொருவகையுங் கேட்பீர்களாக.

பிரமதேவன்பால் முதலில்மகத்தத்துவமும் பின்னர்தன்மாத் திரைகளும் பூதங்களும் அதன்பின் இந்திரியங்களும் பிரகிருதிசம்பந்தமாகப்பிறந்தன. பின்னர் பர்வதவிருக்ஷங்களாகிய தாவரசிருஷ்டியும் திரியக்குமுதலிய சிருஷ்டியும் ஊர்த்துவலோக தேவசிருஷ்டியும் அதன்பின் குமாரசிருஷ்டியுஞ் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் முற்கூறியமூன்றும் பிரகிருதியிற்பிறந்து ஜகநுபமாகலின் பிராகிருத சிருஷ்டியென்றும் பிற்கூறியவை புத்தி பூர்வமாகலின் வைகிருத சிருஷ்டியென்றும்பெயர்பெறும். இனிக்குமாரசிருஷ்டியாவது பிரமதேவன் தன்மனஸால் சநக சநந்தன சநற்குமாரர்ரிபு இவர்களைப்படைத்துச் சிருஷ்டிசெய்யும்படிவிடுப்ப அவர்கள் அங்ஙனம்புரியாது சிவத்தியானஞ்செய்து தவநிலைமேற்கொண்டனர். பின்னர் தர்மம் சங்கற்பம் மரீசி பிருகு அங்கிரசன் புலத்தியன் புலகன் கிருது தக்ஷன் அத்திரி வசிஷ்டன் இவர்களைமானவிகமாகப்படைத்துச் சிருஷ்டிசெய்யும்படிவிடுப்ப. அவர்கள் வைதிகமார்க்கமேற்கொண்டு யாகாதிகளைச்செய்து உலகினர்துதிக்க நின்றார்கள். பின்னர் நீலலோகிதருத்திரருதலியால், சன்முகத்தினின்று தேவர்களையும் தோளரின்று பிதாரரையும் பிற்பாகத்தினின்று அசுரர்களையும் குறியிலிருந்து மாநிடர்களையும் குதத்தினின்று இராகுஸர்களையும் தமோரஜப்பிரியர்களான ரிசாசரர்களையும் சர்ப்பங்களையும் யக்ஷபூதகந்தர்வர்களையும் படைத்தான். பார்சுவங்களினின்று

பக்திகளையும் மார்பினின்று செம்மறியாட்டையும் முகத்தினின்று வெள்ளாட்டையும் பக்கங்களின்று பாம்புகளையும் பாத்தங்களினின்று குதிரையானை சரபம் கவயமா ஒட்டைமான் முகலிபமிருகங்களையும் விலாவிலிருந்து பசுக்களையும் உரோமம் கூபங்களிலிருந்து ஒலுத்திகளையும் மரவகொடி செடிகளையும் படைத்தனன். இப்படியே தன்னவையவங்களிலிருந்து பூதர் யக்ஷர் பிசாசர் அப்சரசுகள் நரர் கின்னரர் ராக்ஷர் பசு பக்ஷி முதலியவாவும் கூடியசரா சரப்பிரபஞ்சம் ஒன்றின்பின் ஞென்றாகத்தோன்றின. ஆயினும் அவையாவும் நீத்தியமாகநில பெருமாயின். திருமாலுடன் மாத்தவியின் திருவருள் பெற்றுப்படைக்கப் பெற்றபின்னரே உலகசிருஷ்டி தன்னியல்பாக நிலவலாயிற்று. இந்தப்பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்மங்கள் ஆதியாகியசிருஷ்டிகாலத்தில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அங்கனமேகற்பங்கடோறும்தோன்றிநிற்கும் இவற்றின்விநிவெல்லாம் விளக்கப்பரவுமாதலின் இம்மட்டு. நிறுத்தினோம். இந்தப்பிரமன் திருமாலுந்தியிற்பிறந்தவன் திருமாலும் பிரமனும் மகேசனுடைய இருபுறத்திலுதித்தவர்கள். உருத்திரன் மகேசன் மார்பிலுதித்தவன். பிரமாவிஷ்ணு ருத்திரனெனப்படு மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் படைத்தும்கவன்மும் கற்பங்கடோறும்குறைமாத்ருவர். ஆனால் இவர்களுடையெல்லாம் படைக்கும்சக்தியொன்றே பராசக்தியெனப்படும்.

ஐம்பத்தாறாவது பஞ்சராவண த்வம்சம்.

ஒருகாலத்திற் கற்பகநாடெய்திய சப்தருஷிகள் இந்திரன் விருப்பரால் அசுரர்களழியத்தக்க யாகஞ்செய்ய, அவர்கள் நியதிப்படி சதாசகாவமுஞ் சிவத்தியானத்திலிருப்பது மாறியதோஷத்தால்

யாகாக்கினியினின்று அரத்தாசரன் அரத்தவீரன் ஐவாராவணருதி
த்து அம்முனிவர்களுையலைத்தோட்டித் தேவர்களைத்துயர்செய்ய அ
ம்பிகையின் கட்டளைப்படிதிரிகுலகௌரி முதலிருவரைக்கொன்ற
னன். [ரத்தசுர ரத்தவீரசங்காரத்திற்காண்க] திரிகுல கௌரியோடு
சேனாதிபனாகவந்த குண்டோதரன் பூதகணத்தலைவரி லொருவன்
இவன் சிவபெருமானுக்கு ஒரேகாலங்களிற் சூடைபிடிப்பவனும்
பரமேசுவரியார்தலைவாயிவிற் பெருங்காவலானனுமாவான். இவன்
குறுகிய கைகால்களும் மிகப்பெரிய வயிறும் சுருண்டு நெரித்த
செம்மயிரும் மலைகளையனைய வலியுயங்களும் இடியேறுபோன்
றகுரலும் தீப்பொறிசிந்தும் சிவந்துருண்ட விழியுமுடையவன். இ
வன் திரிகுலகௌரியின் விருப்பால் தனக்குப்போர்முனை கிடைத்
த்தற்குப்பெரிதுங்களித்து தோள்களைகொட்டி அப்பஞ்சராவண
ரை அரைகூலி அவர்களை யெதிர்த்து அவர்கள்செய்யும் பலவகை
மாயங்களையும் விலக்கி அவ்வவருக்கேற்பக் கதாயுத்தமும் முஸ்டி
யுத்தமும் மல்லயுத்தமும் செய்து வலசாரியிடசாரி சுழன்றும் மர
ங்களைப்பறித்தெறிந்தும் மரங்களைபிடுங்கியடித்தும் அவர்கள் சே
னைகளிற் சிலரைக்காலுதையாலும் மிதியாலும் கைவிசையாலும்
கோரமுகத்தாலும் அட்டகாசத்தாலும் தோள்புடைப்பாலும் கைந்
நெரிப்பாலும் உருட்டியவிலிழிப்பார்வையாலும் மிதித்தொழித்து ஒ
வ்வொரு வுருக்கும் பின்வாங்காது ஏககாலத்தில் எண்ணிறந்தவர்
கள் போர்புரிந்தாற்போல இமைப்பொன்றிற்கு இடமொன்றுகா
ணப்பட்டு எவ்வுஞ்சுழன்று ஐவரும்ஒவ்வொருவராக மடியச்செய்த
னன். திரிகுலகௌரியும் குண்டோதரனும் இவ்வனமாக சப்தருஷி
கள் யாககுண்டத்திலுதித்துப்பலவகைத்துயர்செய்த ஏழுஅசுரர்க
ளையும் அழித்துச் சுரர்களுக்குச் சுகந்தந்து தேவர்கள் மலர்மாரி
துற்றிமகிழ்ச்சிகொள்ளச்செய்து திருக்கைலாயகிரியெய்தி அம்பி
கை சந்ததியில் பணிப்பெண்ணுந் காவலாளுமாயமர்ந்தனர்.

ஐம்பத்தேழாவது

வாணசுரசங்காரம்.

சுவர்க்க மத்திம பாதாளமாகிய மூன்றிலகங்களையு மடக்கி யராரட்சி செய்துவரும் வாணசுரனது ஏவலைமேற்கொண் டொழு கும் துன்முகன் துர்த்தரிசனன் என்னும் இருவர் அளவின்றிய மாயஞ்செய்ய வல்லவர். எவ்விடத்திலும் காணப்படு மதிசயங்களை வாணனுக்குத் தெரிந்து சொல்லும் குணமுடையவர். அவ்விருவ ரும் நமது அன்னையாகிய பார்வதி தேவியார் பூமாலையைக் கையிற் றாங்கி, பூஞ்சோலையில் வீற்றிருக்க வந்து கண்டு இதோ சிறிது தூரத்தில் காணப்படுவது மின்னலோ. அல்லது பெண்ணே வென்று சந்தேகித்து கடைசியில் பெண்ணென்றதெரிந்து இவளை நமது வாணசுரன் அடைந்தால் தவப்பயன் பெற்றவனாவான் என்று நினைத்து விரைந்து சென்று அவ்வசுரனுக்கு முன்பாக நின்று வணங்கி அரசே ! ஒருநாளும் கண்டறியாத அதிசயம் கண்டோம். அந்த வதிசயத்தைக் கண்டு தங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரைவாக வந்தோமென்று சொல்லவும், அவர்களை நோக்கி அஃதென்ன அவ்வளவு அதிசயம் நீங்கள் கண்டது சொல்லுங்களெனவும், அவர் கள், “மின்னென்பேமோ? மின்னொளி யென்பேமோ, பெண் னென்பேமோ, விளக்கென்பேமோ, இந்திராணி யென்பேமோ, இராஜாக்களணியும் கிரீடமென்பேமோ ? .

“மின்னென்கோ மின்னுட் டோன்றும் விளங்கொளி யென் கோ மேலாம். பொன்னென்கோ விளக்கென்கோ மேற் றொண் ணுல கத்து மின்னார், மன்னென்கோ மன்னர் குடி முனிமகு டந்தா னென்கோ, வென்னென்கோ வழகுக்கெல்லா மிருப்பெனு முருவை யம்மா.”

அழகுக் கெல்லா மிருப்பிடமாகிய சொரூபம் வாய்ந்த இத் தகைய பெண்ணே.

“ மூவகை யுலகுக் கெல்லா முதன்மையா மரசு பெற்றாய்
தேவரெல் லாரு மேத்தி செய்பணி கேட்கச் செய்தாய்
மேவருஞ் செல்வம் யாவும் வேண்டிவ வெல்லாம் பெற்றாய்
மாவொளி பெற்ற மிக்க மணிக்குல மனைத்தும் பெற்றாய்.

முற்று முயம்பு பெற்றாய் முடிவிலா வாயுள் பெற்றாய்
பெற்றத னாலென் பேறு பெறக்கிடை யாத மின்னை
முற்றிழைக் கன்னி தன்னை முயங்குறப் பெற்றா யென்னின்
மற்றவை பெற்ற பேற்றின் மாட்சியுஞ் சிறக்கு மம்மா.

செங்கையின் மீது பொற்பூச் சிறந்ததே மாலை யேந்திப்
பொங்கொளி மின்போ னின்ற பொருவரு மாதை நோக்கின்
மங்குல்போ னிறத்து மாயோன் மார்பினின் வைகு மின்னு
மிங்கிவட் கேவல் செய்யு மேந்திழை யார்க்கு மொவ்வாள். 9,

எல்ஷாச் செல்வமும் சிறப்பும் பெற்றிருக்கின்ற நீ அவளை உன்
னிடத்தில் இருக்கப் பெற்றாயாகில் உன்னுடைய மாட்சிமை மிகச்
சிறப்புற்றோங்கும். அந்தப் பெண்ணுக்கு ணுழியஞ்செய்ய இலக்குமி
யும் சமானமாக மாட்டாள். மன்மதனை வென்ற பரமேசுரனும் அவளை
க்கண்டால் அம்மன்மதனானைக் குட்பட்டு நடப்பான். வீர வீரனே!
நீ விரைந்துசென்றா லுனக்கே மாலை சூட்டுவாள். இவ்வார்த்தை
களை வாணசுரன் கேட்டு அதி மோகங்கொண்டு தூதர்களே!
சேனைகளுக்குத் தேர் கொண்டுவரும்படி சொல்லி யுதி லேறிக்
கொண்டு செல்கின்றான். இப்படிச் செல்லும் வாணன் ஆகா
யத்தை முட்டிய தலையும், செவ்வானம் போன்ற தலை ரோமமும்,
பிறைச் சந்திரன்போன்ற வக்கிர தந்தங்களும், அக்கினி கக்குந்
கண்களும், தீச்செயல்களே-செய்யும் வயிமையும் எல்லா வுயிர்

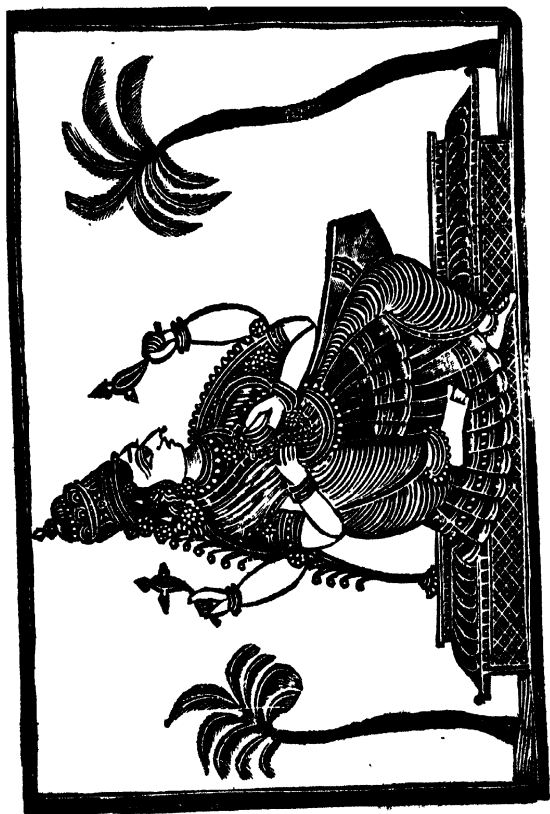
களையும் வாயிலிட்டுண்டு வயிற்றி லடக்குவதும் மகா மேருவை நிகர்த்த புயங்களும், நீண்ட கைகளும், இயமன்போல முழங்கும் வீரக் கழல்களும், நீலமலை போன்ற கருநிறமும், பிரமதேவனிடத் தில் அரியதவஞ் செய்து அநேக வரங்களைப் பெற்றவன். சத்த கன்னிகைகள் பாடும் பாடலைக் கேட்டு உலை மெழுகுபோல மன முருகித் தேரையுஞ் சேனைகளையு நிறுத்திவிட்டு தனியளாய் வந்து பார்வதியைக் கண்ணால் கண்டு காமத்தீயால் உடல் வாடலானான்.

பார்வதியாரைக்கண்டு அவள்சாதாரணமான வுலகப் பெண் போல நினைத்து அன்னமே யமுதே கிளியே மாணே மயிலே மின் னே மரகதமணியே பொன்னே யென்றாருயிரே இனிக்குங்கனி யே இங்குநின்றகாரணமென்ன? அநேகதவஞ்செய்தாலும்கிடைத் தற்கரிய வுன்னைக்காண்பதற்கு முன்னைநா னென்னதவஞ்செய் தேனோ! என்னையாள்வதற்கோ இங்குவந்துநின்றனை நீ சொல்லிய ழூழியங்களைச்செய்வேன். எனக்கு எல்லாச் செல்வமும் இருக் கின்றன. இயமனும்பயப்படும் வலியுடையேன். இந்திரன்முதலிய தேவர்களெல்லோரும் ஏவல்கேட்க அரசுபுரிகின்றேன். மன்மதன் செய்யும் வருத்தத்தைநீக்கவேண்டும். மரணாவஸ்தை வரும்போ லெனக்குத் தோன்றுகின்றது. இன்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டும் நீயெந்தப் பொருளைக்கேட்டாலும் கொண்டுவந்து கொடுக்கி றேனென்றான்.

இப்படிச்சொல்லிய பாதகளுகிய வாணசுரனைப்பார்த்து பார் வதிதேவியார் பின்வருவதரியாத தூண்டின்மீன் முதலியவற்றைப் போலக் கெட்டுப்போதற்கிருக்கின்ற வீணனே! பெண்கள் கருத் தறியாமல் ஆசைகொள்வது முறையன்று எனக்கூறவும் கொடி யவனான வாணன் பெருமூச்செரிந்து பெண்ணையுன்னை விவா கஞ் செய்யும்வரை யென்னுயிர் தரியாது. காந்தருவ முறையாக உன்னை யான் முதலிலே மணந்து பின்பு விதிப்படி விவாகஞ் செய்

செய்கின்றேன் என்றான். அதுசேட்டு தேவியார் வாணனை? எனக்கு வேண்டியவைகளை யெல்லாம் கொண்டுவிந்து கருவதாச முன்னமே சொல்லினாய். ஆதலால் பாதிரிப் பழமும். அருகம் பழமும், ஆலப்பழமும். அத்திப்பழமும். சந்திரன் நகைத்திரமுகளி லுள்ள பிரகாசங்களையும் கொண்டுவிந்து கொடுத்தால் நீ சொன்ன காரிய முடியும் என்றான். வாணன் அவையனைத்தையு மாயையி னாலே செய்து கொண்டுவிந்து வைத்தான். மாயைக்கெல்லாந் தாயாகிய தேவியார் முன்பு அவையனைத்து மறைந்தோடிப் போயின. தன்னுடைய மாயை பொய்துப் போனதறிந்து வெயர்த்துப் புழுங்கி வருந்தி நின்று இவளைப் பயப்படுத்தினாலன்றி யிணங்க மாட்டாள் என்று நினைந்து வாளாயுதத்தை யெடுத்து உன்னைக் கொல்லுவேனென் றாவாரித்து வந்தான். .

அதுகண்ட தேவி தானும் வாளாயுதந் தாங்கி யுத்தத்திற்கு வந்து நின்றான். அவளை வாணன் வாளையசைத்து வெட்டினான். அந்த வெட்டு தேவிமேல் தாக்காமல் விலக தேவி யவன் வாளைத் தன் கைவாளாலே யொரே வெட்டினால் துண்டித்து விட்டான். பிறகு வில்லை வளைத்துப் பற்பல பாணவருஷஞ் செய்தான். அவைகளையும் தேவி வாளால் வெட்டித் தள்ளினான். வாண னுடைய வில் அம்பரூத்தூணி தேர்ச்சாரதி தேர்குதிரை யனைத் தையும் அக்கினி பாணத்தினாலே தரையிலே வீழ்த்தி விட்டான். அவன் பயந்து மாயையாலே மறைந்துபோக நினைத்தான். அது தெரிந்து சக்கராயுதத்தை வரும்படி நினைத்தலும் அது சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்து வந்து வாணன் தலையை யறுத்துச் சமுத்தி ரத்திலே யெறிந்துவிட்டு தேவி பாதத்தை வணங்கி பூமியைக்கிழித் துக்கொண்டு பாதாளம் போய்ச் சேர்ந்தது. உடனே தேவர், முனி வர் முதலியோர் ஆடிப் பாடிப் பற்பல வாழ்த்து கூறி புஷ்பமாரி பொழிந்தனர்.

ஐம்பத்தேட்டாவது

குமாரி.

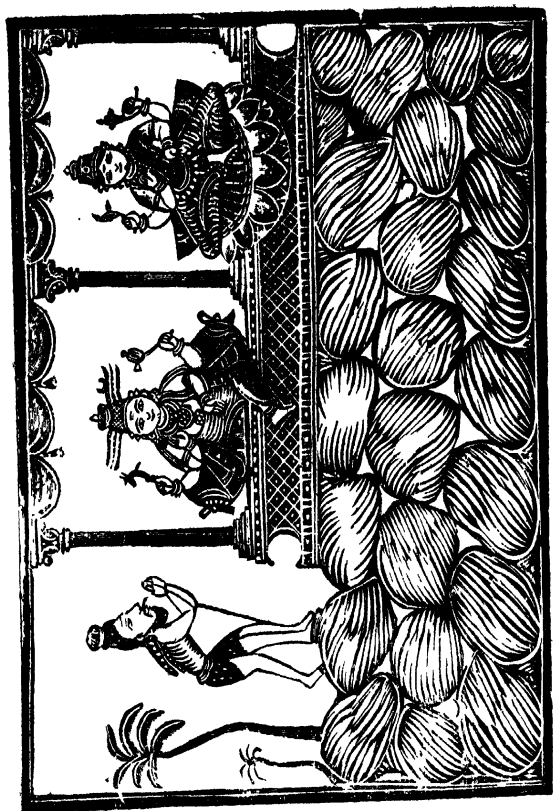
திசைகளெல்லாந் துதிக்கும் கயிலாயமலை மலைகளுக்கெல்லா முயர்ந்தது. வெள்ளி மலை யென்னும் பெயருடையது. சில பெருமானெழுந்தருளப் பெற்றது. சித்தர் முனிவர் யோகிகள் தொண்டர்கள் சீவன் முகதர்யுகாந்த காலத்தினுமழியாத நித்தியர் கணங்களோடு நிறைந்திருக்கப் பெற்றது. மலைகடல் நிலைகுலையுங் காலத்தும் கெடாத நிலையுள்ளது. சரியையாதிகள் செய்யும் புண்ணியர்களன்றிப் பாவிகளாலறியப்படாததாகிய அந்தக் கயிலாய மலையினுச்சியிலே சந்திர காந்தக் கற்களாலும் நவரத்தினங்களினாலும் தேவதச்சனூல் செய்யப்பட்ட ஒரு கோயில் இருக்கின்றது. அதிலே ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்து தேவர் முனிவர்களுக்கும் கருணை செய்து அனுப்பி விட்டு உமாதேவியார் சிவபெருமானையருச்சித்துப் பூசை புரிந்தனர். இவ்வாறு மூன்றுயுகம் பூசை புரிவதைக் கண்டு திருவுளமிரங்கிச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து தேவியைப் பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது கேட்க என்றருளிச் செய்தலும் தேவி சருவ சங்கார காலத்திலே உம்மோடு கிரீடை செய்து மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபெருமான் தேவியை நோக்கி, முன்னுற்றறுபுந் தைந்து நாளும் பதினெந்து கலையும் முப்பத்துமூன்று கலையும் பதினெந்து தற்பரையும் சேர ஒருவருடமாம். அவ்வருடம் நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்திராயிரஞ் சேரக் கலியுக முடிவாகும். அக்கலியுகமீரட்டித்தால் துவாபரயுகமாம். அஃதிரட்டித்தால் திரேதயுகமாம். அஃதிரட்டித்தால்கிரேதாயுகமாம். அஃதிரட்டித்தாலொரு கதாயுகமாயுள்ளது. சதாயுகமிரண்டாயிரம்கூறப் பிரமாந்

கொருகினமாகும். அதனை மூப்பது ஒரு மாதம் அமமாதம் பணி
ரண்டு ஒரு வயது. அவ்வயது தூறாஹ் பிரமப் பிரளயமுண்டா
கும். அப்பிரளயம் பத்து நடந்தால் விஷ்ணுவுக்கொரு நாழிகை.
அவ்விஷ்ணு பன்னிரண்டு பேர் இரந்தால் உருத்திரனுக்கு ஒரு
க்ஷணகாலமாம். அப்போது சருவ சங்கார காலமுண்டாகும்.
அந்தக் காலம் உன்னோடு கிரீடை செய்து மகிழ்ந்திருப்போம். அது
வரை தென் சமுத்திரக் கரையிலே சத்த மாதர்கள் கோழியர்களா
யிருக்க இலுப்பைப் பூமலை தாங்கி யிடைக்கையைத் துடையிலே
வைத்துக் கொண்டு தவஞ் செய்து இருக்க வேண்டும். நீயிருந்
மிடங் கண்ணிகா ஷேத்திர மெனவும் தவத்தல மெனவும் சொல்வா.
ஞானவனமெனச் சொல்லும் அத்தலத்திலேநாமும் பிரமசாரியாய்
வந்திருப்போம் என்று விடை கொடுத்தருளினர்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது

பிருங்கா நுக்கிரகம்.

திருக்கயிலாயகிரியில் பக்தாநுக்ரஹ காரணமாகச் சிவபெரு
மான் திருவோலக்கமுற்றிருந்தனர். திருமால் பிரமன் இந்தி
சாதி திக்குப் பாலகர் அஷ்ட வசுக்கள் ஸப்தருஷிகள் நவசித்தர்கள்
நீந்ர கிம்புருஷ யக்ஷவியாதராரதி அஷ்டாதச கணங்கள் துவாந்
சாதித்தர் முதலிய கிரகங்கள் இன்னும் இம்மயவர் யாவரும் சிவ
பிரானை தரிசிக்கத் திருக்கயிலாய கிரியை யடைந்து ஆகிருமுதற்
பெருவ காவலாயுள்ள திருநந்தி தேவரைப் பணியிட்டு அவர் திருவ
ருள் பெற்றவராய் முறைமுறையே அவர் விரும்ப மகாகந்திதானத்
துட் சென்று இருக்கண்களார்எம்பெருமானையும் இன்றவியாணையும்

தரிசித்து அப்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யர்சித்து அவ்விருவராலும் அநுக்கிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷி சிரேஷ்டகர்களிலொருவராகிய பிருங்கிருஷிமானவர் பார்வதி தேவியாளைப் பணியாமல் சிவபெருமானை மாத்திரம் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப் புகழ்ந்து நிற்பது கண்ட இமயாவல்லி, இம் முனிவன் யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன்? என்று முனிந்து சக்தியாகிய தனது கூருகவுள்ள உதிர மாமிசங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆக்கிராணித்துக் கொள்ள, அவர் சிவ கூருகவுள்ள என்பையும் நரம்பையுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமை போலத் தள்ளாடி நின்று தம்மைப் பிரார்த்தித்தது கண்டதானுமணர் தரிமாராகி ஓர் காலையுதவ, பிருங்கிமுனி களித்து மூன்று காலுடன் முன்னின்று கூத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச் சென்றனர்.

உடனே சிவபெருமான் எமது சக்தியின் கூறு உன்னிடமிருந்து போகவே நீ எவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றனை. உலகமே சக்திமயம். நாம் அவளுடனேகூடினகாலத்திலேதான் உலகம் உச்சிவிக்கின்றது. நாம் தேவியைப் பிரிந்த காலத்து உலகினரும் தங்கள் தங்கள் தேவிமாணைப் பிரிந்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக சனகாதி நால்வருக்கும் ஞானோபதேசம் செய்யும்போது எல்லாவுயிர்களும் காம விருப்பமில்லாமலிருந்தது. மறுபடியும் நாம் மலைமகளை மணந்து அவளுடன் வீற்றிருந்தபோது உலகமும் காமவிருப்பமும் நிரூந்தது.

“விரிபதுமத் திருமருமப் பெருமானுதி விண்ணவர்க்கு மண்ணவர்க்கும் வேந்த னாகி பொருவிலவ ருயிர்க்குயிரா யுணர்வுநல்கும் பொருவிடையோன் உமையோடு பொருந்த வின்றி, யருமுனிவர் பொருட்டாக யோகிபோல ஊம்தலா லனையோரு மரிவை மார்

தோள், மருவீமுயங் குதலின்றி, யிருந்தார் சஞ்சமவர் விதிக்கும்
விதிக்குமுறை மாறிந் தன்றே. ”

“ துன்னற்கரியவரியனை மேலுமை யோடிருப்பவயினைத்து
மின்னலகல விருங்காமலின்பமேவியிருந்தனவே ”

மேல் நாமும் தேவியும் அபின்னப் பொருள்கள். நமது அஷ்ட
டாஷ்ட மூர்த்தங்களில் அர்த்த நாரீசமூர்த்தம் ஒன்றேயாம்.

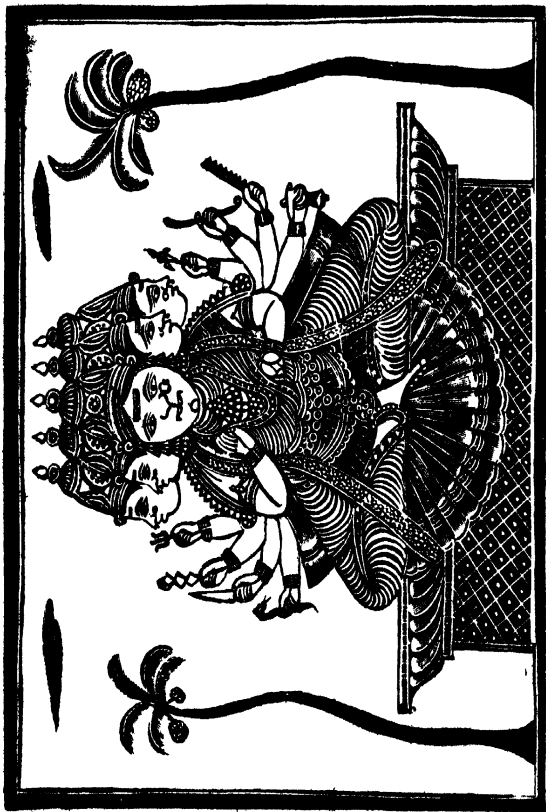
சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கோர் செயலில்லை யென்பதை.

சிவமெனும் பொருளு மாகி சத்தியொடு
சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா
மிவள்பிரிந்திடி னீயங்குதற்கு
மரிதரிதெனாமை யிரைக்குமா

னவபெரும்புவின மெவ்வகைத்
தொழினடத்தி யாவரும் வழத்துதா
னவனியினகனெடு தவமிலார்
பணியலாவதோ பரவலாவதோ.

காஞ்சிபுராணம்.

உமையும் தானும் வேறன்மை யுருவினிடத்துத் தெளிப்பான்
இமைய மயிலை யொருபாதி வடிவினிறவி நார்த்தத்து [போல்
மமைய வனசந்திரிகுலமபயம் வாத மிவைதாங்கி
நமையு முய்யக் கொண்டருளுநாரி பாகன் திருவுருவம்.

அறுபதாவது

ஐம்பத்தோரகாஷி.

திருக்கைலாயகிரியிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானது
பாகத்திற் சதாகாலம் பொருந்தியிருப்பவனும். பார்வதிமேயுள்
வெளரி உமை முதலிய திருநாமங்கள் வகிக்கப் பெற்றவன
தேவி ஸப்த மயமான ரூபத்தையுடையவாளாயிருக்கின்றான்.

(ஸப்தமயமான ரூபம் ஐம்பத்தோரகாஷிகளின் அடிவரம்)

அகாரஸ்தஸ்யமூர்தாச லலாடம்தீர்க்கத்ச்யதே |
இகாரம்தக்ஷிணம்நேத்ர மீகாரம்வாமலோசநம் ||
உகாரம் தக்ஷிணம் ஸ்ரோத்ரமுகாரம்வாமமூர்ச்சயதே |
ருகாரம்தக்ஷிணம்தஸ்ய கபோலம் பரமேஷ்டிகா ||
வாமம்கபோலம்ரூகாரம் ஹ்லாநாஸாபுடேஉபே |
ஏகாரமோஷ்டமூர்த்வம்து ஐகாரமதரம்விபோ: ||
ஓகாரம்ஜததௌகாரம் தந்தபள்தித்வயம்க்ரமாத் |
அம்அஸ்சதாலுநீதஸ்ய தேவதேவஸ்ய தீமத: ||
காதிபஞ்சாக்ஷராண்யஸ்ய பஞ்சஹஸ்தாஸ்சதக்ஷிணே |
சாதிபஞ்சாக்ஷரான்யேவம் பஞ்சஹஸ்தாஸ்துவாமத ||
டாதிபஞ்சாக்ஷரம்பாதா தாதிபஞ்சாக்ஷரம்ததா |
பகாரமூதரம்தஸ்ய மகாரம்பார்ஸ்வமூர்ச்சயதே ||
பகாரம்வாமபார்ஸ்வம்து பகாரம்ஸ்கந்ததீர்ச்சயதே |
மகாரம்ஹ்ருதயம்ஸ்பே: மஹாதேவஸ்யயோகிந: ||
யகாராதிஸுகாரம்தம் விபோர்வைஸப்ததாதவ: |
ஹகாரம்நாபிரூபம்ஹி ஷகாரம்நாததீர்ச்சயதே ||
வாமஸப்தமயம்ரூப மஞ்ஜஸ்யகுணத்தமந: ||

அப்படிச் சப்தமயரூபமான தேவிக்கு, அகாரம்-சிரம், ஆகாரம்-நெற்றி. இகாரம்-வலது கண், ஈகாரம்-இடதுகண். உகாரம்-வலது செவி. ஊகாரம்-இடதுசெவி. ருகாரம்-வலது கன்னம் ரூகாரம்-இடது கன்னம், லுகாரம்-வலது நாசி, லூகாரம்-இடது நாசி, ஏகாரம்-மேலுதடு, ஐகாரம்-கீழுதடு, ஒகார, ஒளகாரங்கள் முறையே மேலுங் கீழுமுள்ள பல்வரிசைகள், அம்-வலதுதாடை, அஃ-இடதுதாடை ஃ, ஐ, ஃ, ஐ, ஃ, ஐ, வலது பக்கத்து ஐந்துதிருக்கரங்கள். ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, இடது பக்கத்து ஐந்து திருக்கரங்கள். ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, வலது கால். ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, இடதுகால், ஃகாரம்-வயிறு. ஃகாரம்-வலதுபக்கம், ஃகாரம்-இடது பக்கம், ஃகாரம்-தோள் வலது பக்கம்-மனது. யரலஸஸஸஸ-ரஸம் ரக்தம்-மாமிசம், மேதஸ்-எலும்பு, மஜ்ஜை-சுக்கிலம், என்னும் ஸப்ததாதுக்கள், ஹகாரம்-தொப்புள், ஃகாரம்-நாதம். என்று இவ்வாறாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி குண சொரூபினியாயும் நிர்க்குணியாயுமிருக்கிறவளுடைய ரூபமானது ஸப்தமயமாகும்.

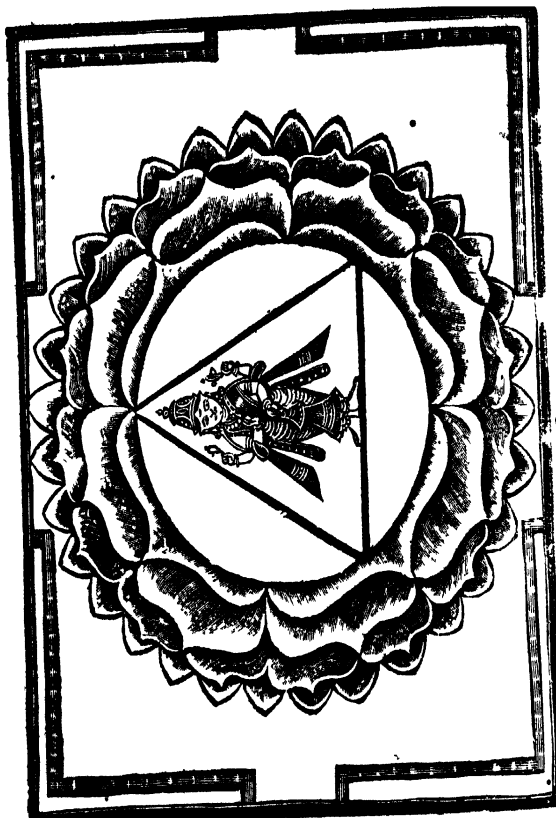
அறுபத்தொன்றுவது

அஷ்டாஷ்டசத்திபீடங்கள்.

—(*)—(*)—

சத்தி தனது முழுமுதற் கருணையும் பலமும் வீரமும் செலுத்தி நிற்கும் ஸ்தலங்களே சத்தி பீடங்கள், அவை அழகுபத்து நான்கு சத்தி பீடங்களாம். அவைகள் முறையே:—

கொல்லாபுரத்திலுள்ள இலக்ஷ்மி பீடமும், மரது புரத்திலுள்ள ரேணுகா பீடமும், துளஜாபுர பீடமும், சப்ததிருக்கோட்டை

மும். இக்குளையிலுள்ள ஜுவாலாமுகி பீடமும், சாகம் பரியிலுள்ள பிராமரி பீடமும், ஸ்ரீரத்த தங்கிரிகையிலுள்ள தூர்க்கா பீடமும், விந்தியாசலபீடமும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலுள்ள அன்னபூரணி பீடமும், விமலையிலுள்ள பீமாதேவி பீடமும். ஸ்ரீசந்திர கலையிலுள்ள கௌ சிகி பீடமும். நீல பருவத்திலுள்ள நீலாம்பரி பீடமும். ஸ்ரீநகரத்திலுள்ள சாம்புநதேசுவரி பீடமும். நேபாளத்திலுள்ள இரகசியகாளி பீடமும். மதுரையிலுள்ள மீனாக்ஷி பீடமும். வேதாரணியத்திலுள்ள சுந்தரி பீடமும். ஏகாம்பர பீடமும்: மஹாசலத்திலுள்ள யோகேசுவரி பீடமும். சீனாவிலுள்ள நீலசரசுவதி பீடமும். வைத்தியநாதத்திலுள்ள வாகலை பீடமும் மணித்தீபத்திலுள்ள புவனேசுவரி பீடமும். காமயோனிமண்டலமென்கிற திரிபுர பைரவி பீடமும். புஷ்கரத்திலுள்ள காயத்திரி பீடமும். அமரேசத்திலுள்ள சண்டிகை பீடமும். பிரபாசத்திலுள்ள புஷ்கரேக்ஷணி பீடமும். நைமிசத்திலுள்ள தேவி பீடமும். புஷ்கராஷத்திலுள்ள புருகதை பீடமும், ஆஷாடத்திலுள்ள இந்தி பீடமும். சண்டமுண்டியிலுள்ள தண்டிபீடமும். பாரபூதியிலுள்ள பூதி பீடமும், நாகுலத்திலுள்ள நகுலேசுவரி பீடமும், அரிச்சந்திரத்திலுள்ள சந்திரிகை பீடமும், ஸ்ரீகிரியிலுள்ள சாரகா பீடமும். பஞ்சரத்திலுள்ள திரிசூல பீடமும். ஆம்பிராகேசுவரத்திலுள்ள குக்ஷுமபீடமும். மகாகாளத்திலுள்ள சாங்கரி பீடமும். மத்தியமாபிதத்திலுள்ள சர்வாணி பீடமும். கேதாரத்திலுள்ள மார்க்கதாயினி பீடமும் பைரவத்திலுள்ள பைரவி பீடமும், கையையிலுள்ள மங்கள பீடமும். குரு கேத்திரத்திலுள்ள ஸ்தானூப் பிரியை பீடமும். வியபிராகுலத்திலுள்ள ஸ்வாயம்பசி பீடமும், கனகலத்திலுள்ள உக்கிர பீடமும், விமலேசுவரத்திலுள்ள விசுவேசை பீடமும், அட்காசத்திலுள்ள மஹானந்த பீடமும். மகேந்திரத்திலுள்ள மகாந்தகை பீடமும், பீமத்திலுள்ள பீமபீடமும், வஸ்திராபதத்திலுள்ள பவானிபீடமும், அர்த்தகோடிகையிலுள்ள உருத்திராணி பீடமும், அவிமுத்தத்திலுள்ள விசா

லர்ஷி பீடமும். மகாலயத்திலுள்ள மகா பாகை பீடமும் கோகர்
ணத்திலுள்ள பத்திரகாளி பீடமும். பத்திரகர்ணக்கத்திலுள்ள பத்தி
ரைபீடமும். சுவர்னாக்ஷத்திலுள்ள உற்பலாக்ஷி பீடமும். ஸ்தாணுவி
லுள்ள ஸ்தாண்வீரை பீடமும். கமலாலயத்திலுள்ள கமல பீடமும்
சகமலாடலத்திலுள்ள பிரசண்டை பீடமும். குரண்டலத்திலுள்ள
திரிசந்திரிகை பீடமும், மகோடத்திலுள்ள மகுடேசுவரி பீடமும்.
மண்டலேசத்திலுள்ள சரண்டகை பீடமும். காலஞ்சரத்திலுள்ள
காளிபீடமும். சங்குகர்ணத்திலுள்ள தொனிபீடமும். தூலகேசுவ
ரத்திலுள்ள ஆலபீடமும், ஞானிகளிடயகமலத்திலுள்ள பரமேச
வரி பீடமாம்.

மேற்கூறிய அறுபத்து நான்கு சத்தி பீடங்களில் முதற் சத்தி
பீடம் மதுரை யாகும் என்பதை,

“சேடுதாங்கு மூவுலகினிற் சிந்தனை சத்தி
பீட மூவிரு பத்துநான் சுவற்றின் முற்பீட
மாடமோங்கிய மதுரையா மற்றது போகம்
வீடு வேண்டிய சித்தியும் விளைப்பதென் னுன்றோ”
எனக்கூறியுள்ளார்.

அறுபத்திரண்டாவது

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாம்பவதானம்.

உலகபாரமொழிக்கும்படி திருவவதாரஞ் செய்த கிருஷ்ண
மூர்த்தி விவருணத்தை யடையவும், ஓர் கற்புத்திரனைப் பெற்றவும்
கருதி, உபமந்யு முனிவரிடம் வந்து அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து பணிந்தனன். அப்பொழுது உபமந்யு முனிவர் தமது கரத்

தாற்றிருநீற்றை எடுத்து கண்ணன் தேகத்திலணிந்து பாசுபத
 தீக்ஷை செய்து, பன்னிரண்டு மாத காலங்கள் பாசுபதவிரதத்தை
 யதுஷ்டிக்கச் செய்து குற்றமில்லாததும் உயர் கதியைக் கொடுக்க
 வல்லதுமான சிவஞானத்தை உபதேசித்தனர். அதனைப்பெற்ற
 கிருஷ்ணமூர்த்தி ஓர் நற்புத்திரனை யடையக் கருதிச் சந்திரசேகர
 ஸூகிய சிவபெருமானைத் துதித்துப் பெருந் தவங்களைச் செய்து
 கொண்டிருக்கையில், அத்தவத்திற்குக் களிகூர்ந்த சிவபெருமான்
 உமாதேவியாரோடும் காட்சிகொடுப்ப, கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஷ்டாங்
 கமாகப் பணிந்து நிற்க, சிவபெருமான் உனக்கு யாது வரம் வேண்
 டும்? என வினவ எனக்கோர் வல்லபயிக்க நல்ல புதல்வன் வேண்
 டுமென விண்ணப்பிக்க அன்பர்கள் வேண்டியவற்றை யெல்லாம்
 கொடுக்கும் விரதங்களை மேற்கொண்ட சிவபெருமானும் உமா
 தேவியாரும் அவ்வாறே யோர் புத்திரனுண்டாவனென்று அருள்
 செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். அவ்வகைய வரத்தைப் பெற்ற
 கண்ணமூர்த்தி களிப்பு மிகுந்து தன் மனையை யடுத்து வாழ்ந்திரு
 க்கையில், தன்னுடைய சாம்பவதி என்னும் மனைவியானவள் கரு
 ப்பமெய்தி, உடல் மசுர்ப்புற்று, இடைபருத்து நடை தள்ளாடி
 சிவசுத்தி கடாசுங்களால் மிகப் பலசாலியான ஓர் புத்திரனை உத்த
 மமுகூர்த்தத்திற் பெற்றனள். அப்புதல்வனைக் கண்டு மனங்களி
 த்த கண்ணபிரான் அந்தனர் யாசகர் முதலியோர்க்குமணியும்
 பொன்னும் வஸ்திரமும் மகிழும்படி தானஞ்செய்தனன். சிவ
 பிரானருளிய புத்திரனாதலின் அவனுக்கு சாம்பன் என்று பெய
 ரிட்டனன். கண்ணன் தன் மனைவியோடும் சாம்பனோடும் மகிழ்
 ச்சி மிக்கு வாழ்ந்திருக்கையில், சாம்பன் பால்பருகியும் தவழ்ந்துந்
 நடந்தும், சிறுதேருருட்டியும் வளர்ந்து, முனிவர்களான் ஞானம
 டைந்து, யானை, குதிரை, தேர் இவற்றைச் செலுத்தும் வல்லப
 மும், வில், வாள், அஸ்திர முதலியவற்றின் பயிர்ச்சியுங் கற்றறிம
 தனன்.

அறுபத்துமூன்றாவது

சம்புகுத்தமாகுத்தா நுக்கிரசம்.

துவாபரயுகத்தில் பார்வதி தேவியாருக்குத் தமது திருமேனியில் சரியாக இடப்பாகந் தந்தருளிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளுகின்ற உருத்திரகோடிக்கிரியில் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து கொண்டிருப்பவர்களாகிய சம்புகுத்தன் மாகுத்தன் என்று சொல்லுகின்ற பெயரினையுடையவர்களாய் பாலுந் தேனும் கலந்து போல் உடன் பிறந்த பரிவில் மிகுந்தவர்களாய் கருத்து மன மொத்தவர்களாய், இரண்டிலுக்கொரு உயிரை யொத்தவர்களாய் இவ்விருவரும் வாழும் காலத்தில் இவர்களில் மூத்தவன் பெருமை மிக்க சிவபெருமானே பெரிது பெரிது என்று சொல்லக்கேட்டு. தம்பியானவன் ஒரு முறைமையும் அறியாமல் சத்தியே பெரிது பெரிதென்று சொல்ல, இவர்களிருவருக்கும் சண்டையுந் கோபமும் தணியாமல் ஊழ்வினை வசத்தால் உண்டாகி யொருவரை யொருவர் பகைக்கலாநார்கள். இக்களை யெந்த முனிவர்க்குச் சொல்லினும் அவர்கள் அத்தகைய பெரிய விஷயங்களை யெடுத்து விசாரம் செய்வது எம்போலியர்களுக்கு ஒரு சிறிதுந் தகுதியான தன்று என்று சொல்லினர்.

“வெம்பாவங் கடிந்த சம்புகுத்தன்

மாகுத்தனென விளம்பும் பேரோர்

பைம்பாலுந் தேனுமுடன் கலந்ததென

வுடன் பிறந்த பரிவின் மிக்கோர்”

ஒருடலுக்கொருயிரொத்திருவரும்

வைகியகாலத்திவரின் மூத்தோன்

பேருடைய சிவம்பெரிது பெரிதென்று
சொல்லக் கேட்டுப் பின்பிறந்தோன்.

ஒருநெறி யறியாது சத்தி பெரிதே
பெரிதென்றுரைப்ப வந்தப்
போருமுனிவுந்தணியாதுழ்வினைபுக்
குழிமாறு புகுந்து நின்றார்.

எம்முனிவர்க்குறைப்பினும்ற்றெம்மனோர்
தெரிப்பரிதென்றெவருமஞ்சத்
தம்முனிவு தணியாது சங்கரனே
சான்றிதற்குச் சாலுமென்னு.

அம்முனிவர் கலந்தேகி யமலனைமுற்
பணந்தியம்ப வமலனுங் கட்

கிம்முனிவு விடுமின்களிரு மொழியு
மொரு மொழியோ டொக்குமென்றான்.

இருவருந் தங்கள் கோபந்தணியாமல் இதற்குச் சிவபெரு
மானே சாட்சியாமென்று அவ்விருவரும் ஒருங்கே கூடிச் சென்று
பரமேஸ்வரன் முன் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் திருவுளத்
திற் கொண்டு சிவம் சத்தியென்கிற இரு மொழியுமொரு மொழி
யோடொக்குமாதலால் உங்கள் கோபத்தை விடுங்களென்று திரு
வாய் மலர்ந்தருளினர். சந்திரசேகரனாகிய பரமசிவம் இரண்டும்
ஒன்றென்று அருள் செய்த திருவருளை மறுத்து இளையவன் பின்
னும் பொறுமை இல்லாவுவனும் சத்தியே பெரிதென்று சொல்ல
மூத்தவனும் புகையுயிர்த்துப் பொங்கி வேதமுறைப்படி சிவத்
தையே பெரிதென்று சொல்ல இப்படிப் பேசுகிற இவ்விருவர்க
ளின் மாறுபாட்டை நோக்கி பரமசிவத்தின் திருமுகத்தைப் பரா
சத்தியும் பராசத்தியின் திருமுகத்தைப் பரமசிவமும் பார்த்து
நகைத்தருளினார்கள்.

ஒளியும் மாணிக்கமும் அமுதமுமதுரமும் எள்ளும் எண்ணெயும் பொன்னும் பூஷணமும் சமுத்திரமும் அலையும்போல ஒன்றாய்ப் பிரியாமலிருக்கிற தங்களைப் பரிந்தடைந்த குற்றத்தினால் சத்தி பெரிதென்றவனைச் சத்தியும் சிவம் பெரிதென்றவனைச் சிவமும் நீங்களிரண்டு கழுகு பட்சிகளாகிச் சுழலக் கடவீர்களென்று சபித்தார்கள். அவ்விருவரும் அப்பொழுதே கழுகுகளாகி நடுநடுங்கி எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி எங்களைய்யனை தாயே இந்தக் கழுகுருவம் விடுமிடமும் காலமும் கட்டளையிட்டருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய இந்த யுகம் நீங்கும்போது அந்தவரமங்களுக்குத் தருகின்றோம். அப்படித் தருகிறவரைக்கும் தவமும் அருச்சனையும் நீங்கள் இத்தலத்தில் செய்யுங்கொண்டு இளையவனுக்குப் பராசத்தியும் மூத்தவனுக்குச் சிவபெருமானும் கட்டளையிட்டருளினர்.

ஒழியாத பெரிய வினைச் சம்பந்தமும், அதனாலுற்ற கழுகுருவமும் ஒழியும்படி பூசையும் அன்புடன் செய்து சம்புகத்தன் மாகுத்தனென்னும் இருவரும் பழைய சங்கள் உருவமடைந்தனர்.

அறுபத்துநான்காவது

சிவசத்திவிபுதி.

உமாதேவியாரே சத்தி சிவபெருமானே சத்தியையுடையவன். சத்தி சத்திமான்களுடைய விபுதிலே சமே இப்பிரபஞ்சமூழுதாமம். ஜடரூபமான பொருளும், சித்ரூபமான பொருளும் ஆகிய இரண்டும் சுத்தமென்றும் அசுத்தமென்றும் பெயர்கள்

பெறும். அன்றியும் பரமென்றும் அபரமென்றும் பெயர்கள்பெறும் சித்ரூபமானது ஜடத்தைப் பொருந்திய பிரகிருதியையுண்டு செய்யும். அந்த ஞானரூபமே சுத்தமென்றும் பரமென்றும் சொல்லப்படும். ஜடமும் அசுத்தமும் அபரமென்று சொல்லப்படும். சித்துநீ அசித்தும் முதலியவற்றிற்கெல்லாம் சிவனுஞ் சத்தியுமே தலைவர்கள். ஆனதினால் தான் பிரபஞ்சமுழுவதும் சிவசத்திகளின் சுவாதீனத்தி லிருக்கின்றன. அவ்வாறன்றி இவர்கள் பிரபஞ்சத்தின் வசத்திலிருப்பவர்களல்லர். இவர்களிருவரும் பிரபஞ்சத்திற்குப் பாலகர்களாகலின் விசுவேசரென்று சொல்லப்படுவார்கள். சந்திரிகையின்றிச் சந்திரனும் பிரபையின்றிச் சூரியனும் பிரகாசியாதபோல சிவபெருமானிருப்பினும் சத்தியையின்றி பிரகாசிக்கமாட்டான். ஆதலால் சிவனைப்போல சத்தியும் சத்தியைப்போலச் சிவனுமாகும். இவர்களுக்குள் தாரதர்மியங்கிடையாது. சத்தியைமன்றிச் சிவனில்லை. சிவனையன்றிச் சத்தியில்லை. சிவன் சத்தியுடன் கூடியிருந்தே தேகிகளுக்குப் பத்தி முத்திகளைக் கொடுக்க வல்லவனாவான். ஏகமாகிய பராசத்தி அபரசத்திகளைச் சுருஷ்டி செய்யும். அச்சத்தியே மூலப்பிரகிருதி மாயை முக்குணங்களென்று சொல்லும்படிப் பிரியும் பராசத்தியே சிவதத்துவ முதலாகப் பிரகிருதியீடுக ஐக முழுவதையும் விரிக்கும் சிவபெருமானைப் பிரியாமல் எள்ளிலெண்ணெய்போல விளங்கும் பராசத்தி சுருஷ்டி காலத்தில் ஜனித்து அந்நிடமாகக் கிரியாசத்தி தோன்றும் அந்தக் கிரியாசத்தி மூலப்பிரகிருதியை யதிஷ்டித்து நாத தத்துவத்தை யுண்டு செய்யும். நாததத்துவத்தினின்று வீர்து ஜனிக்கும். • வீர்துவினின்று சதாசிவனுதிப்பான். சதாசிவத்தினின்று மஹேசுவரனுதிப்பான். மஹேசுவரனிடத்தில் சுத்தவித்தை தோன்றும். இவ்வகையாகத் தத்துவங்களைந்தும் தோன்றியபிரகு அனந்தனென்னும் வித்தியேசரனால் மாயையானது கால நியதி கலை வித்தைகளைத் தோன்றச் செய்யும். கலையி

னின்று இராக தத்துவமும் புருஷகத்துவமும் பிறக்கும். மாயையினின்றும் திரிகுணப்பகுதிகள் ஜனிக்கும். அம்முக்குணங்களினின்றும் திரிமூர்த்திகளும் இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் பிறக்கும் அவற்றினின்றும் அளவின்றிய அண்டங்களும் தேகங்களும் ஜனிக்கும். ஆதலின் உலகமுழுவதும் சத்தி மயமேயாம். இச்சாசத்தி ஞானசக்தி கிரியாசத்திகளால் சிவபெருமான் உலக காரியங்களை நடத்துகிறான். அவற்றில் இச்சாசத்தி யறியும். ஞானசக்தியிதற்கு காரணமென்றுணர்த்தும் கிரியாசத்தி விரும்பிய சொழிவினைச் செய்யும். பராசத்தியின் எவ்வால் அபரசக்தியுலகையுண்டு செய்யும் தாய் தந்தைகள் இல்லாது குழந்தையில்லா துபேரால் சிவனும் சத்தியும் இல்லாவிடில் ஜகத்தில்லையாகும். சிவனே தந்தை, சத்தியே தாய் சிவனே பரமான்மா சக்தியே மனோன்மணி சிவனே மஹேசுவரன் சத்தியே மாயை சிவனே புருஷன் சத்தியே பிரகிருதி அன்றியும் அச்சிவனும் சத்தியுமே உருக்கிரன் உருத்திரானியும். திருமாலும் கமலையும் பிரமனும், பிராமியும், சூரியனும் பிம்பையும் இந்திரனும் இந்திரானியும். அக்கினியும் ஸ்வாஹா தேவியும். இயமனும் இயாமியும் நிருதியும் நைருதியும் நருணனும் கௌரியும், வாயுவும் சிவையும். சூரபரனும் புத்தியும் சந்திரனும் உரோகினியும், ஈசானனும் ஈசானியும், அனந்தனும், அனந்தையும், காலர்க்கினிருத்திரனும் காளியும் சுவாயம்பு மனுவும் சதருசையும். தக்கனும் பிரகூசையும் ருசியும் ஆசுத்தியும் நிருசுவம், கியாதியும் மரீசியும் சம்பீதியும். அபகிராவும் ஸ்மிருதியும் காசிபனும் அதிதியும் வசிஷ்டனும் அருகந்தியுமாக ஆணுருவங்க ளெல்லாம் சிவனும் பெண்ணுருவங்களெல்லாம் சத்தியுமாம். இவ் வகையாகச் சிவனும் சத்தியும் ஒருவரையொருவர் பிரியாதுறை வார்கள். இவ்விதமான சிவஞ்சத்திகளின் விபூதிகளை அநேக ஆயிர வருஷங்கள் சொன்னாலும் சொல்லி முடியாது இச்சிவசத்திகளை விபூதிகளை நான்கு வேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரமரகசியப்

சிவசத்திவிபூதி.

பொருள். இந்தக் கதையைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் தமதுறவின்கோடு நெடுங்காலம் வாழ்ந்து உத்தம மைந்தர்களைப் பெற்று, சிவபந்த சிபேஷ்டர்களாகி தமது பாவங்களையெல்லாம் ஒழித்து சுகவாழ்வடைவார்கள்.

இஃது

திருவினையாடற் புராணம். வீராயக புராணம். காசிகாண்டம்,
உபதேச்சகாண்டம் இவற்றின் விருத்தியுடையாகிரியரும்,
சிவமஹா புராணம் முதலியவற்றின் மொழி
பெயர்ப்பாகிரியரும், சிவமஹாபுரா
ணம், 'பஸ்மமஹாத்மியம்
முதலியவற்றின்
நூலாகிரியரும், பற்பல
நூல்களின் பதிப்பாகிரியரும்; பரி
சோதனாகிரியரும் ஆகிய மஹா வித்வசிரோன்
மணி சென்னை கிறிஸ்தியன் நூலேஜ் மாஜி தமிழ்ப்பண்டி
தர் சைவப்பிரசாரகர் ஈக்காடு-இரத்தினவேலு முதலியாரவர்களால்
இயற்றப்பட்டது.

சுபம்!!

சுபம்!!!

